

Fantasy

ภารัตริรัก สาธิต ปิ่นจอมสิน

เล่ม 21

ภาคที่ 4 แพนด้า

akeove : เขียน

บทนำ

ปริศนา

ในห้องทรงกระบอกสีขาวซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางสิบเมตร ณ กึ่งกลางค่อยๆ
ปรากฏอันทราฟิมนั่งบนเก้าอี้สีขาว มือซ้ายถือแก้วไวน์แดง ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ขณะที่อันทราฟิมจิบไวน์ หน้าต่างบานหนึ่งพลันบังเกิดขึ้นเบื้องหน้า ฉายภาพเมอร์ส
ที่กำลังได้รับเตียงไฟฟ้าซึ่งจะถูกชักนำให้เข้าสู่เกม RWO

“ครั้งนี้จะจบลงเช่นใดนะ”

เมอร์สยังวาดลวดลายได้ดั่งเดิม พบเจอพวกพ้องมากมาย ทว่าครั้งนี้มีความ
เปลี่ยนแปลงเล็กน้อย เช่น ชายหนุ่มจัดการศัตรูได้เนียนขาดขึ้น บางครั้งก็สร้างความ
สัมพันธ์กับพวกพ้องให้สนิทสนมขึ้น และท้ายสุดก็จะได้เข้าสู่การเปิดกิจกรรมชิงปีกแห่ง
ราชาเช่นเดิม

ด้วยความอุตสาหะ เมอร์สยังได้พบเธอ ทำให้พวกลูซิเฟอร์จับตัวผู้ดูแลนางนี้
ได้อีกครั้ง ส่วนชายหนุ่มพอได้รับรู้เบื้องหลังของเกม RWO ก็ยังเลือกขอลบความทรงจำ
อย่างหนักแน่น

อันทราฟิมจึงวกกลับมาเริ่มต้นมองการผจญภัยของเมอร์สซึ่งวนเวียนแบบนี้มีรู้จบ
แม้บางครั้งจะพบเธอได้ด้วยวิธีอื่น ทว่าพวกลูซิเฟอร์ก็ยังจับเธอได้อยู่ดี

เมื่อการเริ่มต้นและสิ้นสุดเข้าไปซ้ำมา เมอร์สก็ค้นพบวิธีเจอเธอถึงสามสิบหกแบบ
ทำเอาอันทราฟิมยังต้องปรบมือชมเชย แล้วยังดื่มไวน์ที่ไม่หมดแก้ว แต่ไม่ว่าจะไปใน
เส้นทางใด พวกลูซิเฟอร์ก็ไปดักจับเธอได้ดั่งเดิม

“อืม...นี่เข้าสู่ถึงรอบที่หกแล้วหรือนี่” อันทราฟิมที่เห็นเมอร์สยืนอยู่หน้าเส้นทาง

สู่เกม RWO ยิ้มเล็กๆ “ลองคลายการควบคุมของลูซิเฟอร์หน่อยดีกว่า”

เพียงคิด ไฟที่หน้าจาวงกลมบนโต๊ะเสี่ยงทายก็หมุนไปหยุดที่หมายเลขหก เมธัสได้รับรางวัลบัตรเครดิตสองหมื่นห้าพันคอส ห้าครั้งติดๆ จากนั้นเขาก็ช่วยลูนาที่หกล้มให้ได้กินไอศกรีมรสสตอว์เบอร์รี่อย่างมีตั้งใจ

ถึงจะเป็นรอบที่หกล้านเอ็ด แต่อันทราพิมก็ยังอดหลุดยิ้มจากการเจอกันของหนุ่มสาวคู่นี้ได้ เมธัสจะเดินลงไปซื้อไอศกรีมกินแบบทุกครั้ง ความไร้เดียงสาของเด็กคนนี้ทำให้รู้สึกเอ็นดูเปลี่ยนแปลง

คำคืนนี้เมธัสกลับไปอ่านหนังสือ ก่อนจะนอนหลับอย่างมีความสุขบนเตียงแสนธรรมดา พอตื่นมาก็ออกกำลังตามปกติก่อนจะไปทำงาน แล้วเจอลูนาที่สถาบันวิจัยการฟื้นฟูธรรมชาติที่ห้าสิบสาม

ลูนาที่เพิ่งเข้าไปสัมผัสบรรยากาศชายหาดอันงดงามในเกม RWO อย่างมีความสุขเสนอให้เมธัสลองเล่นเกม RWO เพื่อขอบคุณที่เคยช่วยรับเธอตอนตกบันไดเอาไว้

เมธัสที่ตอบรับแบบผ่านๆ ทำงานอย่างสนุกสนาน ก่อนจะต้องเสี่ยงชีวิตช่วยลูนาหลังการรอดชีวิตมาได้จึงลองเล่นเกม RWO เพื่อเข้าไปใช้เวลาพักผ่อนให้สุขใจ ทว่านี่กลับเป็นการวนเข้าสู่ตึกซิงปักแห่งราชา เพียงแต่ในครั้งนี้นี้ไม่ได้เจอพวกจิโรยะ ส่วนมิเชลนั้นได้เข้าบริษัทในเครือตระกูลอาโซฟองของแฟร์ก้า

“เฮ้อ...ท้ายสุดก็เจอเธออีกครั้งสินะ” อันทราพิมจับจ้องหน้าต่างที่ฉายภาพเมธัสซึ่งเพิ่งถูกย้อนกลับไปเริ่มต้นอีกครั้ง “ันครั้งนี้จะไปตามเส้นทางของเจ้าเถิด”

ยังเป็นเช่นเดิม เมธัสเดินทางเข้าสู่เกม RWO แล้วพบพานพวกพ้อง ซึ่งการเริ่มต้นในครั้งนี้ใกล้เคียงกับเส้นทางผู้พิชิตห้าปีกขาวมากที่สุด

ขณะที่เมธัสกำลังจะกลับสู่มิติลูซิเฟอร์ และต้องโดนเรอาชักนำไปรับรู้ความจริง อันทราพิมก็ไปปรากฏตัวต่อหน้าเธอ แล้วแผ่พลังของตนเอง ทำให้เธอมีอาการช็อคหรือหนีไปที่ใด

“อย่าออกไปเลยเธอ”

ผู้ดูแลว่ามีสีหน้าโศกเศร้า “อันทราพิม ท่านก็เห็นด้วยกับลูซิเฟอร์หรือ ได้โปรดให้ข้าได้มีโอกาสเตือนผู้เลือกเส้นทางด้วยเถิด”

อันทราพิมยิ้มอ่อนโยนพร้อมลอยตัวเข้าไปโอบกอด ก่อนจะใช้มือขวาลูบศีรษะของเธออย่างแผ่วเบา “จงเชื่อมั่นในข้าเถิดเธอ”

เธอที่รับฟังเริ่มมีสีหน้าแปลกใจ ก่อนจะทำตาโต “ริวจะเป็นท่าน...!”

0.5

บ้านที่แสนวุ่นวาย

เอี้ยด!! กิ่ง!! สถาปัตยกรรมกลับหัวเคลื่อนทะลุฝ้าใต้ดิน โดยมีรูปปั้นเทนจิยืน
เด่นเป็นสง่า ทว่าผมไม่ได้เกิดขึ้นในสถานที่เดียว แต่บังเกิดขึ้นพร้อมกันถึงสี่จุด ตอนนี้นะ
บุรุษผู้เป็นต้นเหตุแห่งความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่กำลังกางแขนบิดขี้เกียจด้วยความ
สบายใจ

‘ไอ้!! RWO ที่แสนคิดถึง ไม่ได้กลับมาทานพอดัวยะเนี่ย’

เมธัสในโฉมหน้าเทนจิจ้องมองท้องฟ้าใสกระจ่างแสงงดงาม และดินแดนที่เต็มไปด้วย
ด้วยป่าไม้และขุนเขาของทวีปรานิสเทีย ทว่าอยู่ดีๆ โลกทั้งใบพลันเปลี่ยนเป็นสีเทา

‘เฮ้ย! ไหง่มีเหตุการณ์แบบนี้อีกแล้วละ ไม่ใช่ว่ามีแค่ช่วงโฆษณากิจกรรมเท่านั้น
หรอกหรอ’

ว๊ิง! หน้าต่างหลายบานปรากฏขึ้นพร้อมกับใบหน้าของมิคาเอลที่ยิ้มส่งางาม

“ขอภัยท่านผู้ใช้บริการทุกท่าน เนื่องจากตอนนี้เกิดเรื่องน่าตื่นตื้นเต้นที่สุดในกิจกรรม
ศึกชิงบัลลังก์ราชินี ทางเราจึงขอเวลาท่านผู้ใช้บริการทั้งหมดครู่หนึ่ง เพื่อชี้แจงสิ่งที่เกิดขึ้น
ในทั้งสามทวีป”

หน้าต่างสี่บานที่มีรูปปั้นเทนจิสวมชุดชาเมุไรยืนตะขุยกายคาบกล้องยาสูบปรากฏขึ้น
สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ ปีกสีขาวที่อยู่ตรงแผ่นหลังจากหนึ่งปีก บัดนี้มีถึงห้าปีก และทั้งหมด
กำลังแปลงแสงสีทองอร่ามให้ดูน่านับถือปนอิจฉา

ณ ทวีปฟินสาเรีย

ไวน์เนอร์ที่นั่งอยู่ในรถม้าซึ่งมีปลายทางคือ สถาปัตยกรรมกลับหัวอีกแห่ง กลอกตาไปมาด้วยความตะลึง แว่ตาดตกใจนั้นคล้ายกำลังพูดว่า
'ว้าก!! มันมาได้ไงพะเนี้ย'

ณ ทวีปมาพูเนีย

พวกของโกอาอยู่รอบด้านสถาปัตยกรรมกลับหัวรูปพีระมิด
โกอาที่กั๊กฟันแน่นก่อนเวลาจะหยุดลง ตอนนี้มีสายตาเบือโลก คิดเพียงว่า 'ไอ้เจ้าเล่ห์เทนจิ!!!'

ส่วนคาร์มที่มีสีหน้าเรียบนิ่ง ดวงตาพล้นทอประกายกราดเกรี้ยว 'แก!! ไอ้ขี้โกง'

ทางด้านลิลลี่

'พีเมธัสทำสำเร็จแล้ว!' ลิลลี่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ในใจ พร้อมจับจ้องรูปปั้นของชายหนุ่มที่เธอหลงรักแฉ่วแฉิ้น 'ยินดีด้วยนะคะ ฉันเองก็จะพยายามสะสมให้ได้สักปึกหนึ่ง เพื่อไปเป็นแรงหนุนให้พีเมธัสในเคีกราชาแห่ง RWO'

ส่วนพวกคาร์ลที่ยืนอยู่ด้านข้างก็ตกตะลึง พร้อมคิดคล้ายๆ กันว่า 'เฮ้ย!! ไอ้เวอร์นี่มาได้ไง'

ผู้คนส่วนใหญ่ทั่วทั้งสามทวีปต่างจ้องมองเหตุการณ์ที่ไม่สมเหตุสมผล เตรียมตัวร้องเรียน หรือคิดจะยื่นเรื่องฟ้องร้องบอกว่า นี่ต้องเป็นเด็กเล่นของทางบริษัทที่เตรียมไว้ชนะกิจกรรม เพื่อรับของรางวัลเข้าบริษัทอย่างแน่นอน

พริบตานั่น หน้าต่างบานหนึ่งก็ปรากฏภาพเทนจินกอดอกด้วยสีหน้ากวนๆ ที่ใจกลางสถานที่ที่คล้ายเป็นศาล รับฟังกฎและข้อเดิมพันทั้งหมดเที่ยวหนึ่ง ซึ่งมีแม้กระทั่งบอกว่าหากเป็นปึกสีค่าจะเท่ากับว่า 'ปึกนั้นไร้ค่า' เพราะไม่มีพลังพิเศษแฝง แต่ยังมีสิทธิ์เข้าร่วมกิจกรรมราชาแห่ง RWO ตามเดิม

จากนั้นยังฉายฉากต่อสู้อันดุเดือด จนเรียกว่าโอกาสชนะมีเพียง 0.01% เท่านั้น
ทำเอาคนส่วนใหญ่เลิกคิดเรื่องยื่นฟ้องร้อง แม้จะยังมีคนจำนวนมากคิดว่า

นี่ต้องแอบเล่นตลกตักแน่ เพราะเทนจินะสีมีดีลับโดยใช้เวลาเพียงสีนาทีเท่านั้น
หากไม่มีการทบทวนหลังหรือสนับสนุนเป็นการส่วนตัว ย่อมไม่มีทางทำได้แน่นอน

‘ไฮ้ไฮ้!! ตอนสตั๊ยังรู้สึกเฉยๆ แต่พอโดนเอามาทำเป็นฉากสั้นๆ เหมือนโฆษณา
หนังแล้ว ชวนให้ตื่นเต้นพอควรแฮะ’ ฉากที่นำมาฉายล้วนไม่มีภาพใบหน้าของเมธัสสักฉาก
‘พวกผู้ดูแลนี้บริการดีเลิศเลย แบบนี้แผนการล่อเป้าไปยังเทนจินต่อไปได้อย่างไม่ต้อง
กังวล’

มิกาเอลที่อธิบายเรื่องราวอย่างย่อจบแล้วยิ้มแย้ม “อันที่จริงคุณเทนจินควรจะ
ต่อสู้กับเทพอสูรที่ถูกปิดผนึกทีละตัว แต่เนื่องจากเปิดผนึกพร้อมกันสี่ตัวรวด แม้พวกมัน
จะใช้พลังพิเศษเฉพาะตัวไม่ได้ แต่ก็ยังแข็งแกร่งมาก หวังว่าคุณเทนจินจะเอาชนะพวกมัน
ได้สบายๆ นะครับ”

เรื่องนี้เมธัสทำไว้แล้ว จึงรีบโคจรลมปรมาณ เพราะกลุ่มควันสีดำขนาดใหญ่เริ่ม
แยกออกเป็นรูปสลักร่างมนุษย์ชายหญิงสี่ร่าง บ้างสูงบ้างเตี้ย ต่างยืนเรียงแถวหน้ากระดาน
พร้อมต่อสู้กับเขาทันทีที่ออกจากผนึก

‘เฮ้ย! ไหง่มีรูปสลักแมวมามากอีกตัว แล้วเจ้าที่มันญัตติฝั่งไหนของพวกคุโรโกะละเนี่ย’

ขณะที่ครุ่นคิด ก็มีคำอธิบายจากมิกาเอล

“โอ้! นึกไม่ถึงเลยว่า คุณเทนจินจะได้เจอสี่ตัวอสูรสายพันธุ์แมวม่ออีกครั้ง และยังมี
เผ่าแพร์แห่งวงเวท กับมนุษย์จักรกล”

วูบ! หน้าต่างฉายภาพเดี่ยวของแมวม่อหนุ่ม

“ตามประวัติที่ผมได้มา สี่ตัวอสูรแมวม่อตัวนี้มีชื่อว่า ชิโรคาเงะ เป็นเผ่าเทพแมวม่อ
นำโชค แต่สิ่งที่เขาทำคือ โหล่นลามสาวๆ ผมดำ หุ่นดี แล้วร้อง ที่รักจ๋า อยู่ที่ไหนจะ
แต่เพราะความสามารถพิเศษบางประการ ทำให้พันภัยได้ทุกครั้ง จัดว่าเป็นตัวป่วนพอๆ กับ
คุโรคาเงะที่คุณเทนจินเคยได้ไปเมื่อครั้งก่อน”

พริบ! หน้าต่างฉายภาพแพร์สาว

“ส่วนสี่ตัวอสูรแพร์แห่งวงเวทชื่อ เมรินด้า มีผู้เล่นมากมายโดนเธอขโมยทรัพย์สิน
มีค่า แต่ด้วยไหวพริบและมารยาทหญิง เลยไม่มีใครจัดการเธอได้ง่ายๆ”

แวบ! หน้าต่างจับภาพสองมนุษย์จักรกล

“แต่ที่น่ากลัวที่สุดคงไม่พ้นสองพี่น้องมนุษย์จักรกลนักแกะสลักแห่งมาพูเนีย
ที่ชอบเปลี่ยนกำแพงเมืองแต่ละเมืองให้กลายเป็นรูปสลักสาวน้อยโลลิในชุดวาบหวม
หรือชายหนุ่มเปลือยกายกอดรัดกัน เจฟเฟอร์และมินเน” มิกาเอลหันมายิ้มแห้งๆ “ท่าทาง
คุณเทนจินจะต้องเริ่มคิดแล้วนะครับว่า ชีวิตหลังจากนี้จะเป็นอย่างไร”

แต่ฟังก์ติดศัพท์และผลงานของสี่ตัวอสูร ก็ทำเอาเมธัสลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่

‘ทำไมถึงต้องได้ตัวพวกนี้ไปปูนชีวิตด้วยละเนี่ย ขอไม่เอาจะได้ไหม’

แม่ในใจจะคิดเช่นนั้น ทว่าเหล่ารูปสลักก็เริ่มมีรอยร้าว เศษศิลาแตกละเอียด เผยให้เห็นร่างของสัตว์อสูรตัวแสบที่สร้างความวุ่นวายให้แก่ผู้เล่นจำนวนมาก จนโดนโหวตให้จับไปผนึกชั่ววันจันทร์

เมธัสที่ถูกคิดถึงรายงานเมื่อครู่ยิ้มอย่างเฉื่อยชา ก่อนจะล้วงสิ่งของจำนวนหนึ่งโยนออกไปทันที

“พ่อ...!!” ชิโรคาเงะที่กำลังร้องคำรามถูกรากไม้ยับปาก “อุ๊ก!” จากนั้นก็เริ่มลงปอนหนักลึงไปมาบนพื้นพลาจครงเบาๆ “เมี้ยว...”

“ย่าห...!!!” เมธันด้าที่กางแขนร้องตะโกนเปลี่ยนไปกระโจนใส่เหรียญทองและเครื่องประดับอันงดงาม แล้วเริ่มกลิ้งไปมากับสิ่งของสะท้อนแสงระยิบระยับที่เริ่มกระจายไปทั่วพื้น “ฮึๆๆๆ”

“โฮก...!!” เจฟเฟอร์ซกลม แล้วพุ่งไปปั้นก้อนดินน้ำมันขนาดใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้าอย่างฉับไว จนเริ่มมีเค้าเป็นสาวน้อยเวทมนตร์ถือคทาด้วยท่วงทำนองรัก “ฮ่าๆ”

“กีซ...!!” มินเนที่กรี๊ดอย่างดุร้ายก็พุ่งไปหาก้อนดินน้ำมันขนาดใหญ่อีกก้อน แล้วเริ่มปั้นมันเป็นชายหนุ่มรูปร่างงามในสภาพเปลือยหน้าอก และถูกชายหนุ่มอีกคนกอดรัดจากด้านหลัง “คึกๆๆ”

แน่นอนว่าผู้ชายหนุ่มหลายคนรีบเบือนหน้าหนี แต่ก็ยังมีหนุ่มๆ หลายคนแอบซุกนิ้วหัวแม่มือในใจ

เมธัสหยิบกล่องยาสูบออกมาพ่นควัน แล้วเริ่มเดินไปหาสัตว์อสูรอันตรายทีละตัว “พวกเสียดสีแบบนี้ ไม่มีวันเป็นคู่มือของข้าผู้นี้ได้หรอก ฮึๆๆ”

ลีนาวาจาเรียบง่าย ดาบอสุราเคื่องเค้นพลันปรากฏขึ้น แล้วฟาดฟันสัตว์อสูรอันตรายที่หัวแต่เพลิดเพลินกับงานอดิเรกจนร่างแตกสลายกลายเป็นละอองแสงวูบหนึ่ง ก่อนจะเข้าสู่คู่มือของเมธัส

มิคาเอลที่ซมมอ้งยิ้มแห้งๆ “ท่าทางจะจบไว้มากว่าที่ผมนึก เธอเห็นว่าหากผู้เล่นท่านใดคิดจะร้องเรียนเรื่องที่ไม่สมเหตุผล ผล กรุณาอย่าเสียเวลาเลยนะครับ เพราะเรื่องของคุณเทนิจิ ทางบริษัทได้จัดการตามความเหมาะสมเรียบร้อยแล้ว และสุดท้ายนี้ ขอให้ทุกท่านเริ่มวิ่งไปกับโลก RWO และกิจกรรมกีการาซาแห่ง RWO ครับ”

วูบ! โลกทั้งใบกลับมามีสีสันตามเดิม ก้อนเมฆเริ่มลอยไปตามสายลม

‘เฮ้อ...เสร็จงานไปอีกชุดใหญ่แล้ว ขอเวลาไปบิตซ์เกี่ยวกับชีวิตแสนปกติต่อไปจะ

ดีกว่า...'

เมธัสกระโดดลงสู่พื้นเบื้องล่าง ในเวลาเดียวกันนั้น ก็ได้ยินเสียงระบบ

"เนื่องจากผู้เล่นเมธัสโค่นล้มสถาปत्यกรรมกลับมาหวนเดียวซึ่งมีสัตว์อสูรมายามมนุษย์ กระทั่งเป็นผู้พิทักษ์สำเร็จ ท่านจึงได้รับป้ายเรียกทหารมนุษย์กระทั่งเป็นรางวัลพิเศษค่ะ"

ป้ายเรียกทหารมนุษย์กระทั่ง สร้างสัตว์อสูรจำแลงทหารมนุษย์กระทั่งระดับ 600 ออกมาทำตามคำสั่งดังใจนึกได้ครั้งละ 1 ตัว เสียพลังพิเศษครั้งละ 10,000

'อ้อ เกือบลืมไปแล้วนะเนี่ยว่า เวลามันสถาปत्यกรรมกลับมาหวนสัสมิ์ จะได้ของแถม มาด้วย'

"เนื่องจากผู้เล่นเมธัสมิได้ล้มล้มสถาปत्यกรรมกลับมาหวนเดมิลอสโดยตรง ท่านจึง อดได้รับสัตว์อสูรผู้พิทักษ์ของเดมิลอสค่ะ"

'อืม อันนี้คงได้แต่ยอมรับละนะว่าดันข้ามที่มากเกินไป แล้วตอนนี้พวกโกอาจะ หมายหัวเทนจิไหมนะ'

ณ หรีปมาฟูเนีย

คาร์มมองไปยังทิศตะวันออก "พี่โกอา ผมขอไปหามันก่อนนะ"

โกอาขมวดคิ้วแน่น "น้องเราเย็นไว้ก่อน เรื่องบางเรื่องหากใจร้อนเกินไปจะเสีย การใหญ่ได้"

"แต่ว่ามัน...ฮึ่ม!" คาร์มแหม่ปากแน่น

โกอายอมเข้าใจความโกรธของคาร์ม เพราะนี่คงเป็นความพ่ายแพ้แบบที่ไม่น่าจะ ยอมรับได้ครั้งแรกในชีวิตของยอดนักรบผู้นี้ แคมตอนนี้พวกนักสู้แท้จริงรอบด้านล้วนมี สีหน้าและแววตาเดือดดาล

'เฮ้อ...แต่ละคนล้วนมุ่งมั่นกับผลแพ้ชนะ...แบบนี้เราคงได้แต่ต้องยอมรับความจริง เสียแล้ว'

"ตามที่เรีนชอบมา แผนหลักคือสมานฉันท์กับเทนจิ..." เพียงแค่พูดประโยคนี้ แวดตาของพวกคาร์มและเหล่านักสู้เลือดระอุต่างสั่นระริก ทำให้โกอารีบพูดต่อในจิตใจ เดียว "แต่ในเมื่ออีกฝ่ายต่อสู้กับเราแบบไม่ไว้หน้ากันเช่นนี้ เราก็ควรสั่งสอนอีกฝ่ายเสีย บ้างว่า พวกเราคือใคร!! คาร์ม แปดเซียน และคนที่เหลือ จงจัดการปราบเทนจิ อย่าให้ ชื่อเสียงของแปดประเทศมหาอำนาจต่างพร้อยเป็นอันขาด ยกทัพสุรานุสเทีย!!"

"เฮ!!" ลั่นเสียงตอบรับของเหล่ายอดนักสู้ หน่วยที่แข็งแกร่งที่สุดของแปดประเทศ

มหาอำนาจก็มุ่งสู่ฐานิสเทีย โดยมีหนึ่งยอดยุทธ์นำทัพด้วยตนเอง
การันต์ที่เดินนำหน้าไปขึ้นยานรบกำมือแน่น ‘แกเสร็จข้าแน่ ไอ้เทนจิ!!’

ในขณะนั้นเอง ชายหนุ่มที่โดนหมายหัวก็เสียวสันหลังวาบ

‘เฮ้ย!! ใครคิดถึงมากขนาดนี้ หรือว่าแแค่จะแอบด่าผมอีกแล้ว’ เมธัสเหลียวซ้าย
แลขวาเที่ยวหนึ่ง ก็รีบถอยหลังสามก้าว หลบลูกธนูแฝงพลังปราณเข้มข้นที่พุ่งเข้ามา

“พวกเรา!! เทนจิมันอยู่ที่นั่น ทั้งหมดล่ามันเลย!!!” เสียงดังมาจากด้านขวา

เจ้าของเสียงเป็นยอดฝีมือจำนวนมากที่สวมชุดรัดกุม บ้างใช้ผ้าปิดหน้า บ้างสวม
หน้ากาก พยายามไม่ให้รู้ว่าเป็นคนจากที่ใด พวกเขาทะยานมาทางเมธัสอย่างฉับไว

‘เฮ้อ...กลับมาไม่ทันไรก็ต้องลุยอีกแล้วหรือนี่’

ว๊ิง! พริบตาหนึ่ง ทณฑ์สวรรค์ก็เริ่มส่งเสียงเตือน ยินยันว่าคนในกลุ่มที่กำลังเข้า
ใกล้มีพวกผู้เล่นที่มีค่าหัวมากถึงหนึ่งพันล้านชิงปะปนอยู่ด้วย

‘ไม่ได้สู้ด้วยวิชาลมปราณมานาน ก่อนอื่นใช้พวกนี้ฝึกฝีมืออีกสักพัก’

เพียงแค่อคิด ดวงตาของชายหนุ่มก็เริ่มเปล่งแสง ใช้ทักษะเนตรยุทธภพที่ทำให้เห็น
แก่นแท้ของจิตปราณ รับรู้ว่าเหล่าผู้มาจะใช้พลังธาตุสายใด ส่วนมือขวาเรียกทณฑ์สวรรค์
ออกมาในรูปลักษณะดาบสั้นคู่ เข้าหาหั่นกลุ่มโจรเล็กโจรน้อยในบัดดล

‘อืม...อย่าบ้าแรงเลยดีกว่า เอาชนะแน่นอนจะดีที่สุด ทักษะใช้สวรรค์’

ว๊ิง!! เพียงแค่อคิด ค่าคุณงามความดีก็ลดลงไปหลายหมื่นหน่วย

ครืด!! ก๊ิง! แก๊ง! กลุ่มโจรที่อยู่ในรัศมีห่าสิบเมตรมีสายโซ่รัดพันจนขยับกายมิได้

‘อ้าว กะลดจำนวนสักครึ่งหนึ่ง ไหงดันเป็นพวกมีค่าหัวหมดละนั่น แต่ก็เอาเถอะ
รีบๆ ไปแปลงโฉมเป็นเมธัสมาจับพวกนี้เข้าคุกก็แล้วกัน’

เมธัสรีบขว้างตะเกียบเหล็กที่แฝงทักษะเข็มสะกดธาตุ ฝังตามร่างพวกผู้เล่นมีค่าหัว
ให้ครบทุกคน แล้วค่อยเก็บทณฑ์สวรรค์ หยิบกล้อยยาสูบมาดูด ก่อนจะพนควันที่อัด
ลมปราณเป็นคำว่า ‘ไอ้อ๋อ’

“ฮ่าๆๆ เป็นเพียงแค่ว่าพวกชั้นต่ำกลับกลายมาปล้นข้าผู้นี้ ทำทางจะรู้จักข้าหน่อยไปแล้ว”
เขาชักกล้องยาสูบใส่พวกมีค่าหัว ก่อนจะเบะปาก “แต่พวกเจ้ามันไม่มีค่าพอให้ฆ่าทั้ง เดี่ยว
ข้าจะเรียกข้ารับใช้มากำจัดซะอย่างพวกเจ้าก็แล้วกัน”

เขาไม่สนใจสายตาของพวกผู้เล่นที่โดนจับกุม พลั้วกายจากไปด้วยท่าที่เฉยชา แล้ว
เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าเป็นเมธัส วกกกลับมาด้วยท่าที่เย่อหยิ่ง พวกผู้เล่นที่มีค่าหัวต่างต้อง

ทำตาโต เพราะรู้แล้วว่าพวกตนจะต้องเจอฝันร้ายประเภทใด

“พวกคุณนี่ช่างรันทาที่ดีจริงๆ แต่ก็ช่างเถอะ ถือซะว่าเป็นเงินให้ผมใช้เล่น” เมธัสล้วงกุญแจมือข้างในใส่คนทั้งหมด ก่อนจะนำพันธบัตรออกมา ทว่าจู่ๆ ก็นึกได้ว่า จะเปิดทางสู่ศาลที่ยังกรรมต้องมีเงาผู้พิทักษ์หรือรู้อยู่ด้วย ‘แบบนี้คงต้องลองเรียกหา มือปราบโชตรวนมาจับไปปราบรางวัลแล้ว’

เมื่อลองติดต่อด้วยระบบส่วนตัว ก็พบว่ามียกมือปราบโชตรวนของเบญจมาศอยู่ ใกล้ๆ พวกเธอใช้เวลาเพียงสองชั่วโมงก็มาถึงที่นั่น แล้วจับพวกนักโทษชั้นรันทกักโทษอย่าง รวดไว

เบญจมาศมองเขาด้วยสายตาเขินอายเล็กน้อย ก่อนจะบอกลาท่ามกลางเสียง แย่เห่ของพวกพ้อง ส่วนตัวเขาแหวะเมืองใกล้ๆ เพื่อเข้าบ้าน

ณ บ้านของเมธัส

ชายหนุ่มเดินตัวลอยท่ามกลางบรรยากาศสบายๆ ของบ้านที่มีกลิ่นดอกไม้หอม ตลบอบอวล

“ว่าแล้ว กลับบ้านมีความสุขมากที่สุด”

“เมี้ยว!! เจ้านายกลับมาแล้วเหอ” คุโรโกะโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ดอก ขึ้นไปนั่ง บนไหล่ขวา แล้วเริ่มซุกใช้ข้างแก้มของเขา

เมธัสอุ้มคุโรโกะไว้ในอ้อมแขน แล้วเริ่มเกาตามแนวคิ้วน้อยๆ “อืม จากกัน แคว้นเดียวเองนะ”

“จะหนึ่งวันหรือหนึ่งนาที่ คุโรโกะก็คิดถึงเจ้านายทั้งนั้นแหละเมี้ยว” แมวดำตัวน้อย ร้องครางอย่างมีความสุข

“ท่านพี่หายไปไหนแล้ว เมี้ยว!!” เสียงคุโรคาเงะดังจากหลังพุ่มไม้ดอก

คุโรโกะตัวโตทางด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะกระโดดไปนั่งอยู่บนไหล่ แล้ววาดตา ด้วยท่าที่รำคาญ “เจ้าบ้า! ไม่ต้องตามมาเลยนะ ฉันไม่อยากเห็นหน้าเจ้า”

คุโรคาเงะกระโดดออกมาจากพุ่มไม้ดอก นั่งตัวบิดปลายหางไปมา “โห! ท่านพี่อย่า โมโหสิ ข้าแค่อยากนอนมองท่านพี่ด้วยความรักอันบริสุทธิ์ใจเองนะเมี้ยว”

‘เฮ้อ...เจ้าพวกนี้ก็ยังรำเริงได้เหมือนเคย จริงสิ! มีแมวมามาใหม่อีกตัวนี่นา คงจะเป็น เพื่อนกับพวกคุโรโกะได้มั้ง’

“คุโรโกะ คุโรคาเงะ ผมมีข่าวดีมาบอกด้วยละ” เมธัสเปิดนาฬิกากระบอกดูรายชื่อ

สัตว์อสูร แล้วเรียกชิโรคาเงะออกมา

ปุง! มนุษย์แมวหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา มีผมสีขาวยาวประปราย สูงราวๆ หนึ่งร้อย-แปดสิบเซนติเมตร สวมเสื้อกั๊กสีเทาแบบไม่ติดกระดุม มีลายพิมพ์เหรียญทองคำโบราณ อดทนกล้ำทอนได้รูป และกางเกงขาวยาวสีเทามีลายพิมพ์คำว่า โชคดี นอนหลับอยู่บนพื้น สภาพของมันตอนนี้ช่างดูน่ารักและสุภาพ ไม่คล้ายพวกบ้ากามแฉ่แต่อย่าง

เมธัสปลดโซ่ทองที่มือซ้าย แล้วเปลี่ยนมาคล้องคอชิโรคาเงะ “นี่คือ...”

ก่อนที่จะเขาจะทันแนะนำตัว ชิโรคาเงะก็อยู่ในสภาพหลังโก่งหางชี้ขนฟูพอง “แก!! เจ้าชิโรคาเงะ!!”

‘เป็นเพื่อนเก่า...เอ๊ย! ทำทางแบบนี้ศัตรูเก่ามากกว่ามั้ง’

เมธัสรีบใช้อำนาจของเจ้าชีวิตสัตว์อสูรชั่ววินาที โชสีทองเส้นหนึ่งก็ปรากฏขึ้น ระหว่างเขากับชิโรคาเงะที่แปลงร่างเป็นมนุษย์ กางเล็บออกพร้อมจะโจมตีชิโรคาเงะที่นอนหลับอยู่

“หยุดนะชิโรคาเงะ!!!”

เปรี้ยะ!!! ชิโรคาเงะที่หัวร่ามีประกายสายฟ้าซอร์ตลั่นกระตุกอยู่บนพื้นพร้อมร้องลั่น

“แฉ่ว!!! แค่พุดก็พอแล้วเจ้านาย ไม่ต้องเล่นซาดิสต์กับข้าก็ได้”

“จัดการมันเลยเจ้านาย เจ้านี้ต้องสั่งสอนเยอะๆ!” เสียงสะใจของคุโรโกะดั่งลั่น

“โอ้ ถ้าท่านพี่ชอบเห็นข้าเป็นแบบนี้ ข้าก็จะยอมรับมันด้วยความสุข” ชิโรคาเงะยิ้มทั้งที่มีน้ำตาไหล

คุโรโกะเห็นแล้วก็สยงจนชนลุกทั้งตัว “เจ้านายรีบหยุดเถอะ ฉันไม่อยากเห็นมันยิ้มแบบนี้ มันน่ากลัวนะเมี้ยว”

เมธัสเลิกงليهแมวหนุ่มจอมซ่าพาลงถาม “ชิโรคาเงะเป็นอริกับชิโรคาเงะจริงรึ?”

ชิโรคาเงะกลอกตาเดียวหนึ่ง แล้วรีบพุดด้วยสีหน้าเศร้าเสียใจ ระบิดน้ำตาพร้อมยกมือทูปขึ้น

“ฮือๆ เจ้านายนี่คือหนึ่งในแมวหนุ่มที่ใช้วาจาวานหูล่อลวงท่านพี่” ชิโรคาเงะยกมือซ้ายชี้เทพแมวหนุ่ม

“แต่พอเห็นท่านพี่กลับมาสวยสดใสหน้าอกเต่งตึงตึง มันก็ใช้หางตบหน้าท่านพี่ที่หลงรักมัน แล้วพุดดูถูกอย่างไรคุณธรรมแมว ทำให้ท่านพี่เศร้าโศกเสียใจร้องไห้ร้องไห้ไปหลายเดือน จนตรอมใจหนีออกจากบ้านไปเลย” แมวดำหนุ่มหันมาส่งสายตาสอสนวน

“เจ้านาย มันคือจอมชั่วร้ายแห่งเผ่าปีศาจแมวขาว ฉะนั้นท่านจะต้องกรอกเหล้ามาทาทาปีมันทุกวัน อย่าให้มันออกมาอาละวาดเป็นอันตรายนะเมีย!!”

‘อืม แสดงละครเห็นๆ’ ประสพการณ์ของเมธัสบอกว่าเจ้านี่พูดเท็จเกินครึ่งหนึ่ง
แมวน้อยบนหัวไหล่สุดลมหายใจเข้าออกแรงๆ หลายครั้งด้วยความโกรธ “เมียว!!! กล้าทำร้ายฉันขนาดนี้เลยหรื เจ้านาย จับมันไปทิ้งในบ่อเหล้ามาทาทาปีให้มันนอนตายอยู่ในนั่นเลย”

เมธัสตะลึง อ้าว!! ไปหลงเชื่อวาจาเจ้านี่ได้ไงโครโกะ

“โอ๊ย! แมวกำลังจะนอน พวกหมาๆ ช่วยหยุดเท่าได้ไหม” ชิโรคาเงะพูดโพล่งอย่างรำคาญ

เทพแมวหนุ่มลุกขึ้น หันหน้าที่ยังดูงัวเงียมองรอบด้าน พอสบตากับคุโรคาเงะก็ตะเบ็งเสียง “แก เจ้าคุโรคาเงะ ตายซะ!!”

‘เฮ้อ ฉากเดิมๆ กันก็ทำเหมือนเดิม’ เมธัสขยับมือขวาเบาๆ สายโซ่สีทองก็ปรากฏขึ้น บังเกิดประกายสายฟ้ารอบร่างเทพแมวหนุ่ม

เบรียะ!! ชิโรคาเงะนอนซมอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าเจ็บปวด และร้องแง้วๆ ต่อเนื่อง
คุโรคาเงะชูมือพูดสนับสนุน “เอาเลยเจ้านาย เอาให้มันสลบไม่ได้สติ แล้วจับยัดกล่องฝังดินไปชั่ววันรันดร์เลยเมีย!”

ชิโรคาเงะที่ตัวสั่นผินทนความเจ็บ เยกหน้าซึ่มมือใส่คุโรคาเงะ “แก!! ไอ้เด็กซัวยังคิดจะจับเข้าไปขายพวกมนุษย์อีกจ้ะหรื”

เมธัสหยุดลงโทษชิโรคาเงะ หันไปมองแมวที่เป็นโรคจิตดีพิสาว “นี่มันหมายความว่าอะไร คุโรคาเงะ”

แมวดำหนุ่มหันหน้าไปมองทางอื่น แล้วแปลงร่างเป็นแมว ใช้เท้าซ้ายหน้าเช็ดหน้าไปมา “ไม่รู้สิ นอกจากเรื่องท่านพี่แล้ว ข้าไม่เคยคิดจะจดจำเรื่องยิบย่อยของแมวตัวอื่น”

“วัก!! เจ้าเลวเอ๊ย! สามคืนก่อนที่ข้าจะแต่งงานกับนาง เจ้าชวนข้าไปดื่มเหล้าเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างพี่เขยกับน้องเมีย” เทพแมวหนุ่มมีดวงตาสีทึบ “แล้วเจ้าก็บอกว่าหากไม่ดื่มเหล้าสาบานว่าจะรักซึ่กิดจะตลอดไป เจ้าจะขวางทางชีวิตรักของข้า แน่จนกว่าข้าที่รักเจ้าหญิงจริงดีมอย่างไม่ว่าง”

‘โอ๊ย! ใจถึงดี แต่ไม่น่าไปดื่มเหล้ากับแมวผิดตัวเลย’ เมธัสเริ่มเดาจากที่เหลือได้

“แต่ที่ไหนได้ พอข้าเมาหลับไปแล้วตื่นขึ้นมาอีกที ก็อยู่ในกล่องโลหะ มีพวกมนุษย์คอยกรอกเหล้ามาทาทาปีข้าตลอดเวลา” ชิโรคาเงะมีสีหน้าเจ็บแค้น “จนผ่านไปหลายสิบ

ปี ข้าถึงจะหาทางหนีจากพวกมันมาได้ แล้วพอลกลับไปถึงหมู่บ้าน ข้ากลับโดนชาวเมืองเหยียดหยามว่า ข้าเป็นเจ้าชายแมวผู้ชั่วร้ายที่ละทิ้งคู่หมั้นที่โดนคำสาป ถูกท่านพ่อขับไล่จากเมือง ต้องระหกระเหินพเนจรหาชีวิตกาละแบบเป็นบ้าเป็นหลัง”

‘อืม น่าสงสารจริงๆ แะะ’ เมธัสมองคุโรโกะเงะที่มีแววตาขบขัน

“บางครั้งข้าก็จะได้โดนเจ้าเด็กบ้าหลบเข้ามาโฉบผมมาหาหาบิ พอเป็นสถิติอะไรเป็นต้อง...”

ชิโรคาเงะมีสีหน้าละอายใจ

‘ที่แท้ไปลวนลามสาวๆ เพราะเมาคิดถึงคุโรโกะนี่เอง’

“มาให้ข้าฆ่าเจ้าชะโดยดี เจ้าเด็กชั่ว เมี้ยว!!” ชิโรคาเงะปล้นพุ่งเข้าหาคุโรคาเงะ

“ชิ! เจ้าหงอกเอ๊ย! ข้าไม่ยอมยกท่านพี่ให้แมวหน้าละอ่อนแบบแกหรอก ตายชะเมี้ยว!!!” คุโรคาเงะแปลงร่างเข้าต่อสู้อย่างดุเดือด

พี่ว! พี่ว! เบ๊ยย! เพียงชั่วฉิวใจเดียว สองแมวแสบก็ต่อสู้กันอย่างเมามัน

‘สรุปว่าผมเอาตัวป่วนที่เป็นคู่อริกันกลับมาที่บ้านใช้ใหม่เนี่ย ทำทางจะต้องปวดหัวอีกนาน’

เมธัสส่ายหน้าไปมา สะบัดมือทั้งสองข้างกระซกโพล่อยสายฟ้าซอร์ตแมวคู่นี้ ทว่าทั้งสองที่แปลงร่างกลับเป็นแมวยังไล่จับกันอย่างดุเดือด

“เจ้านาย ฉันจะทำยังไงดีอะเมี้ยว” คุโรโกะที่ไม่หลงเหลือความทรงจำมีท่าทีกระวนกระวายใจ

เมธัสกระซกโพล่สองแมวหนุ่มเข้ามาอยู่ในอุ้งมือ แล้วแยกทั้งสองฝ่ายออกจากกัน “ชิโรคาเงะ คุณจำเด็กคนนี้ได้ไหม คุโรโกะ แปลงร่างเป็นมนุษย์ที่ดี”

คุโรโกะทำตามอย่างง่าย แปลงกายเป็นเด็กสาวน่ารักแบบทุกครั้ง เธอแอบอยู่ด้านข้างอย่างขวยเขิน

ชิโรคาเงะอุทานด้วยความตื่นตระหนก “อ๊ะ! นี่เจ้าหญิงชีวิตกาละมิใช่เมี้ยว!”

“ชิ! เจ้าแมวกะล่อน อย่ามาคิดทำมิติมิร้ายหน้าอกแบนๆ ของท่านพี่ข้านะ...”

“เจ้าบ้า ฉันไม่แบนนะ!!” คุโรโกะตบตบ พร้อมเตะคุโรคาเงะปลิวไปไกล

“เจ๊วว!! ท่านพี่อย่าหลงคารมมันน้ำ!!” นั่นคือเสียงสุดท้ายของแมวติดพี่ที่ล่องไปทางคฤหาสน์

ชิโรคาเงะจับจ้องคุโรโกะด้วยสีหน้าที่ยากจะอธิบายได้ว่ายินดีหรือตกใจ “ท่านชีวิตกาละ...”

คุโรโกะแอบด้านหลังเมธัส แล้วชะงักหน้ามาพูด “ฉันจำเรื่องเมื่อก่อนไม่ได้ และ

“ไม่รู้จักนายด้วย”

ชีโรคาจะมีท่าที่สงบนิ่งยิ่งขึ้น น้ำตาไหลทะลัก “แม่ท่านจะจำข้าไม่ได้ แต่ข้าก็ยังรักท่านหมดหัวใจ ไม่ต้องกังวลไป ข้าชีโรคาจะแห่เผ่าเทพแมวนำโชค จะยังรักดีต่อท่าน ไม่เปลี่ยนแปลง”

เทพแมวนุ่มนึ่งคุกเข่าข้างหนึ่ง พร้อมโค้งศีรษะแสดงถึงจิตใจที่ไม่รวนเร ทำเอาคุโรโกะหน้าขึ้นสี แล้วแปลงกายเป็นลูกแมวน้อยเกาะบ่าเมซัส

“อืม สภาพแบบนี้ก็ไม่เลวอยู่...” ในขณะที่นึกคิดบางสิ่ง เสียงของสัตว์อสูรที่ยังอยู่ในผนึกก็ดังระงม เมธัสจึงรีบปล่อยพวกนั้นออกมา “คุโรโกะ นอกจากชีโรคาจะแล้ว ผมยังมีเพื่อนใหม่มาฝากให้ดูแล้วด้วยนะ เริ่มต้นด้วย เมรันด้า เผ่าแพร์แห่งวงเวท”

ปุง! ท่ามกลางควัน วงเวทหลากสีค่อยๆ จางหาย ปรากฏหญิงสาวสูงประมาณหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร มีดวงตาสีเงิน ผมสีฟ้าเหยียดตรงยาวจดเอว หน้าแบบสาววัยรุ่นดูใสซื่อแต่งหน้าโทนสีชมพูอ่อน ปีกผีเสื้อที่แผ่นหลังมีลวดลายงดงาม

แฟร์สาวสวมสายเดี่ยวสีชมพูรัดรูปคลุมทับด้วยเสื้อกั๊กสีฟ้าอ่อน กระโปรงสั้นบานสีชมพูปักลายดอกไม้ด้วยดินทอง มีกระเป๋าคาดเอวรูปหัวใจสีแดงตรงเอวซ้าย ใส่ถุงน่องสีขาว รองเท้าส้นสูงสีแดง สร้อยคอ ต่างหู และกำไลทองที่มีลวดลายวงเวท แล้วในตอนนั้นก็มิโซ่ทองเส้นใหญ่ที่แปรเปลี่ยนเป็นสร้อยคอเส้นหนึ่ง

“เย่!!” เมรันด้าชูสองแขนพร้อมส่งเสียงใสด้วยความยินดี “ในที่สุดก็ได้ออกมาเสียที ขอบคุณมากนะพี่ชายสุดหล่อ ตอนนี่ต้องขอไปนอนเล่นในเตียงดอกไม้ก่อนละนะ ไว้เจอกัน จ๊ับ!” แฟร์สาวโบยจูบด้วยท่าที่น่ารักน่าชัง ก่อนจะแปลงให้ตัวหดเล็กลงจนเหลือขนาดเท่าฝ่ามือ บินไปหาดอกไม้ด้านข้าง

เวบ! พริบตานั่นเอง ดวงตาคุโรโกะที่มีสัญชาตญาณไวต่อวัตถุขนาดเล็กก็บังเกิดแสงสว่างวูบหนึ่ง แล้วพุ่งไปพาดเมรันด้าในบัดดล “เมี้ยว!”

ผัวะ!! เมรันด้าที่นอนฟูในอุ้งเท้าของคุโรโกะร้องลั่น

“ว้าย!! ยัยแมวโรคจิต คิดจะฆ่าฉันหรือ”

คุโรโกะยกเท้าออกพลงพูดด้วยท่าที่เสียใจ “ขอโทษที บังเอิญร่างกายมันเคลื่อนไหวโดยไม่รู้ตัวอะ แว่ว!”

ตุบ! พุดยังไม่ทันจบ อุ้งมือที่ทางกรงเล็บก็พาดเมรันด้าอีกครั้ง

เมรันด้ารีบลอยตัวแปลงกลับเป็นมนุษย์ เข้ามากอดแขนขาของเมธัสแน่น “ว้าย! เจ้านายสุดหล่อ ช่วยฉันด้วย ฉันจะโดนแมวกินแล้ว”

คุโรโกะสะดุ้งเลือก รีบแปลงร่างกลับเป็นมนุษย์ แล้วทำคอตก “อะ คุโรโกะไม่ได้ตั้งใจนะ...”

“ผมรู้ว่าคุโรโกะไม่ได้ตั้งใจ แล้วเมรินด่าละ ตั้งใจจะขโมยหรือเปล่า” เมธัสคว้ามือของแฟรึสาว พอสูงขึ้นมาก็พบว่าในมือเธอมีสร้อยทองอยู่กำหนึ่ง

“พอ!!” คุโรโกะมีทางชี้ตั้งชนชั้นด้วยสัญญาตมปกป้องเจ้านาย

เมรินด่าเอียงศีรษะ ใช้นิ้วชี้มือซ้ายจิ้มแก้มซ้ายตนเองด้วยท่าที่งุนงง “เฮ้! ทำไมในมือของเมรินดำถึงมีของพวกนี้ได้ละ เมรินดำไม่เข้าใจจริงๆ เลย”

“ของชุดนี้ถือซะว่าเป็นของขวัญพบหน้าก็แล้วกัน แต่ขอเตือนเมรินด้าก่อนว่า อย่าขโมยของในบ้านละ เพราะพ่อบ้านของผมเก่งเอาเรื่องเลย” เมธัสปล่อยมือของแฟรึสาวที่เผยสีหน้ารักความท้าทายวูบหนึ่ง

เขาพูดยังไม่ทันจบ ร่างสูงเพรียวในชุดสูทดำที่ไม่มีแม้แต่รอยยับก็ลอยลงมาจากปากฟ้า โดยหิ้วคอแมวดำหนุ่มที่มีดวงตาสีหม่นไปมา

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านขอรับนายท่าน แล้วมิทราบว่แขกใหม่เหล่านี้เป็นใครหรือขอรับ” เซบาสเตียนโค้งเสรีงจึกำเลียงมองแขกใหม่ที่หนึ่งนั่งคุกเข่าอยู่เคียงข้างคุโรโกะ ส่วนอีกหนึ่งเก็บสร้อยทองใส่กระเป๋าคาดเอวรูปหัวใจ

เมธัสแนะนำตัวสมาชิกใหม่อีกเที่ยว “นั่นซิโรคาเงะ เป็นอดีตคู่มั่นของคุโรโกะ ส่วนนี่ชื่อเมรินด้า เป็นนักล้วง”

“เฮ้! เจ้านายแนะนำตัวแบบนี้ได้ยังไง เมรินด้าเป็นแฟรึสาวแห่งความสุขต่างหาก ยินดีที่ได้รู้จักนะคุณพ่อบ้านสุดหล่อ” เมรินด้ารีบเข้าไปใกล้เซบาสเตียน คล้ายจะตั้งใจยั่ววน

“ขอโทษด้วย ข้าไม่ชอบพวกชี้ขโมย ท่าทางเจ้าจะเหมือนเจ้าแม่วชี้ขโมยตัวนี้” เซบาสเตียนโยนคุโรคาเงะใส่แฟรึสาว

เมรินด้ารับร่างคุโรคาเงะด้วยสีหน้าหงุดหงิด “นี่! นายไม่รู้หรือไงว่าเวลาพบเจอสาวน่ารักต้องสุภาพกว่านี้...เฮ้!”

“เม๊ยะว! นี่มันหน้าอกพวกวัวแก่ คุโรคาเงะไม่ชอบ” แมวหนุ่มแปลงร่างเป็นมนุษย์ แล้วผลักเมรินด้าจนล้มลงไปกับพื้น

เมรินด้าหน้าตาเล็ดและมีสีหน้าแงงอน “นี่! เจ้าพวกตัวผู้หน้าเกลียด ทำอย่างนี้กับสุภาพสตรีสุดน่ารักอย่างฉันได้อย่างไร”

น่าเสียดายที่คุโรคาเงะไม่สนใจคำด่า พุงเข้าไปหาคุโรโกะอย่างว่องไว “ท่านพี่

ครับ! อย่าไปสนิทชิดเชื้อนัวเนียกับเจ้าพวกแมวขนหงอกเลยนะ เมี้ยว”

มิต้องให้คุโรโกะอัด ชิโรคาเงะก็พุ่งเข้าไปปะทะกับคุโรคาเงะ ทั้งสองจับมืออีกฝ่ายราวกับกวางหนุ่มสองตัวเอาเขานกัน

เมธัสเลิกสนใจปัญหาของสองแมว แล้วปลดปล่อยสัตว์อสูรอีกสองตัว “ส่วนสองคนนี่คือ เจฟเฟอร์กับมินเน เป็นพี่น้องเผ่ามนุษย์จักรกล น่าจะเป็นเพื่อนที่ดีของเซบาสเตียนได้นะ”

บุง! ท่ามกลางควันสีขาวที่กระจายไปโดยรอบ ปรากฏมนุษย์หนุ่มร่างกายกำยำสูงเกือบสองเมตร อายุประมาณยี่สิบต้นๆ ไว้ผมสั้นสีส้มที่จัดทรงราวกับนายแบบ มีใบหน้าดูเคร่งขรึมจริงจัง ดวงตาสีทอง สวมเสื้อแขนสั้นรัดรูปสีขาว พิมพ์ลายสวมน้อยไว้ผมทรงทวินเทลยื่นส่งยิ้มหวาน มีตัวอักษรเขียนด้านล่างว่า *ผมรักสวมน้อย* ใส่กางเกงยีนขายาวสีฟ้า รองเท้าบูตหนังสีดำ

ส่วนด้านข้างมีหญิงสาวสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ไว้ผมหางม้าสีชมพูยาวถึงกลางหลัง มีดวงตาสีทอง สวมเสื้อแขนกุดสีขาวพิมพ์ลายหนุ่มหล่อผมดำสองคนเอาหน้าชิดกันด้วยสีหน้าเอียงอาย มีตัวอักษรเขียนว่า *โลกนี้ต้องไม่ป่าเดียวกัน* ใส่กางเกงยีนขาสั้นสีฟ้า สวมรองเท้าบูตสีน้ำตาลอ่อน

สองพี่น้องนักแกะสลักไม้หักท่าย ต่างรีบแยกย้ายไปด้านข้างที่มีรูปสลักเมธัส แล้วพริบตาเดียวก็มีเครื่องมือแกะสลักชุดใหม่ จัดการเปลี่ยนแปลงรูปสลักของเมธัสเป็นรูปอื่นด้วยสีหน้าท่าทางขะมักเขม้น

เซบาสเตียนมองซ้ายมองขวา แล้วหยุดที่เมธัส “นายท่าน จะให้กระผมจัดการสองตัวที่กำลังทำความเสียหายต่อสวนไหมขอรับ”

เมธัสยื่นกอดอก ยกมือซ้ายลูบคาง “ผู้ชายคือเจฟเฟอร์ ส่วนผู้หญิงชื่อมินเน สองคนนี่ชอบงานศิลป์ ว่างๆ ก็พาพวกเขาไปโรงปั้นของพวกคนแคระ...แต่พยายามอย่าให้พวกคนแคระเลียนแบบนะ เอ้อ...”

ชายหนุ่มมีสีหน้าหนักใจ เพราะผลงานชิ้นใหม่ที่สองนักแกะสลักแสดงให้เห็นรอบข้างเซซซม

เจฟเฟอร์สร้างรูปสลักคุโรโกะในชุดกิโมโน ยืนอยู่ในท่วงท่าน่ารักน่าชังแบบที่คุโรโกะจะไม่ทำ ส่วนมินเนเปลี่ยนฉากพยายามฆ่ากันของสองแมวหนุ่มเป็นนอนอยู่บนพื้น ในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ย แถมยังมีสีหน้าพึงพอใจที่ชวนให้เขาขนลุกเกรียว

“เมี้ยว!! เจ้าบ้านนักแกะสลักอะไรน่าอายอย่างนี้” คุโรโกะโกรธจนทางซัพลังทางเล็บ

“แว็ก!! นังบ้า แก่แกะสลักอะไรออกมา” คุโรคาเงะกับชิโรคาเงะแทบตาลนจาก เบ้า

“เพราะผมตกหลุมรักสาวน้อยแสนสวยแบบคุณไง” เจฟเฟอร์หันไปชี้หน้าหัวแม่มือขวา พลางส่งยิ้มอวดฟันที่เป็นประกายเงางามให้แก่คุโรโกะ

ส่วนมินเนยกมือกอดร่างอวบอืดของตน ท่วงท่าดูมีเสน่ห์แบบหญิงสาว และมีสีหน้าเอียงอายที่กระซอกหัวใจบุรุษได้สบายๆ ทว่าวาจาของเธอกลับทำเอาอารมณ์ของชายแท้หดหู่ลงฮวบฮาบ

“แหม ก็เมื่อกี้พวกคุณกำลังกอดรัดฟัดเหวี่ยงดุเดือดเผ็ดมันแบบนี้ไม่ใช่หรอ และถ้าจะให้ดี ช่วยโพสท่าเมื่อกี้รอบได้มั๊ย มันจุตประกายให้ฉันมากเลยนะ อ่าง!”

“ข้าไม่ได้พิศวาสเจ้าบ้าหน้าอกนี้ซะหน่อย!!” คุโรคาเงะตะโกนลั่น “ข้านะ รักแต่ท่านพี่ต่างหาก”

“ไอ้ลูกแห่งดิดดี้ ข้าไม่เคยเป็นแบบนี้สักหน่อย มาอดกันอีกสักตั้งไหม” ชิโรคาเงะเตรียมตั้งท่าต่อสู้

คุโรคาเงะไม่รับคำท้า กระโจนเข้าหารูปสลักคุโรโกะ “ส่วนนี่คือสมบัติของข้านะ เมี้ยว!!”

โครม!! คุโรโกะที่ไวกว่าพุ่งไปทำลายรูปสลักของเธอเรียบร้อย

“เจ้าบ้า! อย่าทำท่าทางแบบนี้กับรูปสลักของฉันนะ”

คุโรคาเงะหน้าซีดเผือดราวกับโลกแตก ใช้สองมือทาบแก้ม “โอ้! ไม่นะ! รูปสลักพี่สาวแสนสวยของผมหายไปแล้ว”

หัมบ! เจฟเฟอร์วางมือซ้ายบนไหล่ของคุโรคาเงะ ส่งรอยยิ้มที่เป็นประกาย พร้อมยกมือขวาขึ้นมาชี้หน้าหัวแม่มือ

“ไม่ต้องห่วงไปสหายร่วมอุดมการณ์รักสาวน้อย เดี่ยวข้าจะสร้างให้เจ้าใหม่อีกร้อยตัวเลย”

คุโรคาเงะมีน้ำตาไหลพราก จับมือเจฟเฟอร์พร้อมตะโกน “ขอบคุณมากสหาย เจฟเฟอร์ แต่บอกก่อนนะว่าข้าไม่ยกพี่สาวให้แก่เป็นอันขาด!!!”

“ฮ่าๆๆ ไม่เป็นไร ข้าแค่ชอบสร้างผลงานเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นๆ ข้าไม่สนอีกแล้ว สหายคุโรคาเงะ” เจฟเฟอร์จับมือคุโรคาเงะแน่น จ้องตาที่มีความมุ่งมั่นคล้ายคลึงกัน ราวกับว่าพวกเขาคือเพื่อนสนิทที่คบหากันมานานนับร้อยปี

“เจ้าพวกบ้า!!! ไปตายซะเมี้ยว!!!” คุโรโกะเตะร่างของคุโรคาเงะและเจฟเฟอร์

กระเด็นไปพร้อมกัน

“โอ้ เท้าของท่านที่ช่างนุ่มนวลเหมือนเดิม”

“ฮ่าๆๆ ได้รับลูกเตะจากสาวน้อย ทำเอาข้าฟุ้งซ่านเสียแล้ว”

สองหนุ่มผู้รักสาวน้อยที่ลอยกระเด็นยังมีสีหน้าแห่งความผาสุกไม่เปลี่ยนแปลง

“ทำไมเจ้านายถึงชอบพาพวกข้ากลับมาบ้านด้วยนะ แง่ๆ” คุโรโกะเข้ามาทอดเขา

แน่น

เมธัสลูบศีรษะปอบสาวน้อย “ผมเองก็ไม่อยากได้แบบนี้มาหรอกนะ แต่ว่าคงเป็นโชคชะตา อย่างน้อยๆคุโรโกะก็ได้พบชิโรคาเงะไม่ใช่หรือไง”

คุโรโกะหันไปมองเทพแมวหนุ่ม พอสายตาประสานกันก็เขินอาย หันหน้ามาชมเมธัสอีกครั้ง

“อืม นับว่าเป็นปฏิภิกิริยาที่ดี...เอ๊ะ! หายไปไหนหนึ่งคนหว่า”

นอกจากมินเนที่กำลังหัวเราะเบาๆ พร้อมแกะสลักรูปพี่ชายทอดคุโรคาเงะจากด้านหลัง กับชิโรคาเงะที่กำลังจ้องมองแผ่นหลังของคุโรโกะตาหวานฉ่ำ แพร่สาวก็หายไปเรียบร้อยแล้ว

เปรี้ยง!!! ลำแสงสายหนึ่งยังออกมาจากคฤหาสน์

เซบาสเตียนขมวดคิ้ว “เซตเล่นอะไรอีกล่ะ ข้าก็บอกแล้วว่าเวลาอยู่ในบ้าน ห้ามยิงปืนเล่นไม่ใช่หรือไง”

แม่พ่อบ้านจะยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทว่าเจ้าของบ้านเช่นเขากลับเจอออกในพริบตา ‘เฮ้อ...ท่าทางเมรินดำจะไปขโมยของว่างของเซตซะแล้ว’

เป็นอย่างที่คิด แพร่สาวที่มีรอยไหม้ตามเสื้อผ้าบินมาด้วยความเร็วสูง พร้อมกรีดร้องดังลั่น “ว้าย!!! เจ้านายช่วยฉันด้วย ฉันโดนเด็กปีศาจไล่ฆ่าค่ะ!!!”

ด้านหลังเมรินดำมีเครื่องบินรบขนาดเล็กยิงลำแสงอย่างต่อเนื่อง “เจ้าโจรขโมยของหวาน อย่าหนีไปไหนนะ!!”

เมรินดำรีบบินมาหลบด้านหลังเขา ส่วนเซตก็รีบแปลงร่างกลับเป็นสาวน้อยมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้า

“ช่วยฉันด้วยค่ะเจ้านาย”

“เจ้านาย ยัยปิกแปลกๆ นี่บังอาจขโมยของว่างของฉันค่ะ”

“เอาน่า หลังจากนี้จะจะเป็นเพื่อนร่วมบ้านเดียวกันแล้ว อย่าทะเลาะกันเลย แล้วเรื่องของว่าง เดี๋ยวผมจะทำให้ใหม่เองนะ เซต” เมธัสพูดพลางลูบศีรษะเซตที่ทำหน้าตาบึ้งตึง

เธอก็เริ่มมีรอยยิ้มกลับมา ทว่ายังจับจ้องเป่ายัง

เมรินดักแปลงร่างเป็นแฟรี่ตัวน้อยตามเดิมแล้วบน “ซี ของสวยๆ งามๆ แบบนั้น กลับกินเสียได้ เจ้าชายช่างเลี้ยว...แอ็ก!!”

แฟรี่สาวร่วงลงนอนบนพื้นในสภาพเลือดท่วมตัว

คุโรโกะที่แปลงกายเป็นแมวน้อยอยู่บนไหล่เมธัสร้องด้วยความตกใจ “เมี้ยว! ฉัน เผลอไปอีกแล้ว โทษทีนะ แฮะๆ”

“ฮือๆ นี่มันบ้านบ้าอะไรเนี่ย มีคนแปลกๆ เยอะแยะไปหมดเลย” เมรินดำน้ำตานองพื้นในบัดดล

เซตเดินไปจุ่มเมรินดำที่นอนอยู่บนพื้น “เฮอะ เธอก็เป็นตัวประหลาดเหมือนกัน นั่นแหละ ยัยผีเสื้อซีโมย”

“ว้าย! อย่าจัดฉันเป็นพวกเผ่าผีเสื้อนะยะ ฉันคือท่านแฟรี่แห่งวงเวทอันสูงศักดิ์ต่างหาก โอ้ย!!” เมรินดำร้องลั่น เมื่อแมวดำตัวน้อยพาดเท้าใส่อีกครั้ง

เซบาสเตียนมองมาที่เขา “นายท่าน มีตัวป่วนมาแค้นี่ใช้ไหมขอรับ”

“เอ่อ...” เมธัสถูกคิดถึงที่เหลือ “ตัวป่วนมีแค่นี้แหละ แต่ที่เหลือเป็นมิตรและ พูดยุกันรู้เรื่องแน่นอน”

ปู้! ท่ามกลางหมอกควันสีขาว หมิงงามทั้งหกปรากฏตัวพร้อมกัน จากซ้ายไปขวาคือ วินดี้ โซฮาร์ ออโรรา คาริน่า วิคตอเรีย และโรชิน

เซบาสเตียนมองทั้งหกสลับกันไปมา ก่อนจะหยุดที่คาริน่า แล้วยื่นคิ้วพร้อมเอียงศีรษะ “ท่านมิเชลไปย้อมผมมาเหอขอรับ”

“เธอชื่อคาริน่า เป็นน้องสาวที่น่ารักของผมนะ” เมธัสเดินไปลูบศีรษะเด็กสาวที่มีสีหน้าพึงพอใจ ก่อนจะยื่นอีกมือไปลูบศีรษะโรชิน “ส่วนนีโรชิน เพื่อนที่ช่วยผมในช่วงเดินทาง”

โรชินใช้สองมือจับชายกระโปรง ก่อนจะย่อตัวทักทายทุกคน “ฉันโรชิน หลังจากนี้ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

ออโรรามองเขาด้วยสายตาร้อนแรง ก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้คนรอบข้าง ทำเอาคุโรโกะมีท่าทีเขินอาย “ฉันออโรรา หลังจากนั้นพวกเราทั้งหมดคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันนะคะ”

วี้! พรืบทานั้น สัญชาตญาณของเมธัสบอกว่า ออโรรากำลังโกรธ

วินดี้มองรอบด้านด้วยสายตาวีเคราะห้ “สิ่งมีชีวิตรูปร่างประหลาด” เธอเดินไปจับเมรินดำพลิกไปมา “เป็นพวกมนุษย์ต่างดาวก็ไม่ใช่ แถมยังมีระดับพลังพอสมควร อืม...”

อดีตผู้อำนวยการสาวหันมามอง “เมธัส ฉันขอเอาเด็กคนนี้ไปฝากวิญญ์หน่อยได้มั้ย”

“กรี๊ด!!” เมธัสด้ายยาวร่วง รีบวิ่งหนีทันที “บ้านนี้มีแต่คนบ้าทั้งนั้นเลย ฉันไม่ขออยู่ด้วยแล้ว!”

“เอ่อ...วินดี อย่าเอาเพื่อนร่วมบ้านไปทำงานวิจัยเด็ดขาดเลยนะ แล้วก็...ผมเคยบอกแล้วไงว่า ที่นั่นมันค่อนข้างพิเศษ” เมธัสมองโซฮาร์ที่จ้องคุโรโกะด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม จึงส่งคุโรโกะให้ “ผมหวังว่าโซฮาร์จะชอบคุโรโกะนะครับ”

“แน่นอนค่ะ” โซฮาร์อุ้มคุโรโกะที่มีท่าที่เกร็งๆ ก่อนจะเกาตามเบาๆ ทำเอาลูกแมวตัวน้อยถึงกับหลับตาครางด้วยความสุข แล้วหันไปส่งยิ้มทักทาย “ฉันซื้อโซฮาร์ หากมีอะไรที่ฉันช่วยได้ละก็ บอกได้เสมอนะค่ะ”

วิคตอเรียเข้ามาถอดแขนซ้ายของเธอ ก่อนจะมองรอบด้าน “ฉันวิคตอเรีย เรียกสั้นๆ ว่าวิคก็ได้ค่ะ”

หมับ! ออโรร่าเข้ามาถอดแขนขวาของเธอ พร้อมกับมองวิคตอเรีย

จี! สายตาของสองสาวปะทะกันอย่างรุนแรง ทำเอาเมธัสรู้สึกถึงความเครียดที่เพิ่มพูนขึ้น

“พีเมธัสค่ะ!” เสียงใสยินดีของมิเชลดังขึ้นจากด้านหลัง

‘โอ้! ตัวช่วยมาพอดีเลย’

เมธัสหายตัวไปหาต้นเสียง แล้วลูบศีรษะน้องสาวบุญธรรมที่คงจะมาแสดงความยินดี “น้องมาถูกเวลามากเลย พี่จะได้แนะนำเพื่อนบ้านชุดใหม่...”

คาริน่าที่มองมาถึงกับอึ้ง ก่อนจะวิ่งมาหยุดอยู่เบื้องหน้าเขา “พวกเรา มีหน้าตาคล้ายกันมากจริงๆ”

หมับ! คาริน่าถอดมิเชลแน่นทันที

แฟร็ก้าที่มีท่าที่มึนงงหันมามองเขา “พีเมธัสค่ะ นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“พีจะขอเล่าแบบย่อๆ ว่า...พวกเธอเหมือนคิวบิ” เขามั่นใจว่าเป็นคำสรุปที่ดีที่สุด

“หา!!! ย่อไปไหม” ออโรร่าร้องอย่างตกใจ

“แหม ตอนผมชวนลาร่ามาที่โลกนี้ ผมแจกแจงอย่างละเอียดแล้วนี่นาว่าจะเจออะไรบ้าง”

“เปล่า ฉันหมายความว่า พวกน้องสาวของนายจะรู้จักฉันหรือเปล่าต่างหากยะ” ออโรร่ามีท่าที่ไม่พอใจ

“ฉันเข้าใจค่ะ” แฟร็ก้าเอ่ยเสียงนิ่ง เธอขยตามองเมธัสด้วยสีหน้าเย็นชา “ตอนนี้

เข้าใจสุดๆ เลยค่ะ”

เมธัสกะพริบตาปริบๆ “แฟร็กก็เข้าใจอะไรนี่”

แฟร็กก็ตมึงมิเชลเดินถอยหลัง “เข้าใจแล้วว่า พี่เมธัสเป็นพวกโรคจิตรักน้องสาว”

“หา!! เข้าใจทำไมเนี่ย”

“ฉันรู้สึกตจใจตั้งแต่พี่เมธัสดูแลคิวบิที่มีหน้าตาคล้ายรูปี่มากเป็นพิเศษแล้ว”

แฟร็กถามมองเขาอย่างรังเกียจ “คราวนี้ก็ไปหาผู้หญิงที่มีหน้าตาคล้ายมิเชลอีก เลยยังมั่นใจว่าพี่เมธัสเป็นพวกชอบน้องสาวแน่นอน”

“ไม่ใช่แบบนั้นแน่ๆ” ชายหนุ่มรีบแก้ข้อเข้าใจผิด

“อ้อ! ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง” ออโรวาสาวเท้าเข้ามาจับใบหน้าเขา “มิน่าล่ะ ฉันยั่ววนขนาดไหนก็ไม่สนใจ เพราะดันเป็นพวกชอบน้องสาว” ลาร่ายิ้มระรื่น “งั้นต่อไปนี่ฉันต้องแสร้งอ่อนแอ แล้วเรียกเมธัสว่าพี่จ๋า หรือพี่ขา หรือพี่ชายคะดีล่ะ”

“ถ้าคิดจะเปลี่ยนฐานะจากคนรู้จักเป็นน้องสาว ผมชอบแน่นอน” เมธัสใช้มือขวาลูบศีรษะออโรวา “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป พี่จะดูแลลาร่าแบบน้องสาวเลยนะ”

“ตาบ้า!” ออโรวาเหยียบเท้าขวของเขาราวงแรง

“ใจเย็นสิน้องลาร่า พี่ไม่ชอบเล่นอะไรเงี้ยๆ นะ” เมธัสมองคนรอบข้าง “วันนี้เป็นวันดี พวกเรามาจัดงานเลี้ยงกันดีไหม”

“ดีค่ะ” คารินา โซฮาร์ มิเชล และโรชินาเข้ารับ

“ถ้าเช่นนั้นเชิญทางนี้ขอรับ” เซบาสเตียนเดินนำ เวลาเริ่มมีกองทัพอพยณต์พอบ้านวิ่งมาพร้อมอุปกรณ์พิฆาตที่ชายหาด

ออโรวาที่ยังหน้างงถูกวินดีลากไป โซฮาร์เดินตามไปติดๆ พลังอุมคุโรโกะที่คงจะโดนเกาแดงจนหลับสนิท โดยมีชิโรคาเงะเดินตามหลังต้อยๆ ส่วนวิคตอเรียถูกคารินากับโรชินาจับมือไปด้วยกัน

“น้องรักของพี่ พวกเราก็ก๊อกรักด้วยกันเถอะ ฮ่าๆ” เจฟเฟอร์เอ่ยอย่างราวเรึง โดยมีชิโรคาเงะเดินเคียงข้าง

“ได้เลยคะท่านพี่ที่รักยิ่ง ฮิๆ”

พินิจจากสายตาของมินเนที่จับจ้องเซบาสเตียน ชายหนุ่มก็รู้ทันทีว่า พอบ้านสุดหล่อมาดนิ่งกำลังจะกลายเป็นายแบบชายเหนือชายแล้ว

‘เซบาสเตียน ผมหวังว่ารูปสลักของคุณจะออกมาสวย ไม่ดูลามกเกินไปนะ’

เขาเงยหน้ามองท้องฟ้าสีครามท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกพ้องเบื้องหน้า

พริบตานั่น แซดก็ดันหลังเขา

“เจ้านาย ไม่ไปเล่นน้ำด้วยกันเหรอ”

“ไปสิ” เมธัสหันไปลูบศีรษะของยานสาว ในเวลานั้นเอง เสียงระบบก็แจ้งว่ามีจดหมายฉบับใหม่ พอตรวจสอบดูจึงรู้ว่าเป็นของลิลลี่ที่บอกว่าจะแวะมากินของหวานตามสัญญา เขาจึงตอบตกลงทันที ‘ใช้เวลาสักคืนพักผ่อนหย่อนใจก็แล้วกัน’

เมื่อถึงเวลาสนุก ย่อมต้องร่าเริงให้ถึงขีดสุด เมธัสจึงไปเตรียมอาหารเลิศรสและของหวานสุดอร่อยที่เรียนมาช่วงอยู่มีติลล์ต่างๆ พอพวกลิลลี่มาถึง ก็จัดงานเลี้ยงชัชวาทอย่างเต็มที่ ถึงเมื่อไรว่าจะนอนอยู่บ้าง ทว่าพอได้กินอาหารจานโปรด ก็กลับมาร่าเริงแจ่มใส

งานงานเลี้ยงจบลง พวกคาร์ลกลับออกไปก่อน ก็เหลือเพียงลิลลี่ที่เดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้า

“พี่เมธัสคะ ฉันอ่านกระดานข้อมูลพบว่า มีคนกลุ่มหนึ่งเห็นว่าเทนจิถือดาบสุราเคื่องค์ แค้น เลยยกพวกไปรุมปล้นอาวุธ” ลิลลี่มีสีหน้าห่วงใย “ดังนั้นช่วงนี้ พี่เมธัสเลิกปลอมโฉมเป็นเทนจิจะดีกว่านะคะ”

นี่ย่อมเป็นความต้องการของเขาที่จะให้ศัตรูทั้งหมดพุ่งความสนใจไปยังเทนจิ เพราะจะทำให้เมธัสเดินทางสะดวกสบายขึ้น

“ขอบคุณที่ช่วยหาข้อมูลให้ค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ...” ลิลลี่มีท่าทางเอียงอาย “หากคิดจะขอบคุณจริงๆ ก็ช่วยลูบศีรษะของฉันสักหน่อยจะได้มั๊ยคะ”

เมธัสยิ้มพาลงลูบศีรษะของลิลลี่อย่างอ่อนโยน หญิงสาวยิ้มแก้มปริ แล้วเดินถอยหลังพร้อมโบกมือลาออกจากบ้านเขา

‘เอาละ เดียวพอจัดการธุระเสร็จ และพาพวกလာไปฝึกวิชาลมปราณกับพลังจิตสักนิด ค่อยมุ่งสู่ทิศเหนือต่อกี้แล้วกัน’

จอมสลัด

หลายวันผ่านไป

เมธัสในโฉมหน้าปิแอร์กำลังวาดภาพเจ้าหญิงวานรอย่างปลอดโปร่ง เพราะแค่บอกว่าเป็นใครเท่านั้น พวกสัตว์อสูรก็เชื่อเชิญให้เขาเข้ามาอย่างง่ายดาย

ในตอนนั้นเหลือเพียงเจ้าหญิงวานรรูปภาพวาด ภารกิจของเขาก็จะเสร็จไปส่วนหนึ่ง ทว่าหลังจากเจ้าหญิงวานรรูปภาพวาด แล้วส่งกลับมาให้ เขาก็ต้องตะลึงงัน

“ทำไมภารกิจไม่สำเร็จละ หรือภาพที่วาดจะสวยไม่พอ อย่างนี้ต้องลงให้ละเอียดดีกว่านี้”

“ท่านปิแอร์ไม่รับภาพวาดที่ต้องการไปหรือคะ” เจ้าหญิงวานรมีสีหน้าสงสัย

“ปะ...เปล่าครับ ผมยังต้องการดูเพิ่มเติม เพียงแต่...” เขาทำหน้าเอียงอาย ก่อนจะพูดเบาๆ “ความงามของเจ้าหญิง ทำให้ผมทั้งจลิมคิดไปชั่วครู่”

เมธัสลองขอวาดภาพอีกภาพหนึ่ง ทว่ากลับไม่สำเร็จเช่นเดิม

‘เฮ้ย! หรือว่าจะเจอเจ้าหญิงกามะลอในตำนาน’

ขณะที่ขบคิด ก็พินิจสีหน้าและแววตาของเจ้าหญิงวานรที่ไม่เข้ากัน ถึงเธอจะยิ้ม แต่แววตากลับเริ่มเย็นชา นี่ต้องมีบางสิ่งบางอย่างแอบแฝงแน่นอน

‘ตอนนี้รีบชิงดีกว่า’

เมธัสล่อลวงให้เจ้าหญิงวานร “ขอบคุณที่สละเวลาให้ผมนะครับ”

“ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณที่อุตส่าห์วาดภาพเหมือนได้งดงามถึงเพียงนี้” เจ้าหญิงส่งยิ้มหวานให้ ก่อนจะสั่งให้นางกำนัลพาเขาไปส่งนอกวัง

ชายหนุ่มรู้ดีว่านี่คือการส่งคนมาคุมเขาออกจากวัง ทว่าหากผลิผลามทำสิ่งใดไป จะกระทบต่อโฉมหน้าปิแอร์ เขาจึงยอมรับการอำนวยความสะดวกนี้ พลางลอบพนักพลั่งปรานใส่สองหู เพื่อรับฟังวาทะต่อมาของเจ้าหญิงและคนรอบข้างเต็มกำลัง

เพียงเดินทางจากวังของเจ้าหญิงวาร์แค่สามสิบเมตร ก็ได้ยินเธอสั่งให้นางกำนัลไปรายงานแม่ทัพองค์รัชว่า เจอมนุษย์มาขอวาดภาพ ให้พวกผู้ซึกิโยจัดการด่วน

‘เฮ้ย! สัตว์อสูรรระดับราชาพวกนี้โง่เกี่ยวข้องกับผู้ซึกิโยได้ละ หรือว่า...’

พริบตาันั้น เมธัสก็เริ่มมองเห็นแผนการคร่าวๆ ของพวกผู้ซึกิโย ซึ่งคงจะส่งสัตว์อสูรที่ตกลงกันอย่างลับๆ มาปลอมโฉมเป็นผู้นำของพวกสัตว์อสูร พอถึงเวลาก่อการร้าย หรือดำเนินแผนการใหญ่ ก็สามารถให้พวกสัตว์อสูรออกหน้าออกตา ทำให้ไม่มีใครสาวถึงตัวได้อย่างแน่นอน

ตั้งแต่อดีตก็มีการโจมตีผิดปกติของพวกสัตว์อสูรบ่อยๆ นั่นอาจมีพวกผู้ซึกิโยบงการอยู่เบื้องหลังก็ได้

เมื่อรู้เช่นนี้ สิ่งที่เขาต้องทำคือรีบสร้างหลักฐานว่า ปิแอร์ออกเดินทางไปไกล แล้วปลอมแปลงโฉมเป็นใครก็ได้ เพื่อรอตามผู้ซึกิโยซึ่งอาจเผยเบาะแสที่น่าสนใจให้แก่เขา

เมธัสรีบออกจากวัง แล้วเดินโตเต้ไปตามถนนกว้าง ซึ่งชาวนครวานรกำลังเตรียมจัดงานเทศกาล โดยใช้ของजारถสินค้าที่เขาซื้อมาถึงเมื่อเช้า

ของที่อยู่ในรถสินค้าคือ เครื่องสักการะมหาเทพวานร ที่ชาววานรจะใช้ในพิธีบวงสรวงมหาเทพวานรนั่นเอง ทำให้เขาได้รับเงินรางวัลก้อนโต ขึ้นส่วนแผนที่สมบัติซึ่งประกอบครบสมบูรณ์ อีกทั้งได้พวกสินแร่พิเศษสำหรับทำอาวุธและชุดเกราะ สุดท้ายคือป้ายอาคันตุกะมหาราชาวานร ใช้ขอความช่วยเหลือจากสัตว์อสูรที่เป็นพันธมิตรกับนครวานรได้สบายๆ

บัดนี้ เหล่าสัตว์อสูรเผ่าวานรทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างมีรอยยิ้มร่าเริง บ้างเริ่มเตรียมจัดร้านอาหาร บ้างเตรียมจัดร้านขายของเล่น เพื่อไปขายบริเวณศาลเจ้ามหาเทพวานรบนภูเขาพญาวานรที่อยู่ทางตอนเหนือของเมืองนี้

‘อืม ลูเตียจะตอบตกลงมาเที่ยวงานเทศกาลไหมนะ’ เขาเคยติดต่อกับหญิงสาวหลายครั้ง และเธอก็เคยบอกว่า หากไปถึงสถานที่อันงดงามของที่นี่ได้ ปรบกวอดิตต่อมา หากว่างจะรีบไปเที่ยวทันที ตอนนี้อยู่ในช่วงรอคำตอบ

เมธัสเดินเอื่อยเนื่อยแฉ่งไปกับฝูงชน เขาสัมผัสได้ว่ามีผู้ลอบตามมาสามคน ซึ่งจะผลัดกับคนอีกกลุ่มทุกครั้งที่เขาเปลี่ยนเส้นทาง หรือหยุดยืนหน้าร้านค้ากะทันหัน

‘เป็นพวกลัทธิอสูรทั้งนั้นเลยนี่นา’ เมธัสอึ้งนิดๆ ‘แบบนี้ก็อดสาวถึงตัวพวกผู้เล่นนะสิ’

ชายหนุ่มยอมรับความรอบคอบของศัตรู ที่ปล่อยให้พวกลัทธิอสูรออกมาจับตาดู พอถึงเวลาและสถานที่ที่เหมาะสม คงสั่งให้ลัทธิอสูรพวกนี้ฆ่าเขาทิ้ง แต่เขายังสงสัยนิดๆ ว่าผู้เล่นที่โดนฆ่าจะเลิกสนใจภารกิจวาดภาพเจ้าหญิงลัทธิอสูรได้เช่นไร

“หว่า! ภารกิจวาดภาพเจ้าหญิงลัทธิอสูรไม่สำเร็จอีกแล้ว” เสียงของชายหนุ่มคนหนึ่งดังจากด้านขวา

เมธัสชำเลืองมองต้นเสียง ก็เห็นบุรุษสองคนหันหลังให้

“อ้าว! แกไม่รู้หรือว่าภารกิจนี้เป็นภารกิจลวง ทำยังไงก็ไม่สำเร็จหรอก รีบๆ กลับไปยกเลิกเถอะ”

“แกรู้มาจากไหนล่ะ”

“เปิดอ่านในกระดานข้อมูลสิ มันจะมีหัวข้อว่า รายชื่อภารกิจที่ไม่ควรรับในรานิสเทีย แล้วจะเจอภารกิจวาดภาพเจ้าหญิงลัทธิอสูรอยู่ในนั่นด้วย”

ทั้งสองเริ่มเดินจากไปพร้อมพูดเรื่องไร้สาระ และบอกว่าจะกลับไปเมืองแรกเริ่มเพื่อรับภารกิจใหม่

‘โอโฮ! หากผมไม่รู้ว่เจ้าหญิงก้ามะลอแอบส่งข่าวให้พวกผู้ซุกใยม ผมคงเชื่อข่าวนี้อไปแล้ว’

นี่คงเป็นวิธีที่พวกผู้ซุกใยมปิดข่าวนี้นี้ หากเขาเดาไม่ผิด ช่วงออกจากรานวร ผู้ทำภารกิจจะโดนลัทธิอสูรเผ่าวานรปล้นฆ่า เมื่อเสียทั้งอารมณ์และชีวิต เหล่าจิตรกรพเนจรหรือผู้เล่นที่รักความสงบจะไม่เสียตกรายที่นี้อีกเป็นแน่

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงจ่ายสินค้ายักเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกจากเมืองในช่วงใกล้ค่ำ ซึ่งเป็นเวลาที่พวกลัทธิอสูรรับใช้ผู้ซุกใยมจะลงมือกับเขาสะดวกสุดๆ แต่เขาจะไม่ยอมแสร้งว่าปีแอร์ตายตรงนี้ เพราะพวกนั้นจะเลิกตามไวเกินไ้

เมธัสสงหย่นามมองท้องฟ้าที่มีดวงดาวสุกสกาว “ว้าว! ดาวสวยจริงๆ แบบนี้ต้องหามุมดีๆ วาดซะแล้ว”

เขาใช้วิชาตัวเบากระโดดตามกิ่งไม้จนขึ้นสู่ยอดไม้ แล้วพุ่งไปทางทิศตะวันตก เพื่อหาที่ซ่อนปลอมโฉมเป็นเพกะซินที่ทั้งอันตรายและแข็งแกร่ง อย่างน้อยจะได้ขู่ขวัญผู้ศัตรูไม่ให้หาเรื่องโดยง่าย

เมื่อมั่นใจว่าลัทธิอสูรวานรเกือบสับสนมองไม่เห็น เขาก็รีบใช้ทักษะสะท้อนจันทร์หา

สร้างร่างกายของปีแอร์วิ่งนำไปตรงๆ พร้อมใช้ทักษะบุญสิ้นแสงทำให้ร่างกายล่องหน แล้ว
หลบลงเบื้องล่าง

ฟรีบ! เพียงชั่วอึดใจก็มีสัตว์อสูรเผ่าวานรสวมชุดนิหจาสีดำพุ่งผ่านไปเก้าน
‘วิ่งเล่นกับร่างกายของผมไปสักแป๊บนะ’

เมธัสยิ้มช้า พลางเปลี่ยนเสื้อผ้าและโฉมหน้าเป็นเทกะชิน แล้วเตรียมตัวไล่ตาม
พวกนิหจาวานรไปหาตัวการใหญ่ หากหารังของมันได้ จะลองติดต่อเรณีมาจัดการพวก
ผู้ซุกเียบ จะได้ลดปริมาณผู้เข้าสถาปตยกรรมกลับหัวไปในตัว

“มีหนูมาอยู่ตรงนี้ด้วยเฮะ” เสียงสนุกสนานของบุรุษดังขึ้นจากด้านหลัง

เมธัสรีบหันไป พร้อมเกร็งพลังปราณเต็มพิกัด ทว่าฝ่ามือขวาของศัตรูกลับมาถึง
หน้าอก จิตปราณที่แผ่มากระทบพลังลมปราณสายนี้คือ พายุสีดำที่ดูดจนลมปราณที่ก่อตัว
เป็นกำแพงทองคำยังแตกร้าว

เบรียง!!! ชายหนุ่มกระเด็นไปไกลเกือบสิบเมตร แผ่นหลังชนต้นไม้หักโค่นไปเกือบ
สิบต้น เกิดเสียงดังโครมตึงมิขาดสาย

‘ช่างแกร่งยิ่งนัก’ เมธัสจับจ้องศัตรูที่ยังมีจิตปราณพายุดำหมุนวนดูดันมิ
เปลี่ยนแปลง

“ฮ่าๆ กะมาจับกระต่าย แต่กลับได้สุนัขจิ้งจอก ซ่างคุ้มค่าจริงๆ” บุรุษสวมหน้ากาก
วานรสูงไล่เลี่ยเขา ใส่ชุดจอมยุทธ์สีฟ้าขลิบลำตามเสื้อปกลดสายพายุสีทอง รองเท้าบูต
สีดำ มือซ้ายโบกพัดไม้อย่างเอื่อยเฉื่อย ส่วนมือขวาที่เคลื่อนไหวบังเกิดจิตปราณรูปพายุสีดำ
ดูร่างของเมธัสไปเบื้องหน้า “เทกะชิน ช่วยอวดพลังลมปราณชั้นก่อเกิดจักรวาลให้ข้าดู
ทีสิ”

“โทษที คุณไม่ใช่เป้าหมายในการฆ่า จึงไม่มีค่าให้ลงมือ ลาก่อน” เมธัสใช้ทักษะ
ท่องสายลมเต็มพิกัด ทำให้ร่างพุ่งทะยานไวดุจสายฟ้าฟาด ‘ศัตรูเก่งไม่แพ้หนึ่งพรันพริง
หนึ่งไร้พายุ หรือจักรพรรดิอสูร แบบนี้ไม่ควรปะทะด้วยเด็ดขาด’

ฟรีบ! จู๋! ศัตรูตัวฉกาจก็โผล่ขึ้นมาด้านขวามือด้วยความเร็วไล่เลี่ยกัน

“โทษทีนะ แต่ข้าไม่เคยทำเหยื่อหลุดมือเสียด้วยสิ” ลี้นวจา มือซ้ายก็ฟาดพัดไล่
โบหน้าเขา

เมธัสรีบย่อตัวหลบ ฟาดฝ่ามือขวาพร้อมใช้ทักษะปราณไร้ลักษณ์

ปราณไร้ลักษณ์ **ระดับทักษะ 800 ผลของทักษะ** ปลดปล่อยพลังปราณมีชีวิต
ในรูปร่างที่ผู้ใช้คิดจินตนาการเวลานั้น พลังทำลาย (ระดับทักษะ x 3,000) หน่วย ระยะ

การใช้ (ระดับทักษะ/20) เมตร จำนวน (ระดับทักษะ) ตัว เสียพลังปรานครั้งละ 10,000
ในโฉมหน้าเขียนพง ปรานมีชีวิตยอมอยู่ในรูปร่างกระรอก แต่เมื่ออยู่ในโฉมหน้า
เทกะชิน ปรานมีชีวิตกลายเป็นเคียวยาว

ซুম!! เคียวยาวพุ่งเข้าไปฟันชายโครงซ้ายของศัตรู

พุบ!! เพียงปะทะกับลมปรานคัมครองกายของศัตรู ลมปรานมีชีวิตพลันสลายไป

“มีดีแค่นี้เองอะ” ศัตรูเอ่ยอย่างเหยียดหยาม

“นั่นแค่ทักทาย” เมธัสพุ่งลงพื้น หลบลูกเตะซ้ายของศัตรู พร้อมยกสองมือไปด้าน
หลัง เรียกทัณฑ์สวรรค์ออกมาในรูปลักษณะมีดสั้น “พลังกดดันไม่ลดลง พวกผู้ซึกไยเป็น
พวกไร้ค่าหัวหรือนี่”

“ทำทางจะเคยสู้แต่กับพวกกระจอกเท่านั้นสินะ” ผู้ซึกไยเอ่ยเสียงเฉยชา หยดอยู่
กับที่มองเขาด้วยสายตาสะทอน “ถือว่าเป็นช่วงงานเทศกาล ข้าจะต่อให้เจ้าหนีไปก่อน
สิบวินาที แล้วข้าจะไล่ล่าเจ้าให้สนุกไปเลย ฮ่าๆ”

เมื่อศัตรูประมาทถึงเพียงนั้น เขาย่อมยอมสนองให้เต็มที่ จึงเก็บทัณฑ์สวรรค์ แล้ว
เร่งความเร็วหนีทันใด พร้อมใช้ทั้งทักษะล่องหนและสร้างร่างปลอมลงสายตาศัตรู แม้ไม่รู้
ว่าจะมีผลหรือไม่ แต่ก็ต้องทำเต็มความสามารถ

วินาทีที่สิบเอ็ด เมธัสรำเลื่องหลัง พบว่าศัตรูมีหลงกลร่างมายาและตามมาถูกทาง
ยอมบ่งบอกว่าศัตรูมีทักษะเนตรลึกอย่างที่ทักษะของเขามีอาจหลอกลวง

“ฮ่าๆ นี่ช่างเป็นเกมไล่ล่าที่แสนน่าเบื่อจริงๆ” ศัตรูเอ่ยหยัน

สิ่งเดียวที่เมธัสทำได้คือวิ่งสุดชีวิต ทว่าศัตรูยังไล่ล่ามาติดๆ แถมตอนนี้นัยยังมีกองทัพ
นินจาจวนอีกฝูงใหญ่วิ่งตาม พวกมันเริ่มโอบล้อมเขา บ่งบอกว่าเมื่อครู่ศัตรูจงใจใช้เวลา
สิบวินาทีเพื่อติดต่อกองทัพองให้ส่งลูกน้องมาอีกชุดหนึ่ง

ถึงเขาจะอยากใช้ทั้งอาวุธและเหล่าสิ่งของที่มีเข้าปะทะสักรอบ ทว่าหากกำจัดไม่ได้
ก็จะเผยไฟตายเสียเปล่าๆ ตอนนี้นั้นจึงควรหลบไปตั้งหลักก่อน แต่ยิ่งหนีไปไกลเท่าใด ก็ยิ่ง
เจอกลุ่มนินจาจวนมากเท่านั้น

เมื่อลองเข้าไปโจมตี เมธัสก็พบว่าจิตปรานของพวกมันล้วนเป็นแผ่นทองคำหนา
ใหญ่ ถึงจะอัดไปสามสิบหมัด แต่พวกมันก็ไม่ถึงกับตาย เพราะนินจาจวนตัวอื่นๆ จะ
เข้าไปช่วยรักษาทันท่วงที จากจิตกดตันที่แผ่พุ่ง บ่งบอกว่าพวกนี้ล้วนมีระดับเกินหกร้อย
ยิ่งเป็นยามค่าคั้น แถมพวกมันยังโกรธจนตาแดงเข้ม โอกาสชนะช่วงริบหรี่ยิ่งนัก

แถมแค่ซัลงเล็กน้อย พวกที่เหลือก็ตั้งค่ายกลล้อมกักเขาได้ ส่วนนุระสวมหน้ากาก

วานรเปลี่ยนมายืนชมอยู่ด้านข้าง โบกพัดเล่นราวกับดูเรื่องสนุกสนาน ทว่าแท้จริงคงกำลังรอให้เขาเหนื่อย แล้วจับเป็นเพื่อบริดข้อมูล เขาจึงรีบผ่างล่อม ก่อนจะตกอยู่ในสถานการณ์นั้น

ผ่านไปไม่กี่นาที เกมไล่จับก็จบลง เพราะเขาวิ่งสะเปะสะปะจนมาถึงเขตแผ่นดินแยก

หากเมธัสจำไม่ผิด ที่นี้คือเขตที่กิลด์นักสำรวจโลกยืนยันว่าเป็นเขตไร้พลังพิเศษ แอวมพลลงลึกไปสักหนึ่งร้อยเมตร จะเจอกำแพงล่องหนที่ทำให้ไม่มีใครเข้าไปได้ หากไม่รีบป็นหนิภายในสิบวินาทีจะโดนกำแพงล่องหนนั้นทำให้ร่างสลายทันที จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีใครรู้ว่าใต้หุบที่ไม่รู้ความลึกนี้มีสิ่งใด

เมธัสร่อนลงมายู่ตรงบริเวณปากรอยแยกซึ่งยาวเกือบสิบกิโลเมตร กว้างเกือบหนึ่งร้อยเมตร ที่ไม่กระโดดเข้าไป เพราะอีกฟากมีฝูงนินจาวานรและนุรุสสวมหน้ากากวานรห้าคน เพียงหันหลังถอยไปสามก้าว ฝูงนินจาวานรและนุรุสสวมหน้ากากวานรก็มาเยือน

“ช่างน่าเศร้าจริงๆ ที่โดนพวกข้าต้อนมาที่นี้ง่าย” ศัตรูมีท่าทีฮึกเหิม ชี้นิ้วไล่เขา “ยิงปราน!”

พรี! นินจาวานรเริ่มยิงพลังปรานระรัวดุจกระสุนปืนกล

จากการที่เคยปะทะ ทำให้เมธัสมั่นใจว่านินจาวานรฝูงนี้มีระดับไม่ต่ำกว่าหกร้อยทุกตัว แอวมดวงตาแดงก่ำยังทำให้แน่ใจว่า ถ้าโดนปรานเหล่านี้เข้าสักลูก คงได้เสียหน้าเป็นแน่

เขารีบกระโดดถอยหลังไปถึงขอบเหว ทำให้กระสุนปรานของพวกนินจาวานรสลายไป แต่ทั้งร่างของเขาก็ไร้พลังลมปรานเกือบหมดด้วยเช่นเดียวกัน

“ไปสู่จุดที่ควรตายแล้วสินะ” ศัตรูเอ่ยอย่างขบขัน ก่อนจะยกพัดขึ้น แล้วสะบัดลงอีกครั้ง “ปาดาวกระจาย!”

พื๊ว!! นินจาวานรใช้พลังปรานขว้างดาวกระจายสี่ตำราระรัว ถึงพอเข้ามาในเขตไร้พลังพิเศษจะไม่เหลือลมปรานใดๆ แต่ความเร็วที่ถูกเร่งนั้น ก็ทำเอาดาวกระจายเหล่านี้เร็วดุจฟ้าแลบ

หากเป็นยามปกติ เมธัสคงกระโดดหนีทันที แต่นิสัยของเทกะชินจะต้องไม่หนีโดยเร็ว เขาจึงอาศัยเสื้อผ้าที่มีพลังป้องกันสูงที่สวม บวกกับสายตาเฉียบคมและสองมือที่ว่องไว เรียกเคียวยาวสี่ตำราออกมาจากแวนคลังเทพศาสตรา กวาดแกว่งตัดดาวกระจายให้ขาด

เป็นสองท่อน หรือปิดให้กระเด็นไปด้านข้าง ทำให้เกิดประกายไฟระยิบระยับเสียยิ่งกว่าพลุไฟ

“โฮ! มีดีแบบนี้ คงถึงเวลาที่ข้าต้องออกแรงเองเสียแล้ว” ศัตรูพุ่งเข้ามาฉับพลัน ส่วนพวกนินจาวันรก็เลิกปาดาวกระจาย

“มาแบบนี้ก็ดี ผมจะได้ขอจับคุณเป็นตัวประกัน...ขั้นแรก คงต้องหักแขนหักขาให้เรียบร้อย...เอ๊ะ!!”

ขณะที่คิดจะจับเป็น ศัตรูกลับกระโดดถอยหลัง พร้อมประเบิดควันจำนวนมากลงพื้น “ขว้างเลย!”

ฟ้าว!! พริบตาหนึ่ง ดาวกระจายนับไม่ถ้วนก็พุ่งมาจากรอบด้าน เพราะพวกนินจาวันรโอบล้อมเข้ามาพร้อมปาดาวกระจาย ทำให้ระยะทางระหว่างเขากับพวกมันน้อยลง

ฉีก! สวบ! ดาวกระจายบางอันแข็งแกร่งจนปักเคียวของเขาได้ และมีบางอันเล็ดลอดจากเคียวยาวมาปักร่าง แต่ที่น่ากลัวคือโซ่เส้นหนึ่งที่เขามัดแขนซ้ายแน่นเพื่อกระชากไปเบื้องหน้า ในเวลาเดียวกัน ก็เริ่มมีโซ่อีกหลายเส้นพุ่งเข้ามารัดร่างเขา

เมื่อฝุ่นควันหมดไป เมธัสก็เห็นผู้ชักใยยืนโบกพัดอย่างสุขสำราญ “ฮ่าๆ เทกะชินก็มีดีแค่นี้เอง เอาเถอะ! ไปให้ข้าสอบปากคำสักสามวันสามคืน ถ้าเจ้ายอมตอบคำถามดีๆ ข้าจะปล่อยเจ้ากลับไปหาพวกพ้องเอง”

เมธัสยิ้มเย้ยชา “คนอย่างเทกะชินไม่ยอมโดนจับเด็ดขาด จงรอข้ามาล้างแค้นได้เลย”

เขารีบใช้ทักษะร่างเมวปีศาจ สะบัดเคียวในมือขวาดัดศีรษะตนเอง

ฮา!! ร่างของเขาสลายหายไป ทำให้สายโซ่ตกพื้นทันที

เมธัสปล่อยให้ร่างตกลงไปในรอยแยก พลังกระดิกหนวดเมวเพื่อสร้างร่างกายอีกครั้ง

ฟ้าว!!! เสียงสายลมแหวกอากาศดังกระหึ่ม เขาหันกลับตาเพราะมีสนใจสิ่งใดอีก

ขอเพียงตกลงกำแพงล่องหน ค่อยเดินไปเกาะหน้าผาเพื่อปีนกลับขึ้นไปใช้ฐานอนติตตฉนึ่ง หนึ่งในหนึ่งร้อยสามสิบหกของแก๊วกฤตจากป่าเฟชี

ในตอนนั้น ป่าเฟชีบอกว่า “หนูเมธัสต้องเข้าใจนะว่า โลกนี้ช่างโหดร้าย แกมมีอันตรายทุกหย่อมหญ้า บางครั้งก็เจอโจรไล่ปล้นในภูเขา บางคราวก็เจอพวกสัตว์อสูรลอบทำร้าย ดังนั้นเราอาจไม่ได้หลับไม่ได้นอน ส่งผลให้พักผ่อนไม่เพียงพอ

“ป่าขอเสนอ ฐานอนติตตฉนึ่งลายหินที่จะทำให้ลงไปนอนข้างหน้าผาได้อย่างสะดวก

สบายในทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะโดนเจ้าหนี้หรือคนตามทวงเงินคืนเพราะสินค้าไม่ดี...เอ่อ... หมายถึงพวกโจรที่คิดว่าเงินของเราเป็นของพวกเขา มัน กับพวกที่ทำสินค้าพัง แล้วมาบ่นว่าของเรารั้คุณภาพอะนะ ฮิๆๆ

“แถมข้อดีสุดยอดคือ เราสามารถนอนรอชมพระอาทิตย์ขึ้นทันเวลาอย่างแน่นอน แต่ต้องไปติดหน้าต่างทิศตะวันออกนะ อย่าซุ่มซุ่มไปติดทิศตะวันตกเฉียง ฝั่งนั้นสาวๆ ที่นอนข้างๆ จะดูเอาได้ จากโรมานติกจะเป็นหัวเราะเยาะเสียเปล่า คึกๆๆ”

ต่อให้ศัตรูส่งสัตว์อสูรป็นลงมากันหา เขาก็จะใช้უნนอนติดผนังลายหินซ่อนตัว หากโดนพบเจอ ก็คงถึงเวลาใช้ไฟตายทั้งหมดสู้แบบแลกชีวิต

“อืม ตกมาตั้งนาน คงใกล้ถึงเขตกำแพงล่องหนแล้วสินะ”

ถึงจะคิดเช่นนั้น ทว่าความจริงกลับไม่ใช่ บัดนี้เขายังตกลงไปไม่หยุดจนได้แต่กะพริบตาปริบๆ

บุรุษสวมหน้ากากวานรบีบสั่งให้นินจาวานรปีนลงไปค้นหาเทกะชินโดยไว ใน
ขณะที่พวกฟองอึกฝั่งทะยานมาหา

“ขุนพลวายุ ทำไม่ปล่อยให้มันหนีไปได้ล่ะ” ขุนพลพฤษาถามอย่างเหนียวใจ

“ข้ารู้ว่ามีมันมีเคล็ดทำกำเนิด ตอนนี้เลยสั่งให้พวกลูกน้องลงไปตามล่ามันน้อยนี้ไง” ขุนพลวายุตอบอย่างหัวเสีย “นี่ไม่ถึงเลยว่ามีมันจะล่ามันถึงเพียงนี้ ฮี”

“ช่างเถอะ แล้วเทกะชินมีฝีมือขนาดไหนล่ะ” ขุนพลอัคคีเข้ามาถามเสียงเครียด

“อืม...” ขุนพลวายุมีแววตาลุ่นคิด “จะว่ามันเก่งก็เก่ง จะว่ามันไม่เก่งก็ไม่เก่ง น่าจะแค่ประมาณหนึ่งพริ้นพริ้งมั้ง ไม่ใช่คู่มือของพวกเขาหรอก”

“โห!! เห็นอวดโม้ซะเยอะ แต่ดันมีฝีมือแค่นั้นเองอะ” ขุนพลอัสนีอึ้ง

ขุนพลวายุยกไหล่ “ช่วยไม่ได้นี่นา พวกวานรนิสัยก็บ้าเห่อแบบนี้แหละ”

พริบ!! นินจาวานรตัวหนึ่งขึ้นมายืนด้วยเวทตางุงง

“ท่านขุนพลวายุ เป้าหมายหายไปแล้ว พวกเราหาไม่เจอเลยขอรับ”

“หา! มันตัดสินใจตายจริงหรือนี่” ขุนพลวายุร้องอย่างตกใจ “นับว่ามันใจเด็ดมาก”

“ใช่ หมอนี่น่ากลัวจริงๆ” ขุนพลพฤษาเอ่ยเสียงเครียด

“น่ากลัวยังไง ฝีมืออ่อนจะตายไป” ขุนพลอัสนีก็อดดอกพร้อมมีแววตาดูแคลน

“น่ากลัวที่รู้ว่าสู้ไม่ได้ก็รู้จักถอย” ขุนพลพฤษาเดินนำพวกฟองไปยังเขตใช้พลังพิเศษได้ “ศัตรูที่ผ่านมามากโขจนปล่อยให้พวกเรารับไปริดข้อมูล หรือสู้อย่างดื้อด้านจน

โดนอ่านแนวทางโคจรลมปรานออก ทำให้พวกเราลอกเลียนไปใช้งาน หรือนำไปลอบสังหาร คนกลุ่มหนึ่ง เพื่อก่อความเข้าใจผิดจนเกิดศึกสงคราม”

“งั้นควรทำไงดี” ขุนพลวายุมีแวตาทักวูล “หากปล่อยมันรอดไปได้ จอมชักใยจะต้องโกรธข้าแน่ๆ เลย”

“ช่างมันเถอะ จอมชักใยของพวกเราไม่ใช่คนใจร้ายขนาดนั้นหรอก แถมตอนนั้นเห็นว่ากำลังเล่นหมากล้อมกับรุ่นน้องที่มีชื่อว่าคิระจนอารมณ์ดีอยู่” ขุนพลพฤษาตบไหล่ขุนพลวายุ “หากมีปัญหา ข้าจะช่วยรับผิดชอบเอง”

“อืม ขอบใจมาก” ขุนพลวายุผงกศีรษะถึรว

“ตอนนั้รับไปจัดการปีแอร์ก่อนดีกว่า ต้องทำให้มันกลัวภาคเหนือจนไม่กล้าขึ้นมาอีกเลย ฮ่าๆ” ขุนพลพฤษาพาพวกพ้องออกไล่ปีแอร์โดยพลัน

ส่วนผู้ที่เป็ปีแอร์นั้น กำลังนั่งจามอยู่ด้านล่างสุดของรอยแยกที่ไร้ซึ่งแสงสว่างใดๆ

“เฮ้อ...สงสัยจะเจอพวกนั้นนินทาสินะ”

หลังจากตกลงมาตายอีกรอบหนึ่ง เขาก็นั่งทอดคอรอให้เสียงจากเบื้องบนหายไปจนหมด ก่อนจะผลอจามเมื่อครู่

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง เมธัสที่มั่นใจว่าศัตรูคงไม่ทิ้งใครไว้ตามหาตน หรือเผ่าข้างรอยแยกอีก ก็ล้วงท่อนไม้ดาราออกมา ทำให้เห็นรอบด้านชัดเจน จึงพบว่าเบื้องล่างเป็นพื้นขรุขระ มีโขดหินมากมาย หากเดินสะเปะสะปะทั้งที่มองไม่เห็น คงได้หกล้มหัวแตกหลายรอบเลยทีเดียว

‘ไหนๆ ก็ดูไม่มีอันตราย งั้นนอนพัล้ก้บตึกกว่า เราจะได้ไม่ต้องไปสู้กับศัตรู’

เมธัสคิดพลางเดินไปหยุดข้างหน้าผาด้านหนึ่ง ก่อนที่เท้าซ้ายจะเหยียบบางสิ่งที่เกิดเสียงดังแกร็ก พอลองคว่ำขึ้นมาดู ก็พบว่าเป็แค่กล่องคัมภีร์สีขาวที่ฝากล่องสลักคำว่า ซา

‘หือ กล่องใส่ใบชาเหรอ’ ชายหนุ่มลองเปิดขึ้นมาดู ก็พบว่าด้านในนั้นว่างเปล่าไร้ใบชา ที่นั้เป็นพื้นที่ปิดกั้น ไม่น่าจะมีใครมาพบบ่อยๆ แถมถ้าถูกโยนทิ้งจากเบื้องบนของที่ตกลงมาต้องแตกร้า แตกล่องใบนี้กลับไม่มีรอยบุบสลายใดๆ...อืม’

เขาลองกวัดแกว่งท่อนไม้ดาราไปทั่ว พลองเดินไปยังผนังหน้าผา ก็เจอกล่องคัมภีร์อีกหนึ่งกล่อง ที่ฝากล่องสลักคำว่า ก้าว จึงลองเดินสำรวจแถวๆ นั้ ก็เห็นกล่องคัมภีร์เปล่า

อีกมากมาย ซึ่งมีทั้งคำซ้ำบ้าง กล้องที่ไม่สลักคำใดๆ บ้าง จนหลังจากรวบรวมกล้องที่แตกต่างกันได้ครบทุกกล้อง ก็มีอักษรเพิ่มขึ้นมาอีกสัปดาห์ ได้แก่ ปรายณ วิ ชำม ลม

หลังจากลองเรียงประโยค เมธัสก็ได้คำว่า *วิชาลมปรายณกั้วชำม* จึงลองเอ่ย ทว่ากลับไม่มีผลอันใด พอลองสลับคำเป็นคำว่า *กั้วชำมวิชาลมปรายณ* ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นอยู่ดี เขาเลยลองอ่านย้อนจากหลังไปหน้าและสลับคำไปมาหลายเที่ยวจนคอแห้ง ต้องหยิบน้ำขึ้นมาดื่ม

‘หรือว่าการเอ่ยคำพวกนี้จะต้องมีสถานที่จำเพาะเจาะจง ไม่ก็ยังมีกล้องคัมภีร์อื่น ๆ อีก’

ชายหนุ่มเดินหาวัตถุชิ้นใหม่ที่อาจเป็นกล้องคัมภีร์สลักอักษรตัวที่เจ็ดหรือแปด ทว่ากลับพบแผ่นศิลาสี่แผ่นที่ตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างหน้าผาสองผาก แต่ละแผ่นสลักภาพสถานที่ท่องเที่ยวของทวีปรานิสเทีย ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ ภูเขาพญาวานร

‘อืม จากรูปภาพ ต้องมีงานเทศกาลจุดดอกไม้ไฟเสียด้วย แบบนี้ต้องเข้าไปดูสินะ’

ขณะที่คิด ระบบพลังแรงเรื่องมีจดหมายฉบับใหม่ พอเปิดอ่านก็พบว่า ลูเซียตอบจดหมายกลับมา

ขอบคุณเมธัสที่ชวนมากค่ะ ฉันอยากไปงานเทศกาลที่ภูเขาพญาวานรมานานแล้ว ถ้าเมธัสว่างเวลาไหน ก็นัดมาได้เลยค่ะ พวกเราจะได้เที่ยวงานเทศกาลนี้ด้วยกัน

‘เดินคนเดียวอาจถูกเพ่งเล็ง ฉันเดินสองคนย่อมอุ่นใจกว่า’

เขานัดเจอลูเซียช่วงเย็นวันพรุ่งนี้ และขอให้เธอสวมเครื่องแต่งกายเฉพาะตัวเล็กน้อย ซึ่งหญิงสาวตอบตกลงทันที

‘เอาละ ในเมื่อวันพรุ่งนี้มีอะไรต้องทำ ฉันก็แอบอยู่ล่องถุนนอนของป่าเฟชีไม่ได้แล้วสินะ’

เมธัสรีบป็นปายผ่นอย่างว่องไว จนพอถึงด้านบนก็เก็บท่อนไม้ดารา แล้วชะเง้อมองรอบด้าน เมื่อมั่นใจว่าปลอดภัยดี ค่อยปีนขึ้นพร้อมเริ่มล่องหนหายตัว เพื่อเดินทางกลับสู่นครวานร ซึ่งพวกคัศตรูต้องไม่เชื่อแน่ๆ ว่า คนที่โดนไล่ล่าจะวกกลับไป

ในระหว่างที่เดินทางอย่างระมัดระวัง เขาก็คอยมองรอบด้านตลอดเวลา ก่อนจะไต่ขึ้นเสียงสนทนาฟังคั่นหู จึงย่อไปแอบฟังอย่างใกล้ชิดอยู่หลังต้นไม้ พลังจับจ้องบุรุษสวมหน้ากากวานรกับนินจาวานร

“ท่านขุนพลวายุ เมื่อไหร่จะให้ข้าพบหน้าลูกพี่ลูกน้อง”

“จงไปทำงานให้ข้าอีกหนึ่งงาน หลังจากนั้นข้าจะให้เจ้าพบลูกพี่ลูกน้อง” ผู้ชักใยตอบ

เสียงเฉยชา “เอาเป็นว่า พรุ่งนี้เวลานี้และที่นี่ มาเจอซ้ำอีกครั้ง เจ้าได้เจอลูกแน่นอน”

เมธัสมองนาฬิกาของระบบ พบว่าเป็นเวลาหนึ่งนาฬิกากับห้านาที “หากมีการสนทนาก่อนหน้านี้ คงนัดเจอช่วงตีหนึ่งสินะ”

นินจาวารพวงศีรษะ ก่อนจะพุ่งออกไปด้านหนึ่ง พินิจจากแวตตาเจ็บปวดใจ ย่อมบ่งบอกว่าไม่ได้รับใช้ผู้ซัดักด้วยความเต็มใจ เพียงแค่โดนสถานการณ์บังคับเท่านั้น

ชายหนุ่มเลือกตามผู้ซัดักไปเรื่อยๆ แต่ชายคนนั้นข้างระมัดระวัง คอยมองรอบด้านตลอด แต่เมื่อเขาแอบอยู่หลังต้นไม้หรือพุ่มไม้ ก็ขอลองดูชีวิตจริงจะมีทักษะเนตรที่มองทะลุวัตถุได้หรือไม่

หลังจากตามเกือบครึ่งชั่วโมง ขุนพลวายุที่พาเขาวังวนไปมาก็เข้าไปในถ้ำซึ่งเขามีก้าวตามเข้าไป ได้แต่พยายามแอบฟังเพียงอย่างเดียว แต่แทบจะไม่ได้ยินเสียงใดดังเล็ดลอด ผ่านไปสักสิบนาที ขุนพลวายุก็กระโจนออกมา

“เฮ้อ...ต้องคอยให้อาหารเองแบบนี้ เหนื่อยจริงๆ แฮะ” หลังจากเอื่อยอย่างเบือๆ ขุนพลวายุก็ทะยานเข้าไปในป่า

‘ให้อาหาร หรือว่าจะเป็นลูกๆ ของพวกนินจาวาร...อยู่ที่นั่นเองสินะ’

เมธัสอดทนรออีกสิบนาที จนมั่นใจว่าศัตรูมิได้ย้อนกลับมาตรวจสอบสถานที่ค่อยทะยานเข้าไปด้านในถ้ำ พบว่าถ้ำกว้างพอเดินผ่านที่ละสามคน เขาเข้าไปลึกสิบเมตรก็ยังไม่เจอลิงใดผิดปกติ จนเข้าไปลึกอีกสามสิบเมตร ก็พบว่ามิประตูละหะติดผนังบานหนึ่งตรงลูกกรงเหล็กด้านบนประตุมิแสงสว่างเล็ดลอดออกมา

เมื่อมองผ่านลูกกรง เขาพบว่าด้านในมีสัตว์อสูรมนุษย์วานรจำนวนหนึ่งที่ดูจะยังเป็นแค่เด็กชายเด็กหญิงเท่านั้น ทั้งหมดล้วนถูกขังอยู่ในกรงโลหะ มีประมาณสิบกรแบ่งแยกชายหญิง เสื้อผ้าค่อนข้างโทรมและสีหน้าอิดโรยบ่งบอกว่าไม่ได้รับสารอาหารเพียงพอ แถมแวตตาของเด็กส่วนใหญ่ยังดูไร้ชีวิตชีवाल้ายจะยอมแพ้ต่อโชคชะตาแล้ว

เขาผลักประตูเข้าไป พวกสัตว์อสูรต่างก็มองมา บ้างมีสีหน้างุนงง บ้างมีสีหน้าหวาดกลัว

“เฮ้ะ! ทำไม่ประตูเปิดเองได้ล่ะ” เด็กชายมนุษย์วานรเปล่งใจ

“นั่นสิ หรือว่าผู้คุมจะลงกลอนไม่ดี” เด็กสาวมนุษย์วานรมีสีหน้าตื่นเต้น “แบบนี้ลูกกรงของใครเปิดได้บ้าง รีบหนีไปตามใครมาช่วยพวกเราเร็ว!”

“จะบ้าเหอ หากพวกเราหนี ท่านพ่อท่านแม่ของพวกเราจะโดนฆ่าแน่!” เด็กชายมนุษย์วานรเอื่อยอย่างโกรธเคือง

พริบตานั่น ทั้งหมดก็นิ่งเงียบ แล้วนั่งชันเข่าด้วยท่าที่สิ้นหวัง

‘ปกครองลูกน้องด้วยความกลัวนี่หรือ เฮ้อ...’

เมธัสเปลี่ยใจกับพวกผู้เล่นที่เล่นเกม RWO อย่างจริงจัง จนไม่แยกแยะว่าจะไร
ควรทำ อะไรไม่ควรทำ

เขาเลิกใช้ทักษะสัญญาณแสง “เด็กๆ ผมมาช่วยพวกคุณและพ่อแม่ของพวกคุณ
ออกจากรุกขมุนีแล้ว”

“เอ่!!” เด็กๆ ต่างมีท่าที่ตกใจ

“ไม่ต้องกลัว ผมสามารถช่วยพวกคุณทั้งหมดได้อย่างแน่นอน เชื่อใจผมเถอะ”
เมธัสคลี่ยิ้มมุมมอล

อาจเป็นเพราะผลจากทักษะพิเศษจำนวนมากที่เรียกความเชื่อใจจากพวกสัตว์อสูร
ได้ ทำให้พวกเด็กๆ รีบผงกศีรษะ ดวงตามีประกายแห่งความหวัง

“ก่อนอื่น ช่วยบอกผมที่ว่าขุนพลายุแฉะมาวันละกี่เที่ยว” เขาถามประเด็นสำคัญ

“ผู้คุมจะมาให้อาหารพวกเรานะรอบครับ” เด็กชายมนุษย์วานรตอบทันที

“แล้วมีผู้คุมมาเฝ้าพวกคุณไหม”

“ไม่มีครับ”

‘แบบนี้ก็เหลือเวลาอีกประมาณยี่สิบสามชั่วโมง’ เมื่อรู้ว่ามีเวลามากพอจัดการ
เรื่องราวต่างๆ เขาก็ยิ้มกริม “เดี๋ยวผมจะให้พวกคุณเป็นสัตว์อสูรติดตาม ดังนั้นไม่ต้อง
กังวลอะไรทั้งสิ้น แล้วผมจะพาพวกคุณไปพบพ่อแม่ภายในวันหรือสองวันนี้แน่นอน”

ทั้งหมดต่างมีสายตาเชื่อมั่น แล้วยอมเป็นสัตว์อสูรติดตามอย่างไม่ลังเล หลังจาก
เสร็จพิธีรับสัตว์อสูร พวกเขาก็เตรียมตัวออกจากถ้ำ ทว่าทันใดนั้น เสียงแฉ่งเตือนจาก
ระบบก็ดังขึ้น

“ผู้เล่นเมธัสสำเร็จภารกิจลับวีรบุรุษแห่งรานิสเทีย ทำให้เปิดภารกิจลับ ก้าวข้าม
วิหาลมปราณค่ะ”

‘หา!! จะมามอบภารกิจอะไรตอนนี่ แบบนี้ผมก็วุ่นวายอีกนะสิ’

ครั้น!! จู่ๆ ถ้าก็ถล่มลงมา พอเขาคิดจะใช้วิชาตัวเบาพุ่งไปยังทางออกจากห้องซึ่ง
ก็พบว่าบันไดที่เป็นเขตแดนไร้พลังพิเศษไปเสียแล้ว

‘เฮ้! กะให้ทำภารกิจหรือกะฝัดคนรู้ภารกิจกันแน่เนี่ย’

โครม!! ตึง!!! เสียงเพดานถล่มลงมาดังมิขาดสาย

จนกระทั่งทุกอย่างเงียบสงบ เมธัสก็พบว่าตนเองรอดชีวิตอีกครั้ง จึงล้วงท่อนไม้

ดารารอกมากวักแวง พบว่าทางออกปิดตายเรียบร้อยแล้ว ตอนนี่จึงได้แต่ลองหาทางเคลื่อนย้ายก้อนหิน หรือหาทางออกให้จงได้ มิเช่นนั้น แผนการที่วาดไว้ในใจจะพังครืนส่งผลร้ายต่อสัตว์คู่หูที่นำส่งสารเหล่านั้น

เขากวาดตามองโดยรอบ ก่อนจะพบว่าพื้นมุมหนึ่งมีแผ่นหินที่กำลังเลื่อนเปิดจึงเดินไปสำรวจ เห็นบันไดศิลาสูงสู่เบื้องล่างที่ไร้ซึ่งแสงใด ในเมื่อสิ้นหนทางออก เขาก็ตั้งใจเล่นตามเกมของเหล่าผู้ดูแล

หลังจากเดินลงมาเกือบห้านาที เมธัสก็พบถ้ำกว้างประมาณสี่เมตร ยาวห้าเมตร ตรงใจกลางมีแท่นศิลาสูงหนึ่งเมตร บนแท่นมีเรือลำหนึ่งตั้งอยู่ เขาก็ลองขึ้นไปนั่งดู ในเวลานั้นเอง ตำราดูดาวก็ค่อยๆ ลอยออกมาอยู่เบื้องหน้า

เมื่อโดนบอกไว้ว่าควรทำอะไรแบบตรงไปตรงมาเช่นนี้ เขาก็ไม่เสียเวลาขบคิดจัดการหยิบแว่นตาออกมาสวม ทำให้เห็นหมู่ดาวต่างๆ จึงลองจับไม้พายตัวข้างเรือ แล้วรู้สึกว่าการตำแหน่งดวงดาวเริ่มเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เลยพายไปยังดวงดาวที่สะท้อนอยู่บนผิวน้ำตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้ายตามลำดับ

พอถึงปลายทาง ตำราดูดาว แว่นตา ไม้พาย และเรือก็แตกสลายไปพร้อมกัน เมธัสมองตรงที่นั่นอยู่ แล้วพบว่าตนอยู่บนแท่นศิลาที่มีช่องให้ใส่ของแปลกๆ สองอย่างจากรูปร่าง อย่างหนึ่งน่าจะเป็นตำรา ส่วนอีกอย่างคงเป็นกังหันลม จึงนึกถึงของที่ลุ่มได้ในเวลาไล่เลี่ยกันที่ตำหนักหมื่นคัมภีร์

นั่นคือตำราเดินเรือ และกังหันลมที่วางลงได้อย่างพอดีพอดี

ครืน!! จู่ๆ ฐานที่ตั้งพลันแยกออก เผยให้เห็นดาบสีดำเล่มหนึ่งวางอยู่ภายใน

‘นี่คือของรางวัลนี้รึ’

ดาบที่เป็นของรางวัลนั้นเป็นดาบมือเดียวที่มีด้ามจับยาวพอดีมือ กะบังทรงรี โกร่งดาบมีลายหวั่นโลก ใบดาบคมเตี้ยยาวประมาณแปดสิบเซนติเมตร กว้างประมาณหกเซนติเมตร ช่วงใกล้โคนใบดาบสลักคำว่า จอมสลัด

เขาหยิบดาบสีดำขึ้นมาชมด้วยความสนใจ ‘มีทักษะอะไรบ้างนะ’

“หาว!!! เจ้าเป็นใครรู้ผู้ถือข้า” เสียงบุรุษดังก้องในศีรษะ

เมธัสกะพริบตาปริบๆ เพราะนึกไม่ถึงว่าจะเจอดาบข้างจ้ออีกหนึ่งเล่ม

“ข้าไม่ชอบพละมานักหรอก แค่นี้รีบข้าออกไปรับลมทะเลเดือนละครั้งก็ยิ่งดี ข้าคิดถึงทะเลใจจะขาดแล้ว หาว...”

“คุณเป็นใครล่ะ”

“ข้ามีชื่อว่า ศาสตราจอมสลัด มีความสามารถปลดปล่อยโจรสลัดวิญญาณซึ่งมีความแข็งแกร่งและความสามารถเท่าผู้ถือออกไปต่อสู้ได้เรื่อยๆ ข้อแม้ในการใช้คือ ต้องฆ่าคนบาปหนึ่งคนต่อหนึ่งโจรสลัดวิญญาณ แถมถ้าใช้จะหมดไป และสะสมได้แค่หนึ่งร้อย ส่วนอีกความสามารถคือ ข้ามีเลือกับตันเรือโจรสลัดสุดเทให้เจ้าใส่ด้วย”

“ไว้มออกจากที่นี่ได้จะหาเวลาว่างๆ ไปเที่ยวทะเลก็แล้วกัน” เมธัสเก็บศาสตราจอมสลัดเข้าแขวนคลังเทพศาสตรา ก่อนจะหาทางออกซึ่งไม่ปรากฏขึ้นมาง่าย ๆ

เมื่อสังเกตอย่างจริงจัง ก็พบว่าตามผนังถ้ำมีก้อนแร่ขนาดเล็กใหญ่ไม่เท่ากันฝังอยู่ เมธัสจึงหยิบตำราดูแร่และแว่นขยายออกมา พอเปิดตำรา ก็เริ่มมองหาแร่ที่บันทึกอยู่หน้าแรก ทันทีที่เจอ ก็เดินไปใช้แว่นขยายส่องแร่ก้อนนั้น

ว๊ิง! แสงสว่างจากแว่นขยายพลันทำให้ก้อนแร่เรืองแสง พอลองไล่ทำไปเรื่อยๆ ตามตำราดูแร่จนถึงก้อนสุดท้าย ก้อนแร่ทั้งหมดก็เกิดเสียงดังกึก ก่อนจะหดเข้าไปในผนัง ทำให้ผนังถ้ำมูมหนึ่งเลื่อนขึ้น ในขณะที่ตำราดูแร่และแว่นขยายสลายไป

ทางออกที่เปิดขึ้นนั้นเป็นทางเดินยาวสายหนึ่ง ซึ่งปลายทางเป็นถ้ำกว้างใหญ่

กึ่งกลางถ้ำมีเรือใบสามเสาลำใหญ่ซึ่งเป็นสีดำทั้งตัวเรือและใบเรือ เขาเข้าไปสำรวจรอบด้านเที่ยวหนึ่ง พบว่าครั้นนี้ไม่มีสิ่งใดเ็นทางออก จึงเรียกศาสตราจอมสลัดออกมา

“พอจะรู้ทางออกไหม”

“เอาเข้าไปแตะเรือจอมสลัดสิ”

เมธัสยื่นคมดาบไปแตะเรือจอมสลัด ทำให้เรือลำใหญ่แตกสลายเป็นละอองแสงพุ่งเข้ามาในศาสตราจอมสลัด เขาจึงเห็นหลุมลึกที่มองไม่เห็นกัน ซึ่งเคยถูกเรือจอมสลัดทับเอาไว้

“หากต้องการใช้เรือจอมสลัด บอกข้าได้เลยนะ”

“อืม” พอมองที่ขอบหลุม เขาก็พบว่าตามผนังมีแผ่นศิลาจำนวนหนึ่งยื่นออกมาให้พอยื่นได้หนึ่งคน จัดว่าเป็นทางลงที่ชวนให้ตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะหากกระโดดพลาดตกลงได้ตกลงเบื้องล่างตายสักครั้ง

ทว่าของแค้นนี้ เมธัสสามารถผิวปากกระโดดลงต่อเนื่องได้อย่างง่ายดาย

แม้แผ่นศิลาบางแผ่นจะแตกร้าว เขาก็แค่เตะเท้าที่ผนัง พุ่งไปยังศิลาแผ่นถัดไป จนถึงด้านล่างสุดก็พบทางเดินยาวสายหนึ่ง เขาจึงตรงไปจนถึงปลายทาง แล้วเจอบันไดลิงหลังจากปีนขึ้นไปสิบกว่านาที ก็มาถึงด้านบนที่เป็นถ้ำอีกแห่งซึ่งไม่ใหญ่นัก กึ่งกลางถ้ำมีรูปปั้นนุรุษวัยสามสิบต้นๆ ใบหน้าคมคาย สวมชุดโจรสลัดยืนยิ้มมือขวาไปเบื้องหน้า

“คราวนี้ให้ทำอะไรอีกล่ะ” เมธัสถามศาสตราจารย์จอมสลัด

“ง่าย ๆ แค่อำเข้าไปวางที่มือขวาของจอมสลัด”

เขาวางดาบสีดาในมือรูปปั้นจอมสลัดเบาๆ รูปปั้นก็แตกสลาย เผยให้เห็นฝักศาสตราจารย์จอมสลัดที่เป็นสีดำปกพื้น กับดาบเรเปียร์สีขาวและฝักที่ปักอยู่ด้านข้าง จึงหยิบฝักศาสตราจารย์จอมสลัดขึ้นมาก่อน

“โอ้! และแล้วข้าก็ได้ถูกขยับเขยื้อนเสียที” เสียงกระซิบของบุรุษดังก้องกังวาล

“พวกคุณพูดได้ทั้งดาบและฝักเลยหรอเนี่ย!” เมธัสทึ่งอีกครั้ง

“ฮ่าๆ แค่อะไรเล็กน้อย ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ผู้ถือข้า” เสียงสวดไสยของฝักศาสตราจารย์จอมสลัดดังขึ้น “เจ้าต้องไปสถานที่หนึ่งเพื่อค้นหาสมบัติ แต่สถานที่นั้น ข้าก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน แต่ที่แน่ๆ วิชาลมปรานของคนที่นั่นอันตรายกว่าที่นั่นจริงๆ อย่างพวกเจ้ายังอ่อนแอกว่าเด็กสามขวบเสียอีก ฮ่าๆ”

“พูดเกินจริงไปไหมเนี่ย” เมธัสยิ้มขำนิยัยควิวของฝักศาสตราจารย์จอมสลัด “เอาเป็นว่าช่วยบอกทางออกทีสิ”

“โทษที แต่ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ฮ่าๆ” ฝักศาสตราจารย์จอมสลัดหัวเราะลั่น

“ไม่เป็นไร เต็มพมหายทางออกเอง”

เมธัสเก็บศาสตราจารย์จอมสลัดใส่ฝัก แล้วหยิบดาบเรเปียร์ขึ้นมาดู พบว่าชื่อ ศาสตราจารย์จอมสลัด มีความสามารถทุกอย่างคล้ายของศาสตราจารย์จอมสลัด แต่พูดไม่ได้ จึงนำไปใส่ฝักดาบ แล้วเก็บเข้าแหวนคลังเทพศาสตรา

เขามองรอบด้านตามด้วยเคาะผนังจนถึงจุดหนึ่งที่ผิดปกติ พอลองดันเท่านั้น มันก็เลื่อนเข้าไปง่ายๆ ก่อนที่ตัวอักษรจะปรากฏขึ้นบนผนัง

ระหว่างคนร่ายเดินออกจากบ้านเศรษฐี กับคนจนเดินออกจากบ้านเศรษฐี เจ้าคิดว่าอะไรน่าจับไปเรียกค่าไถ่มากกว่ากัน

หากเลือกข้อแรก กดปุ่มซ้าย หากเลือกข้อหลัง กดปุ่มขวา

เมธัสมองสองตัวเลือกด้วยความสนใจ แล้วยิ้มพลางยกสองมือไปวางบนสองปุ่ม

“โจรสลัดนี่นะไม่มีเวลามาคิดมากหรอก ถ้าจะปล้นก็ต้องเอาหมดนั่นแหละ”

ครืน!!! ผนังเบื้องหน้าพลันเลื่อนขึ้น เผยให้เห็นทางออก

“หึๆ กะแล้วว่าโจรสลัดต้องโง่สุดๆ” เขาขำเบาๆ พลางเดินตามทางยาวที่มีบันไดขึ้นสู่เบื้องนอก

ฝั่งผู้ดูแล

“เมธัสผ่านภารกิจไปอีกขั้นแล้ว” ผู้ดูแลหนุ่มคนหนึ่งทิ้ง

“เมื่อถ้าเลือกตัวเลือกใดตัวเลือกหนึ่ง ป่านนี้ถูกยึดศาสตราคืน อดทำภารกิจนี้
แน่นอน” ผู้ดูแลอีกคนทอดอก มีสีหน้านับถือ “ท่าทางพวกเราจะได้ผู้เล่นที่เป็นสัตว์-
ประหลาดของจริงสักทีสินะ”

2

กลับรังพิชั๊กไย

เมธัสสองเปลี่ยนโฉมหน้าเป็นพ่อค้าเร่ร่อนเดินไปมารอบนครวานร หลังจาก เตรีตเตร่เกือบสองชั่วโมง ก็เห็นนินจาวานรที่อยากเจอลูกแบกพินกองหนึ่งมุ่งสู่นครวานร จึงใช้ลมปรานกระซิบบอกมันว่า หากอยากเจอลูก จงตามมา ทำให้นินจาวานรตนนั้น ตามมาโดยไฉ

เมื่อมาถึงชายป่าไร้ผู้คน เมธัสก็รีบปล่อยเด็กชายมนุษย์วานรออกมาเจอบิดา

“ท่านพ่อ!” เด็กชายวานรทอดบิตาแน่น

นินจาวานรหลังน้ำตาด้วยความยินดี ก่อนจะมองหน้าเขา “ท่านเป็นใครกัน”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญ แต่ผมอยากรู้ว่าพวกที่คุณทำงานให้เป็นใคร”

“พวกนั้นเรียกตนเองว่ากลุ่มพิชั๊กไย”

“คุณทำงานอะไรให้พวกมัน”

“ปล้นฆ่าตามสั่ง”

“คุณเป็นสัตว์อสูรติดตามของพวกมันหรือเปล่า”

“ยอมไม่ใช่ พวกเราส่วนใหญ่ล้วนไม่ได้ทำพันธสัญญาติดตามพวกมัน” นินจาวานร ก้มหน้ามองลูกในอ้อมกอด “แต่ทำงานเพื่อแลกเปลี่ยนกับอิสรภาพ และชีวิตของพวกเขา ที่ถูกจับเป็นตัวประกัน”

“ผมได้ยินว่าคุณกำลังจะทำงานให้พวกมันอีกครั้ง”

“ใช่!” นินจาวานรผงกศีรษะ “บ่ายวันนี้ พวกเราจะต้องปล้นขบวนรถสินค้าของเด็กมนุษย์กลุ่มหนึ่งที่มุ่งมายังนครวานร”

เมธัสไม่อยากให้ใครตกเป็นเหยื่ออีกจึงถาม “ผมไปเตือนเป้าหมายของคุณได้หรือไม่”

นินจาวานรสายศิระะ “ในขบวนการสืบค้นคำมีคนของพวกผู้ซุกใยมอยู่ หากท่านไปเตือนเช่นนั้น ย่อมส่งผลร้ายต่อพวกเราทั้งหมด”

ชายหนุ่มไม่อยากเสียโอกาส จึงต้องปล่อยให้เดินทางไปตามยถากรรม “ั้นหลังจากปล้นเสร็จ พวกคุณจะเอาสินค้าพวกนั้นไปส่งที่ไหน”

“ถ้าแห่งหนึ่งที่จะใช้ส่งของที่ปล้น” นินจาวานรดันลูกชายมาหาเขา “หากท่านคิดจะช่วยพวกเราจริงๆ โปรดพาลูกข้าหนีไปให้ไกลที่สุด เพราะพวกศัตรูที่ท่านกำลังจะต่อต้านมีโชยอดฝีมือมนุษย์ธรรมดา แต่เป็นสุดยอดฝีมือที่แม้แต่พวกเราเองก็ยากจะต่อกร”

พินิจจากฝีมือของขุนพลวายุ เขามั่นใจว่าหากใช้นินจาวานรทั้งกลุ่มรู้มจิมตีแบบฉับพลัน จะสามารถฆ่าขุนพลวายุได้อย่างแน่นอน

“ยามที่ขุนพลวายุรู้เรื่องต่างๆ ที่เป็นตัวประกันหายไป พวกคุณทั้งหมดคงโดนกำจัดทั้งด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง” เมธัสนำเด็กชายมนุษย์วานรเข้าฝัก ก่อนจะวางมือลงบนไหล่ นินจาวานร “ผมมีวิธีทำให้พวกคุณทั้งหมดมีชีวิตอย่างปลอดภัย เชื่อใจผมเถอะ”

ด้วยผลของทักษะพิเศษ เขาจะเริ่มโน้มน้าวจิตใจนินจาวานรได้ ดวงตาที่เคยสิ้นหวังจึงมีประกายแห่งชีวิต

“ได้ ข้ามาคาตะจะขอฝากชีวิตของครอบครัวและพี่น้องไว้กับท่าน” นินจาวานรค้อมศีรษะ ก่อนจะอาสาพาไปหา นินจาวานรที่เหลือ เพื่อชักชวนให้หักหลังกลุ่มผู้ซุกใยม

เมื่อไปเจอพวกห้องของมาคาตะ เขาก็รับรู้ว่พวกนี้ล้วนโดนบังคับให้เป็น นินจา ตอนแรก พวกมาคาตะเป็นแค่ชาวบ้านธรรมดาที่ใช้ชีวิตเรียบง่าย ที่มักโดนพวกมนุษย์มาระราน หรือพวกสัตว์อสูรที่แข็งแกร่งกว่ามาทำร้าย ในตอนนั้นพวกผู้ซุกใยมได้เข้ามาช่วยชีวิต แล้วพาไปยังหมู่บ้านลับแล สอนวิชาการต่อสู้ต่างๆ จนพวกเขาแข็งแกร่งขึ้น จากนั้นก็พาไปกำจัดพวกสัตว์อสูรชั่วร้ายกลุ่มต่างๆ เพื่อช่วยเหลือเหล่าสัตว์อสูรอ่อนแอ ทำให้พวกมาคาตะยิ่งเชื่อว่าพวกผู้ซุกใยมเป็นคนดี

เมื่อเข้าไปสักระยะ มาคาตะก็พบรักกับผู้ที่อยู่ในหมู่บ้านลับแล จึงแต่งงานกัน แล้วอยู่กินกันจนมีลูก

พวกผู้ซุกใยมบอกว่า “ครอบครัวใดที่มีลูกแล้ว ควรจะออกไปใช้ชีวิตธรรมดา เพื่ออยู่เลี้ยงดูลูกอย่างใกล้ชิด”

พวกมาคาตะที่เชื่อใจพวกผู้ซุกใยม่อมทำตามคำแนะนำ แต่แล้วพวกนั้นก็กลับจับลูก

ไป ส่วนพวกมาคาตะโดนพาไปพบพวกฟองซึ่งถูกส่งออกมาก่อนหน้านี้ ให้เป็นนิมิตทำหน้าที่ย้ายผู้สมัครตามคำสั่ง หากใครไม่ทำตาม ลูกของผู้นั้นจะโดนจับมาทรมานต่อหน้า โทะหนักที่สุดคือโดนฆ่าต่อหน้า ส่วนผู้ต่อต้านจะถูกจับไปทำให้หายตลอดกาล แต่ถ้าตั้งใจทำงานให้จนครบกำหนดก็จะได้เจอหน้าลูกหนึ่งชั่วโมง

กรณีกลับไปเล่าความจริงนี้ต่อพวกฟองในหมู่บ้านลับแลยิ่งเป็นไปได้ เพราะทันทีที่ย้ายผู้สมัครออกมา หมู่บ้านลับแลจะถูกย้ายทันที โดยผู้ชักใยจะบอกว่า “ต้องการเปลี่ยนสถานที่ เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและพืชผักที่ปลูก”

เมธัสมองมาคาตะ “แล้วนิมิตกลุ่มอื่นๆ ละ อยู่ที่ไหน มีใครรู้บ้างไหม”

“ไม่ต้องห่วง กลุ่มอื่นจะออกปล้นในเวลาไล่เลี่ยกัน แล้วมาส่งสินค้านำพร้อมกัน” มาคาตะมีสีหน้ามั่นใจ “แล้วเมื่อถึงเวลานั้น ขอเพียงพวกข้าไปหาพวกที่สนิทกัน และบอกความจริงนี้ ทุกคนจะยอมเข้าร่วมกับพวกเราแน่นอน”

“แล้วที่ส่งสินค้านำผู้ชักใยรอเยอะไหม”

“เมื่อก่อนจะมีไม่น้อยกว่าห้าสิบคน แต่หลังๆ มานี้ เห็นพวกมันบอกว่กำลังจะทำพิธีชุขัยญะไรง่ายๆ เลยเหลือคนเฝ้าไม่กี่สิบคน”

ชายหนุ่มสนใจพิธีกรรมที่ว่า “พอรู้ไหมว่าพิธีชุขัยญะจัดที่ใด”

“พวกข้าไม่รู้รายละเอียด ขอโทษด้วย” มาคาตะมีแวตาสลด

“ช่างเถอะ” เมธัสยิ้มอ่อนโยนให้อีกฝ่าย เพราะนี่ออกว่ในองค์กรที่สลับซับซ้อนแบบกลุ่มผู้ชักใย น่าจะแบ่งกลุ่มทำงานและให้ข้อมูลหน่วยงานนั้นๆ อย่างจำกัด เพื่อป้องกันการทรยศขององค์กรล่มสลาย เขาจึงเปลี่ยนหัวข้อ “แล้วขุนพลวายุจะมารับสินค้านำไหม”

“มารับของในตอนท้าย” มาคาตะมีแวตาทักว่ “จากที่รู้มา มันแข็งแกร่งเทียบเท่าผู้ชักใยหนึ่งร้อยคน ในบรรดาพวกเราที่เคยโดนจับไปฝึกค่ายกล ก็โดนมันทำลายเป็นว่เล่นทุกที”

“งั้นพวกเราจะสู้ไหวรี” เมธัสเริ่มคิดแผนการรับมือศัตรูรายนี้

“ไม่ต้องห่วง กับผู้ชักใยระดับทหาร พวกเราใช้วิธีรูปแบบสลับต่อหนึ่งยังเอาชนะได้” มาคาตะและพวกฟองเริ่มมีสายตาดีดเตี๋ยว “ส่วนขุนพลวายุ ถ้าพวกเราทั้งหมดสู้แบบถวยชีวิต น่าจะฆ่ามันได้เช่นกัน”

ถึงจะยังมีสิ่งทีหวั่ง ทว่ก็ถึงเวลาที่พวกนิจาวานรทำงานแล้ว

เมธัสตามไปดูพวกมาคาตะดักปล้นชิงผู้ล่นกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นเด็กวัยรุ่นผู้เป็นสมาชิกของแปดประเทศมหาอำนาจ ที่มาทำภารกิจส่งรณสินค้านำยังนครวาวร ทั้งหมดล้วนถูกฆ่าล้าง

ในชั่วอึดใจ ไม่ทันแม้แต่จะติดต่องขอความช่วยเหลือสักคนเดียว แถมต่อให้ตายไป ก็จะมี
 นึกเพียงว่าโดนสัตว์อสูรสายโจรเข้าโจมตีเท่านั้น

เมื่อฆ่าผู้คุ้มกันจนหมด นินจาวานรก็ขับรถลินค้ำไปข้างป่า ก่อนจะแบกทรัพย์สิน
 ทั้งหมดลงเกวียนที่เตรียมไว้ จากนั้นมุ่งตรงไปยังเขตภูเขาที่สลับบัซซัน จนเจอถ้ำที่มี
 คนสวมหน้ากากและผ้าคลุมดำลายใยแมงมุมสีขาวลิบคนยืนอยู่ปากถ้ำ

ผู้ซึกิโยที่เฝ้าหน้าถ้ำต่างตรวจสอบลินค้ำ แล้วเรียกชื่อของพวกมาคาตะคล้ายจะ
 ตรวจสอบว่าใครมาทำงานบ้าง ในเวลาเดียวกัน สัตว์อสูรกลุ่มอื่นก็ทยอยเข้ามาพร้อมเกวียน
 หรือรถม้า แล้วเริ่มนำสิ่งของเข้าไปในถ้ำอย่างเป็นระเบียบ

มาคาตะซุบซิบกับสัตว์อสูรกลุ่มหนึ่ง แล้วเดินมาหาเขาที่ซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้เพื่อ
 เจอหน้าลูกของตน

“ขุนพลอายุใกล้จะมาแล้ว พวกเราต้องรีบจัดการผู้ซึกิโยกลุ่มนี้ก่อน แล้วซุ่มโจมตี
 ขุนพลอายุพร้อมกัน” มาคาตะมีดวงตาแดงก่ำ “โปรตจำไว้ว่าหากช้าไม่รอด ท่านจงหนีไป
 ให้ไกล อย่างกลับมาที่นี่อีก”

เมธัสอมยิ้มแล้วเอ่ยเบาๆ “หากไว้ใจผม โปรตให้ผมช่วยเหลือพวกคุณด้วยเถอะ”

พวกมาคาตะมองเขาสลับกับพวกฟองหลายเที่ยว ก่อนจะมีเวลาดายอมรับนับถือ
 แล้วทยอยเข้าไปในถ้ำ หลังจากนั้นพวกผู้ซึกิโยที่คล้ายจะตรวจสอบจำนวนนินจาวานรครบ
 ก็ค่อยๆ เดินเข้าไปพาลงสนทนากัน

“เฮ้อ...จุดนี้ได้ของน้อยจังแฮะ”

“ช่วยไม่ได้สิน่า ตอนนี้นักพวกนั้นบ้าเห่อยู่ทบทบิกและสถาปัตยกรรมกลับหัว เลยมมีคน
 ทำภารกิจส่งรถลินค้ำน้อยลง”

“ฮ่าๆ เห็นจอมซึกิโยบอกว่า พวกเราเองก็ต้องเตรียมตัวเข้าสถาปัตยกรรมกลับหัว
 เหมือนกัน”

“หวังว่าจะมีอะไรสนุกๆ ให้ทำในนั้นนะ ตอนนี้นักเริ่มเปิดการทำลายแปดประเทศ
 มหาอำนาจเหมือนกัน หึๆ”

“ไม่ต้องห่วง มีให้สนุกแน่นอน ไม่มันคงไม่สั่งให้ใส่หน้ากากและผ้าคลุมให้ชิน
 แบบนี้หรอก”

“แล้วเรื่องภารกิจนั้นละ ไปถึงไหนแล้ว”

“เห็นบอกว่าเหลือแค่รอวันเวลาที่เหมาะสมตามภารกิจเท่านั้นแหละ”

หลังจากสืบผู้ซึกิโยเข้าไปถ้ำไปนานเกือบหนึ่งนาที่ เขาก็สัมผัสได้ถึงชุมพลล้มปรารถ

อันดับที่บังเกิดขึ้นพร้อมกับที่เสียงร้องโหยหวนดังแว่วมาจากภายในถ้ำ ผ่านไปสักสิบวินาที มาคาตะก็ออกมาเรียกให้เขาเข้าไปในนั้น

เมื่อเข้าไปในถ้ำกว้างใหญ่พอให้คนเข้ามาประชุมลับหรือนั่งกินเลี้ยงราวๆ หนึ่งพันกว่าคน เมธัสก็อดชมเชยพวกผู้ชายไม่ได้ว่า ช่างรู้จักสร้างที่ซ่อนเสียจริง ตอนนี่ที่กิ่งกลางถ้ำมีผ้าคลุมและหน้ากากลายใบเมฆมุ่มร่วงหล่น ส่วนพวกข้าของที่ปล้นมา ล้วนกองข้างผนังถ้ำอย่างเป็นระเบียบ

เมธัสมองพวกมาคาตะ ปล่อยเหล่าเด็กมณเฑียรवारทั้งชายและหญิงออกไปหาบิดามารดา แล้วให้พวกมาคาตะเป็นสัตว์อสูรติดตามของเขา จากนั้นก็ปลอมโฉมเป็นเทกะชิน ใช้พลังปราณลากกล่องไม้มาตั้งวางด้านหลัง แล้วนั่งหุบชุน้ำขามาจิบ

วินาทีนั้น เขาพลันสัมผัสได้ถึงพลังปราณชุมหนึ่งมาถึงหน้าปากถ้ำ และเริ่มแข็งแกร่งขึ้นทุกก้าวที่เดินเข้ามา

การที่ศัตรูตื่นตัวมีใช้เรื่องแปลกอะไร ลองไล่เสียงลมหายใจและเสียงสนทนาเป็นใครก็ต้องระแวงทั้งนั้น

ชายหนุ่มไม่คิดปิดบังตนเอง “เข้ามาสิ ผมรอจนเบื่อแล้วนะ”

“ฮ่าๆ นึกไม่ถึงว่าเทกะชินแห่งสี่มารชอนจะร้ายกาจสมชื่อ” ขุนพลวายุที่สวมหน้ากากดำและผ้าคลุมดำลายใบเมฆมุ่มสีขาวเดินเข้ามา จิตปราณที่ปล่อยออกมานั้นเป็นพายุสีดำลูกใหญ่ แถมพลังปราณที่แผ่ฟุ้งยังทำให้เกิดสายลมหมุนวนภายในถ้ำ “เล่นหลอกน้องของข้าจนหมดแบบนี่ คงต้องยอมรับว่ามีฝีมือพอควรแล้ว”

เมธัสลึบขานหมดด้วย ก่อนจะเก็บถ้วยลงกระเป๋าคาดเอว “ที่ยังยืนตรงนั้น เป็นเพราะรอพวกพ้องมาช่วยยั้งรึ ผมให้เวลาครึ่งชั่วโมงนะ เพราะต้องรีบไปทำงานอื่นต่อ”

“ฮึ! อย่างแก แด้ข้าคนเดียวก็เอาอยู่ไวย!” ขุนพลวายุพุ่งเข้ามาทันควัน

“คุณประมาทผมไปแล้ว ตาย!” ชายหนุ่มใช้ทักษะพิเศษจิตนกสู ตามด้วยใช้ทักษะ 108 ระบิตชีพจร ผสานทักษะปราณไร้ลักษณะ

ฟรีบ! เมธัสสะบัดมือขวาไปเบื้องหน้า ปล่อยเคียวยาวที่บัดนี้มีอานุภาพมากกว่าครั้งก่อนหลายเท่าตัว

“วิชาเก่าไร้สาระยิ่ง” ขุนพลวายุที่เคยรับทานี้ไปหนึ่งครั้งโดยไม่เจ็บไม่คันยอมดูแคลน “พังชะ!”

ขุนพลวายุสะบัดมือขวาด้านรับตรงๆ จึงปะทะปราณมีชีวิตรูปเคียวอย่างรุนแรง จนถอยไปถึงสามก้าวทันที จิตปราณพายุดำที่เคยใหญ่โตพลันหดเล็กลงเท่ากำปั้น

เมธัสฉวยโอกาสที่สร้างขึ้นอย่างยากเย็นพุ่งเข้าไปต่อยุดตราง เพื่อปล่อยทักษะเงาผู้วายชนม์ใส่หน้าอกซ้ายของขุนพลวายุ

หมัดนี้ขี้หัวใจของยอดยุทธ์ส่วนใหญ่ได้แน่นอน แต่เขามั่นใจกับขุนพลวายุคนนี้ คงทำให้เจ็บสาหัสเท่านั้น จึงไม่ยอมแรงยังมีมือ เพราะหวังว่าต่อให้มันไม่ตาย ก็ต้องติดพิษสาหัสจนต่อสู้ไม่สะดวก หากไม่มีอะไรผิดพลาด เขาจะได้กำจัดศัตรูรายนี้ไปเลย

ขณะที่หมัดกำลังจะกระทบ จิตปราณพายุดำก็ขยายใหญ่ขึ้นอย่างฉับพลัน พลังกดดันเพิ่มพูน ในขณะที่ร่างของขุนพลวายุขยายใหญ่ขึ้น

ตูม! หมัดขวาของเมธัสกระแทกเป้าหมายสำเร็จตามแผน ทว่าพลังลมปราณของศัตรูที่เพิ่มขึ้นพรวดพรตทำเอาฝ่ายโจมตีเซ่นเซากระเด็นถอยหลัง ลำคอรู้สึกได้ถึงโลหิตที่ไหลขึ้นมา เนื่องจากบาดเจ็บภายในสาหัส

ครืด!! สองเท้าของเขาครูดพื้นก่อนจะกระแทกถล่มจนแตกสลายเป็นผุยผง จากนั้นก็ลอยไปด้านหลังไม่หยุด จนแผ่นหลังชนผนังถ้ำเสียงดังโครม

เมธัสรีบปล่อยพลังปราณของศัตรูให้กระจายใส่ผนังถ้ำ ทำให้เกิดหลุมขนาดใหญ่ด้านหลัง

“นี่ไม่ถึงเลยว่ข้าจะต้องใช้ร่างอสูรเลือดดำเพื่อสู้กับตัวตลกเช่นเจ้า” ขุนพลวายุเอ่ยเสียงเหี้ยม พลังเดินเข้ามาที่ละก้าว จิตปราณพายุดำเริ่มขยายใหญ่และหมุนแรงขึ้น บ่งบอกว่ากำลังจะใช้ท่าไม้ตายแล้ว “ตอนแรกกะจับเป็น แต่ตอนนี้ถึงตายแล้วหนีไปเรื่อยๆ เพราะข้าขุนพลวายุจะตามล่าพวกเจ้าสี่มารซ่อนไปชั่วชีวิต”

“อืม ถ้าผมไม่ใช่โฉมหน้าของกลุ่มสี่มารซ่อน อยากูรู้ว่าคุณจะหาผมเจอไหม” เขานึกข้าวาจาของศัตรูที่ยังไม่รู้อะไรเลย พลังบั่นร่อยยิ้มเฉยชา “ผมว่าหมัดของคุณไม่มีวันฆ่าผมได้หรอก อย่าใจมตีเลย ไม่งั้นคุณจะตายเสียเอง”

“เฮอะ!! แบบนี้ข้าจะใช้พลังปราณที่ทำให้เจ้าไม่ถึงตาย แต่เจ็บปวดยิ่งกว่าตาย”

“จงทำให้มากกว่าพูด” เมธัสที่โคจรลมปราณฟื้นฟูพลังมาได้ลักพักเดินหันหลังไปหาศัตรู

“ไอ้เวร!” ขุนพลวายุร้องอย่างโกรธจัด พลังพุ่งเข้ามาฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังเมธัส

ตูม!! พลังลมปราณที่ตั้งคุ่มครองกายแตกสลายในครั้งเดียว แต่เมธัสกลับไม่กระเด็น เพราะขุนพลวายุจงใจดูต้งเขาให้อยู่กับที่ พร้อมอัดพลังลมปราณใส่อย่างไม่หยุดยั้ง ความเจ็บปวดราวกับตอนทดสอบรับเวทธาตุความมืดแล่นไปทั่วสรรพางค์กาย มีหยุดหย่อน

“เป็นไง เจ็บมากจนสลบไปหรือยัง” ขุนพลวายุเย้ยหยัน

“หากทำได้แค่นี้ ผมจะเอาจริงละนะ” เมธัสตอบอย่างเฉยชา ทั้งที่จริงๆ แล้ว เจ็บปวดจนแทบจะสิ้นสติ

ขุนพลวายุที่โกรธจนคลังใช้พลังลมปราณอย่างไม่ยั้งคิด ส่วนเมธัสกัดฟันอดทน พร้อมชำเลืองมองจิตปราณของศัตรูที่ค่อยๆ อ่อนแรงลง เพราะทั้งต้องทำร้ายและรักษา ชีวิตของเขาในเวลาเดียวกัน

เขาอยากจะหัวเราะผู้ชกโยคนนี้ ที่ไม่รู้จักคิดเลยว่านี่เป็นการกระทำที่ไม่ฉลาด เอาเสียเลย

ผ่านไปเกือบสามนาที่ บัดนี้ขุนพลวายุเริ่มหายใจหนักหน่วง และต้องหยุดมือเพราะ ใช้วิชาลมปราณขั้นสูงต่อเนื่องนานเกินไป

“เตรียมโดนข้าทรมานต่อได้”

ขุนพลวายุอัดพลังปราณสายหนึ่งสกัดจุดชีพจรของเมธัสไว้ จึงประมาททั้งที่ไม่สมควร

เมธัสรีบปล่อยเหล่านินจาวานรทั้งหมดออกมาในบัดดล

ฟรีบ!!! เหล่านินจาวานรที่ปรากฏตัวลั่นกระโຈนเข้าจู่โจมขุนพลวายุจากทุกทิศ ทุกทาง บ้างฟาดฝ่ามือ บ้างแทงหอก บ้างเหวี่ยงดาบ ทำเอาร่างของขุนพลวายุเกิดรอยแผล นับไม่ถ้วน

“ไอ้พวกทรยศ ไปตายซะ!!”

ขุนพลวายุเหวี่ยงสองมือและสองเท้าสุดกำลัง จนนินจาวานรตายทีละตนสองตนอย่างต่อเนื่อง

พวกนินจาวานรกลับไม่เกรงกลัวเพราะพร้อมแลกชีวิต จึงทะยานเข้าไปกอดรั้ง แล้วทุ่มเทพลังปราณทั้งหมดเพื่อทำร้ายคนที่ทรมานพวกตนมาตลอด

เมธัสได้มาคานะกับพวกพ้องคลายจุดให้ ก่อนจะหันไปมองขุนพลวายุที่บัดนี้เสีย แขนซ้ายและขวา ตามร่างกายมีดาบหอกทิ่มแทงจนพรุณ ส่วนสองเท้าก็กำลังโดนกดตรึง และถูกกดอย่างดุดัน แต่ก็ยังอึดถึกไม่ยอมตาย แกมจิตปราณพายุดำยังขยายใหญ่ขึ้น ทีละนิด บ่งบอกว่ายังมีไม่ตายกันหีบชุกซ่อนอยู่อีกเป็นแน่

เมธัสรีบยิงลมปราณมีชีวิตรูปเคียวหลายเล่มใส่ร่างของขุนพลวายุทันที

จ๊วะจ๊วะ!! ทัวร่างของขุนพลวายุบังเกิดแผลต่อเนื่อง เลือดสาดกระเซ็นมีขนาดสาย จนร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด

“อ้าก!!! ไช้โขง”

“ก็เหมือนที่พวกคุณทำนั่นแหละ ฮ่าๆๆๆ” เขายิ้มให้ศัตรูที่ดวงตาทอแววโกรธแค้น ขณะที่ร่างกายเริ่มสลายไป

ถึงใจเขาจะอยากจับเป็น ทว่าศัตรูระดับนี้ ไม่รู้ว่าจะมีทักษะพิเศษบางอย่างอีก หากประมาท ผู้พ่ายแพ้อาจกลายเป็นพวกเขาได้ทุกวินาที

วื้ง!! จู่ๆ วัตถุที่ตกอยู่บนพื้นก็เปล่งแสง พุ่งใส่แหวนทศเทพในมือซ้ายของเมธัส ก่อนที่เสียงระบบจะดังขึ้น

“ผู้เล่นเมธัสสำเร็จภารกิจสะสมอัมรังค์มหาเทพวงที่สาม พลังของทักษะในแหวนทศเทพเพิ่มขึ้นแล้วค่ะ”

“อือฮือ! พวกผู้ซุกใยมะกอกขนาดสะสมแหวนมหาเทพได้เลยหรอเนี่ย” เขาคิดอย่างขบขัน “นั่นหากตามล่าพวกนี้ ก็ไม่ต้องเสียเวลาหาแหวนมหาเทพที่เหลือแล้วสินะ หึๆ”

แหวนทศเทพ ของระดับ 15

เพิ่มสถานะ กาย 100 ไว 100 โชค 100 พลังชีวิต 14,500,000 พลังเวท 9,500,000

เสริมพลังโจมตีและป้องกันธาตุเพลิง 130%

เสริมพลังโจมตีและป้องกันธาตุน้ำ 130%

เสริมพลังโจมตีและป้องกันธาตุลม 130%

หากอยู่ในพื้นที่ที่มีน้ำขัง ทุกๆ 1 นาที จะได้รับการฟื้นฟูพลังทุกอย่าง 3% ของค่าพลังสูงสุด

ทักษะติดตัว

1. เมื่อผู้ใส่เสียชีวิตจะฟื้นชีพภายใน 10 วินาทีโดยอัตโนมัติ ปัจจุบันฟื้นชีพได้สูงสุด 3 ครั้ง ทุกครั้งที่ใช้จะต้องเสียเวลา 7 วันเพื่อฟื้นฟูความสามารถฟื้นชีพ 1 ครั้ง โดยอัตราฟื้นฟูการคืนชีพนั้นแยกกันนับ

2. ผู้ใส่สามารถอยู่ในน้ำลึกได้

3. สามารถหายใจได้ทุกที่ แม้จะไม่มีอากาศ

เมธัสจัดการเก็บของมีค่าทั้งหมด รีบเดินทางไปหาที่ปลอดภัย โดยแปลงโฉมเป็นพ่อค้าเร่ร่อนมุ่งสู่นครวานรทันที เพราะวันนี้คงปะทะกับผู้ซุกใยมะกอกระดับขุนพลไม่ไหวแล้ว และรอบนี้ พวกนั้นย่อมไม่ประมาทอีกเป็นแน่ ดังนั้นเขาจะต้องพัฒนาพลังฝีมือให้มากกว่านี้ก่อน ค่อยกลับมาล่าแหวนมหาเทพจากพวกนี้

เมื่อยามเย็นมาเยือน เสียงหัวเราะและเสียงเรียกหาคนที่รอคอยก็ดังขึ้นตามทางขึ้นศาลเจ้า

เมธัสที่เข้าร่วมงานเทศกาลของชาวนุญะยานรต้องสวมเครื่องแบบงานเทศกาล มิเช่นนั้นจะโดนชาววานรมองว่าไม่ให้เกียรติ แล้วจะโดนพวกนั้นไล่เตะเปิดได้

ชุดที่ต้องสวมคือ ชุดยูคาตะ เกียะไม ที่คาดผมหูลิงปลอม และเข็มขัดที่มีหางลิงปลอมห้อยบริเวณนั้นท้าย

แม้จะเป็นเครื่องแบบที่ชวนให้น่าหัวเราะอยู่บ้าง แต่เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม เขาจึงสวมชุดยูคาตะสีเทาอ่อนลายผลท้อ และหน้ากากวานรยืมปิดหน้าซีกซ้ายทำให้คนอื่นมองไม่ชัด

‘อืม...บอกให้ลูเทียเรียกผมแค่ เม เนี่ยๆ แล้ว คงไม่มีใครสนใจหรอกมัง’ เขาไม่อยากจะตกเป็นเป้าสายตาเกินไป จึงพยายามไม่เผยตัว

งานเทศกาลนี้จะจัดเพียงเจ็ดวัน ดังนั้นพวกผู้เล่นที่รู้ข่าวและอยากมาชมต้องรีบมาแน่นอน

พรีบ! จู่ๆ ลูเทียก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้า เธออยู่ในชุดยูคาตะสีชมพูอ่อนลายดอกซากุระแซมผลท้อ รวบปลายผมสีดำเหยียดตรงยาวจดเอวและผูกโบสีขาว

หญิงสาวเห็นเขาก็ตกใจ เผลอเดินถอยหลังไปชนมนุญะยานรวางบีกจนล้มมาด้านหน้า เขาจึงรีบเข้าไปรับร่างของเธอ สองมือประคองเอวหญิงสาวที่เข้ามาถอดเขาได้พอดีพอดี

“ไม่เป็นไรนะครับ”

แก้มของลูเทียกลายเป็นสีแดงเข้ม “ขอบคุณค่ะ”

จู่ๆ เสียงผิวปากก็ดังมาจากรอบด้าน “พี่ชาย พี่สาว อย่าหวนกันแต่หัวค่ำสิ งานเทศกาลยังไม่ทันจบเลยนะ ฮ่าๆ”

ลูเทียที่โดนแซวถึงกับรีบถอยหลังไปยืนก้มหน้า “ขอโทษนะคะ”

เมธัสยิ้มขำความซื่อของเธอ ทำให้เชื่อว่าเธอคงไม่ใช่บุคคลอันตราย แต่น่าจะเป็นลูกหลานเศรษฐี หรือนักการเมืองระดับสูง หรือนายทหารระดับสูงที่มีชื่อเสียง ที่มาแอบเล่นเกมเอาสนุกแบบเขามากกว่า

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังอายไม่เลิก แกมพวกเขายังตกเป็นเป้าสายตา เขาจึงกุมมือลูเทีย พาเธอเดินขึ้นบันไดที่มีมากถึงหนึ่งพันห้าร้อยขั้นไปยังศาลเจ้ามหาเทพวานร โดยทุกๆ หนึ่งร้อยขั้นจะมีลานกว้างอยู่ด้านข้าง สำหรับเปิดร้านขายของ หรือการแสดงเร่ร่อน

ของชาววนรและผู้เล่น จึงมีเสียงหัวเราะและความสนุกสนานตลอดเส้นทาง

พวกเขาเดินเที่ยวงาน เล่นเกม และซื้อของที่ระลึกอีกจำนวนหนึ่ง ลูเทียมดูเพิลิตเพลินและเล่นสนุกราวกับเด็กๆ หนึ่งในร้านที่ทำให้เขาสนุกมาก คงไม่พ้นร้านตักวานรมัจฉาหัววัน

เบื้องหน้าเขาเป็นอ่างน้ำสูงเพียงสามสิบเซนติเมตร มีพื้นที่ประมาณสองตารางเมตร ภายในมีเหล่าปลาที่มีศีรษะเป็นลิงหัววัน และมีเกล็ดสีทองสลบเงิน ว่ายน้ำไปมาอย่างฉับไว

เกมนี้มักถูกห้ามใช้พลั้งลมหปราดเล่น เมธัสจึงมองที่ตักซึ่งมีลักษณะคล้ายไม้พาย แต่ส่วนที่ใช้ตักทำจากกระดาดบางๆ เพียงแต่นำนิตเดียวก็ใช้ได้ทันใด

‘อืม ของแบบนี้มันโกงผู้เล่นชัดๆ’

จอม! เพิ่งจะจุ่มที่ตักในอ่างน้ำ ฝูงลิงมัจฉาหัววันก็พุ่งใส่ที่ตักพร้อมกัน จนกระดาดขาดในพริบตา

‘โอโฮ! เจ้าปลาพวกนี้ถูกฝึกให้โจมตีที่ตักด้วยวู๋ย แล้วใครจะไปชนะพะ’

เขามองวานรชราที่คาบกล้องยาสูบ มันส่งสายตาดูเหย้ยหันพลางหัวเราะที่เบาๆ

“ว้าย! คุณปลาอย่าวู๋ยแบบนี้สิคะ จันจับไม่ทันเลยนะ” ลูเทียมมีสีหน้าว่าวุ่นใจกับที่ตักอันที่เก่าซึ่งขาดเรียบรื้อแล้ว

เมธัสส่งเหรียญเงินให้ลุงเจ้าของร้าน “ลุง ผมขอที่ตักอีกหนึ่งอัน”

“ได้เลยพ่อหนุ่ม แต่อย่าหาว่าลุงดูถูกเลยนะ ของแบบนี้ต้องใช้ฝีมือมากกว่านี้ หุๆ”

ลุงเจ้าของร้านส่งสายตาดูเคลอน

เมธัสไม่ใช่ผู้ขึ้นชอบการเอาชนะคะคาน แต่ถือคติว่า เมื่อเล่นแล้วต้องเอาให้เต็มที่ “คอยดูได้เลยลุง ฮีบ!!”

ด้วยองศาที่แม่นยำ จังหวะอันสมบูรณ์แบบ และแรงสะท้อนที่ควบคุมผ่านการพลิกข้อมืออย่างละเอียดอ่อน ทำให้...

จอม!! วานรมัจฉาหัววันตัวหนึ่งถูกตีดจนแดงเนื้อผิวหน้า

เมธัสยื่นชามไปรออย่างฉับไว พร้อมเผยรอยยิ้มของผู้ชนะ “ท่าทางผมจะ...”

วินาทีนั้น ลุงเจ้าของร้านพลันมีสายตาคมกริบ “ไอ้หนุ่ม ตราบใดที่ปลายังไม่ลงชามอย่าเพิ่งมั่นใจว่าจะจับได้ เด็กๆ ใช้ทำไม้ตายได้แล้ว วานรพองลม!”

วานรมัจฉาหัววันที่กำลังจะร่วงลงชามพลันแปลงแสงทัวร่าง แล้วพลีวกายตามสายลม กลับเข้าอ่างน้ำตามเดิม

เมธัสมองอึ้งๆ “เฮ้ย! เล่นงี้เลยเหอรอลุง”

ลุงเจ้าของร้านหัวเราะลั่น “เคี้ยก! ฮ่าๆๆ ก็แบบนี้แหละไอ้หนุ่ม ปลามันไม่ชอบเจ้าเลย ไม่อยากให้เจ้าเลี้ยงยังล่ะ”

ในขณะที่เมธัสคิดที่จะเตรียมตัววัดท่าไม้ตายตัวจับปลาทอง ตามที่เคยดูจากภาพยนตร์หลายเรื่อง ลูเทียก็ส่งเสียงดัง

“เอ! งั้นถ้าพวกคุณปลาตัวไหนอยากให้อันเลี้ยง ก็กระโดดเข้ามาในชามได้เลยนะคะ”

ลูเทียส่งยิ้มหวานดูใสซื่อ ทันใดนั้น เหล่าวานรมันจลาหัววันในอ่างต่างก็หยุดว่ายน้ำ ดวงตาของพวกมันเปล่งแสงสว่างวาว แล้วกระโจนขึ้นจากอ่าง พุ่งเข้าสู่ชามในมือของเธออย่างว่องไว

‘เฮ้ย! ไหงพวกมันว่าง่ายขนาดนี้ล่ะเนี่ย’ เมธัสทำตาโต

“เป็นไปได้!!!” ลุงเจ้าของร้านอ้าปากค้าง ผล่อทำล้องยาสูบเอนไปด้านหลัง ปลอ่ยให้ใบยาสูบร้อนกรุ่นกลิ่นใส่แก้ตนเองจนกระโดดเหิง “โอ้ย!!!”

ลูเทียที่ถือชามอยู่ตกใจกับฝูงวานรมันจลาหัววันที่กำลังต่อตัวอยู่ในชาม และมีอีกมากมายที่พยายามกระโดดเข้าชาม จนหันหน้ามามอง “แบบนี้ฉันจะทำยังไงดีคะ”

เมธัสยิ้มฆ่าพาลงช่วยอีกฝ่าย โดยการเอียงชามใส่ปลาของลูเทียให้พวกวานรมันจลาหัววันกลับเข้าไปในอ่าง ถึงกระนั้น พวกปลากลับกระโดดโลดเต้น คล้ายต้องการไปเป็นสัตว์เลี้ยงของลูเทีย ทำเอาสาวน้อยที่นึกสนุกอยากเลี้ยงปลาหน้าตาน่ารักสักตัวเข้ามาถอดแขนขา ขอให้ช่วยพาหนีไปในบัดดล

ชายหนุ่มมองหญิงสาวที่ตอนนี้เป็นฝ่ายจูงมือพาเขาเดินเที่ยว แล้วนึกอย่างลึ้มตัวว่าอยู่กับเธอคนนี้ก็สนุกไม่เลว

หลังจากนั้น พวกเขาที่เล่นเกมแกะสลักไม้ โยนห่วง ปาเป้า جذข้อ จับคู่ไฟ เข้าบ้านผีสิง ตลอดจนอื่นๆ อีกมากมาย และหัวเราะไปด้วยกัน

หลังจากเสียเวลาเล่นเกือบสามชั่วโมง พวกเขาก็มาถึงศาลเจ้ามหาเทพวานร

เมธัสกับลูเทียขึ้นหน้ากล่องรับบริจาค พอโยนเงินเข้าไปในกล่องไม้เสร็จ ก็พนมมือขอพรแบบชาววานรรอบด้าน

ชายหนุ่มแอบชำเลื่องมองหญิงสาวด้านข้าง ซึ่งตั้งใจขอพรจนเขาแปลกใจ

‘ขออะไรอยู่นะ แต่ในเกมแบบนี้ พรที่ขอไปใครจะรับฟังล่ะ’ เขาคิดแบบซ้ำชั้น ก่อนที่จู่ๆ จะรู้สึกว้า ต้องมีใครรับฟังแน่นอน เลยผล่อขอพรว่า ‘ขอให้จักรวาลสงบสุขด้วยเถิด’

หลังจากขอพรเสร็จ เมธัสก็พาลูเทียเดินออกจากลานหน้าศาลเจ้าไปยังทุ่งหญ้า

กว้างขวางด้านหลังศาลเจ้า ซึ่งเป็นจุดชมดอกไม้ไฟที่ดีที่สุด และตรงกับภาพแกะสลักบนแผ่นศิลากันหา

บัดนี้ เหล่าชาววนรและผู้เล่นมายีนอรรอบด้านเป็นคู่ๆ ทำให้ลูเทียหันมองไปมา ด้วยท่าที่แปลกใจ

“ทำไมแถวนี้ถึงมีแต่คู่รักล่ะคะ คุณเม”

“อ้อ! เขาวกกันว่า คู่รักใดมายืนชมดอกไม้ไฟด้วยกันหลังศาลเจ้า จะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป”

“เอ่!!” ลูเทียที่หน้าแดงก่ำหันหน้าอย่างเขินอาย “ฉันพวกเรามาอยู่ตรงนี้เพราะ... คุณเมคิด...”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่นี้ชมดอกไม้ไฟได้สวยที่สุดเท่านั้นเอง”

“เหรอคะ...” ลูเทียเอ่ยอย่างท้อเหี่ยว

“หือ มีอะไรหรือ” เขาหันไปมองเธอ

“ไม่มีอะไรค่ะ แค่อวดดอกไม้ไฟเฉยๆ” ลูเทียเหวี่ยงหน้ามองท้องฟ้า

“อืม...” เมธเองก็ไม่ค่อยใส่ใจ

ตั้งแต่ผ่านมิตินาเดียและเข้าห้วงทวินิพพาน จิตใจของเขาก็คล้ายเปลี่ยนแปลงไปไม่มากนักน้อย จะบอกว่าหลุดพ้นก็ไม่ใช่ จะบอกว่าละวางทางโลกได้ก็ไม่เชิง แต่ที่แน่ๆ คืออารมณ์ทางเพศคล้ายจะหมดสิ้นจริงๆ

พีว! ดอกไม้ไฟพุ่งสู่ท้องฟ้า แล้วแตกเป็นประกายแสงงดงาม

เมธส์ชมมองท้องฟ้าที่เริ่มมีดอกไม้ไฟนับไม่ถ้วนแต่งแต้ม พวกมันเจิดจ้ารอบหนึ่งก่อนจะหายวับไป ก่อนที่ลูเทียจะจับมือเขา แล้วหันมายิ้มสดใส

“คุณเมดูอยู่หรือเปล่า ดอกไม้ไฟสวยจริงๆ นะคะ”

“ครับ” เขาตอบรับพลางมองท้องฟ้า แล้วลองเอ่ย “ก้าวข้ามวิฆาตมปราน”

แวบ!! ทันใดนั้น แสงจันทร์ก็สาดลงมา ดูดทั้งเขาและลูเทียไปด้วยพร้อมกัน

3

ราบัสเกียเบื้องหลัง

วูบ! เมื่อแสงสว่างลดลง เมธัสก็มองเห็นห้องทรงกระบอกลีขาวที่มีผู้ดูแลหนุ่ม หน้าตาหล่อเหลา ดวงตาสีดำทอแววซีลั่น ผมสีดำยาวจดพื้น รูปร่างสูงโปร่ง ยืนอ้าสอง แขนพร้อมส่งยิ้มให้

“เวลาที่ถูกหยุดไว้เดินเสียที” ผู้ดูแลเอ่ยอย่างดีใจ

“เอ่อ...พวกผมเจอภารกิจหรือครับ” เมธัสรู้สึกถึงบรรยากาศพิเศษที่จะเกิดขึ้นในเวลา เข้ามิตัลบ์

“ใช่” ผู้ดูแลหนุ่มมองเขาด้วยสายตาระรื่น “พวกคุณกำลังจะได้เข้ามิตรานิสเทีย เบื้องหลัง ที่มีภารกิจแสนพิเศษหลายอย่างซ่อนอยู่ แต่ตอนนี้ยังอธิบายทั้งหมดไม่ได้ครับ”

เมธัสมองลูเทีย “แต่เธอคนนี้เป็น NPC นี่นา จะรับภารกิจของผู้เล่นได้ด้วยหรือ”

“ย่อมได้ เพราะกฎการเข้ามิตรานิสเทียเบื้องหลังไม่ได้ห้าม NPC ครับ”

ชายหนุ่มไม่รู้ว่ นี่ควรเรียกว่าหละหลวมหรือผ่อนปรนกันแน่

“เรื่องไร้สาระอื่นๆ ไม่ต้องสนใจ กรุณาสนใจสิ่งที่ผมจะอธิบายนับแต่นี้ไปดีกว่า” ผู้ดูแลหนุ่มมีสีหน้าจริงจัง “ทุกอย่างในมิตินี้คล้ายกับมิติลบ์ แตกต่างกันคือ ที่นี้ให้ใช้ทักษะ และค่าสถานะปัจจุบันได้ สามารถหยิบของติดไปลุยได้สามชิ้น และถึงพิชิตมิตินี้ไป ก็ไม่มี ปีกแห่งราชามอบให้”

เมธัสนึกคิดถึงศาสตราจารย์และศาสตราจารย์สล็อต

“อ้อ ของสองชิ้นนั้นสามารถนำไปได้เลย แต่ห้ามเอากระเป๋าคาดเอว เป้ หรือแหวน คลังเทพศาสตราไปนะ พวกนี้ผมไม่นับว่าเป็นของชิ้นเดียว หึๆ”

“ແມ່ ພໍ່ຍັງບໍ່ຄິດຕຸກຕົກຂາດນັ້ນຫຼືບໍ່” ຂາຍໝູ່ຍັມແຫ້ງໆ ເພາະເຂົາເກືອບ
 ຂອເອາກະເປົາຄາດເວົ້າສ່ວນນ້ອຍໄປແລ້ວ ທອນນີ້ຈຶ່ງນຶກถึงของที่น่าใช้งานเป็นอันดับต้นๆ
 “งั้นผมขอเอาดาบอสุราเคื่องแค้น แหวนศพเทพ และกล่องแปลงโฉมสารพัดนึกไป”

ผู้ดูแลร้านเทียบเบื้องหลังผวกศีรษะ “สามชิ้นนี้อันตราย”

ยังไม่ทันจะตอบ ร่างของเมธัสกับลูเทียก็กลายเป็นละอองแสง

“หากมีอะไรที่ต้องอธิบาย ผมจะไปหาคนที่ ขอให้โชคดีอยู่กับคุณนะ” ผู้ดูแลໝູ່
 ຍັມກວ້າງ

วูบ! แสงสว่างทั้งหมดอันตรธานไป

ซ้ำ!!! จู่ๆ เสียงคลื่นทะเลก็ดังมาจากทุกทิศทุกทาง

พริบตาหนึ่ง เมธัสพบว่าตนเองกำลังลอยคออยู่ในทะเล แถมยังสวมเสื้อผ้าและ
 แหวนศพเทพตามเดิม สิ่งของที่เขາเลือกอีกสองชิ้น รวมถึงศาสตราจอมสลัดและศาสตรา
 ราชนิเสธก็เริ่มปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เขาจึงใช้พลังลมปราณควบคุมให้พวกมันลอยเหนือ
 ศีรษะ แล้วหันไปมองลูเทียที่ว่ายน้ำอยู่ทางซ้ายด้วยสายตาดูตะลึง

“เอ! เวลาเข้ามิติกลับเป็นแบบนี้เองหรอคะ” หญิงสาวดูตื่นตื้น

“ไม่หรอครับ ปกติจะอยู่บนบก” ชายໝູ່ຍັມແຫ້ງໆ “แต่ของที่นี้คงให้ไปหา
 ทางออกเอาเองละมัง”

เขาใช้พลังลมปราณดึงดูดศาสตราจอมสลัดให้ลอยเข้าสู่มือขวา ส่วนมือซ้ายจับมือ
 ลูเทีย แล้วใช้ทักษะตัวเบาพาลอยขึ้นไปยืนเหนือผิวน้ำ

“ขอเรื่องจอมสลัดหน่อยสิ”

“ได้เลย” ศาสตราจอมสลัดตอบเสียงสดใส

วู้ง!! ละอองแสงรวมตัวกันเป็นเรื่องจอมสลัด

เมธัสพาลูเทียลอยขึ้นเรือ หญิงสาวที่สวมเพียงชุดยูคาตะเปียกน้ำจนเห็นลัดส่ว
 ้นหลังให้ทันคว้น

“อย่ามองลึะคะ ฉันเขินนะ” ลูเทียตอบเสียงสั่น เธอคงเริ่มหนาวเพราะลมที่พัดมา
 เขาบังคับให้ศาสตราราชนิเสธลอยไปหาเธอ “ใช้ดาบนี้สิ ในนี้จะมีเสื้อผ้าชุดหนึ่ง”

หลังจากวางดาบอสุราเคื่องแค้นและกล่องแปลงโฉมสารพัดนึกบนพื้น เมธัสก็ลอง
 เรียกใช้เสื้อผ้าในศาสตราจอมสลัด

วู้ง!! ละอองแสงจากตัวดาบทาบทับร่างเขา ก่อนจะกลายเป็นหมวกกับตันโจรสลัด

สีดำขลิบทอง เลื้อยขีดแขนยาวเข้ารูปสีดำปลดกระดุมทองสองเม็ดบนทับด้วยเสื้อโค้ตสีดำขลิบทอง กางเกงหนังยาวสีดำ เข็มขัดหนังสีดำซึ่งตรงเอวซ้ายมีสายหนังเอาไว้คล้องฝักคาสตราจอมสลัด หัวเข็มขัดเป็นแผ่นทองสีเหลี่ยมสลักลายหัวกะโหลก และรองเท้าบูตยาวสีดำ

‘ช่างเป็นเสื้อผ้าที่บอกว่าข้าคือโจรสลัดจริงๆ’

ลูเทียได้เลื้อยขีดแขนสั้นสีขาวขลิบทองเข้ารูป ไม่กัลดกระดุมทองลายกุหลาบสีเม็ดจึงเผยให้เห็นเกาะอกสีขาวปักลายดอกกุหลาบสีทอง ชายเสื้อยาวเลยเอวหนึ่งฝ่ามือและหยักแบบฟันปลา กระโปรงสั้นแบบมีจีบสีขาวขลิบทอง เข็มขัดหนังสีดำรัดเอวบางซึ่งตรงเอวซ้ายมีสายคล้องฝักคาสตราจอมสลัด หัวเข็มขัดเป็นแผ่นทองวงกลมสลักลายดอกกุหลาบ รองเท้าบูตสีขาว ที่คาดผมสีทองมีลายดอกกุหลาบ และต่างหูรูปดอกกุหลาบสีทองหญิงสาวมองเครื่องแต่งกายตนเองเที่ยวหนึ่ง ก่อนจะวางมือบนกระโปรงสั้นด้านหน้า พร้อมมองมาทางเขา “คุณเมะละ”

“เอ่อ...เกี่ยวอะไรกับผมหรือครับ”

“ก็คุณเมะออกแบบเสื้อผ้าและกระโปรงให้สั้นแบบนี้ใช่ไหมละ” ลมพัดชายกระโปรงด้านหลังให้เปิดขึ้น ลูเทียจึงวางมืออีกข้างปิดกระโปรงทันที แล้วหันมาค้อนเขาทั้งที่หน้าแดง “เห็นมั๊ยว่าทะเลยังโงะ”

“ผมไม่ได้ออกแบบเสื้อผ้าชุดนี้นะ มันเป็นของจอมสลัดต่างหาก” เมธัสยิ้มแห้งๆ

“เอ๋!” ลูเทียมีท่าที่เอียงอาย “ขอโทษที่กล่าวหาคุณเมะแบบนี้ละ”

“ไม่เป็นไรหรอก ตอนนี้พวกเรามาหาทางไปถึงฝั่งกันก่อนเถอะ” เมธัสมองเรือจอมสลัด ทว่ากลับไม่เห็นพังกาเรือ

“เรือจอมสลัดจะเล่นตามที่ถูกถือคาสตราจอมสลัดสั่งการ” คาสตราจอมสลัดอธิบายเพียงแค่นี้ให้ใบเรือกางเท่านั้น ใบเรือของเรือจอมสลัดก็กางรับลมเร็วทันใจ ทำให้เรือเริ่มแล่นไปยังทิศตะวันออก โดยมีแสงตะวันส่องมาทางด้านหลัง

หลังจากเรือแล่นได้ไม่นาน เมธัสก็พบเรือลำหนึ่งจอดอยู่กลางทะเล ทว่าไม่มีใครอยู่สักคน เขาจึงชักชวนลูเทียไปค้นหาข้อมูลจากเรือลำนั้น

บนเรือมีดาบเล่มหนึ่งปักไว้ตรงเสาเรือต้นแรก ด้ามจับมีสัญลักษณ์หัวกะโหลกกับดาบไขว้ซึ่งน่าจะเป็นสัญลักษณ์ของโจรสลัด

มองไปมา เมธัสก็ไม่เจอศพใดๆ และไม่เห็นร่องรอยการต่อสู้สักนิดเดียว เมื่อลงไปสำรวจ จึงพบร่องรอยการรื้อค้นกระจุยกระจาย ดูน่าสงสัยจริงๆ ว่าเกิดการปล้น

หรืออพยพเร่ร่อนกันแน่

พวกเขาตรงไปยังห้องกับตัน ก็เจอตู้หนังสือที่มีหนังสือจำนวนหนึ่ง ตรงผนังห้องมีแผนที่ขนาดใหญ่ ทำให้พอรู้ข้อมูลคร่าวๆ ว่าดาวดวงนี้ชื่อว่า โลก มีเพียงสองทวีป แบ่งเป็นทวีปตะวันออก ซึ่งผู้คนแต่งตัวและมีประเพณีคล้ายชาวจีนโบราณ กับทวีปตะวันตก ซึ่งผู้คนแต่งตัวและมีประเพณีคล้ายชาวยุโรปสมัยก่อน

หนังสือประวัติศาสตร์ที่พบบอกว่า เมื่อหลายหมื่นปีก่อนมีฝนอุกกาบาตจำนวนนับไม่ถ้วนตกสู่โลก บางแผ่นดินล่มสลาย บางแผ่นดินเหลืออยู่เพียงน้อยนิด จนกระทั่งหลายพันปีก่อนประชาชนกลับมาตั้งตัวได้ และเดินทางค้นหาสถานที่ที่ราชาโจรสลัดหรือจอมสลัดใช้เดินทางข้ามโลก เพราะเชื่อว่าสถานที่แห่งนั้นจะทำให้ไปสู่โลกใหม่

หลายคนบอกว่านั้นเป็นแค่เรื่องโกหก แต่บางคนก็เชื่อว่าเส้นทางนั้นมีอยู่จริง เนื่องจากจอมสลัดบอกว่า ตนพิชิตโลกนี้แล้ว จึงถึงเวลาออกไปยึดครองโลกใหม่เสียที

ส่วนความจริงนั้น ศาสตราจารย์จอมสลัดและนักดาราศาสตร์จอมสลัดบอกว่า จอมสลัดข้ามโลกเพียงเพื่อไปหาโฉมสะคราญมาเป็นภรรยาเท่านั้น ส่วนสถานที่ตั้งพวกมันก็ไร้รู้ชัด เนื่องจากจอมสลัดข้ามโลกก่อนจะมีเหตุการณ์ฝนอุกกาบาตตก

เมธส์มั่นใจว่าโลกในยุคนี้ไม่ได้พิชิตง่ายเหมือนยุคจอมสลัด เพราะสิ่งมีชีวิตต่างๆ เริ่มได้รับผลกระทบจากอุกกาบาต ทำให้แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ เช่น สัตว์ธรรมดากลายเป็นสัตว์อสูร ส่วนสัตว์อสูรก็กลายเป็นโคตรสัตว์อสูรที่มีทั้งพลังและความฉลาดเพิ่มขึ้น

แม้แต่มนุษย์ธรรมดาที่สามารถแข็งแกร่งเทียบเท่าจอมยุทธ์ ส่วนจอมยุทธ์ก็แข็งแกร่งขึ้นอย่างมหาศาล ทว่าไม่ใช่พลังที่จะควบคุมได้ง่ายๆ บางคนยังใช้ยิ่งคลุ้มคลั่ง บางคนยังใช้ก็ยิ่งเปลี่ยนเป็นสัตว์ประหลาด

ด้วยผลจากอุกกาบาต ทำให้สังคมที่เคยอยู่ยากอยู่แล้วพัฒนาเป็นที่สุดของการอยู่ยากในบัดดล นี่ยอมส่งผลให้ชาวบ้านเดินทางต่างๆ เริ่มลดลง จนกระทั่งหนึ่งพันปีก่อน แทบจะไม่มีใครตามหาสถานที่แห่งนั้นอีกแล้ว ยกเว้นเพียงเจ้าตระกูลและสามสมาคมเท่านั้นที่ยังตามหาร่องรอยของจอมสลัด

‘อืม ทำทางจะต้องไปลองรับผลกระทบจากอุกกาบาตเสียหน่อย ไม่งั้นจะเอาตัวไม่รอด’

เมธส์สำรวจข่าวของเครื่องใช้ในห้องต่างๆ เพราะยังต้องการข้อมูลและหาทรัพย์สินมีค่าสะสมไว้บ้าง แต่พอไปถึงห้อง กลับพบเพียงสมุดบันทึกของบุรุษผู้หนึ่งที่มีเนื้อหาว่า เขากับภรรยาไร้ญาติมิตรและไร้ทรัพย์สินในบ้านเกิด จึงเข้าเมืองใหญ่เพื่อรับงานส่งสินค้า

ไปยังทวีปตะวันตก เพราะงานพวกนี้มักให้ค่าจ้างดี ขอเพียงทำงานนี้สักสองถึงสามเที่ยวก็น่าจะมีเงินไปตั้งตัวในบ้านเกิดแล้ว

จากสภาพของเรือที่ร่างแบบนี้ สามีกรรยาคุ่นี้คงทำงานล้มเหลว แต่ก็ไม่แน่ว่าจะสละเรือลำนี้ไปกับลูกเรือด้วยสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง แม้เขากับลูเทียน่าจะใช้อเอกสารแสดงฐานะที่เหลือทิ้งไว้ได้ แต่เพื่อป้องกันความผิดพลาด เขาก็เก็บเอกสารแสดงฐานะของคนอื่นๆ ไว้อีกหลายชุด

ทันใดนั้น ลูเทียที่ช่วยเขาเก็บของก็หันมาถาม “คุณเม พวกเราจะทำอะไรต่อดีคะ”

“แวะไปหาอุกกาบาตแถวนี้ครับ” เมธัสยิ้มกริ่ม เพราะนี่จะเป็นหนทางพัฒนาฝีมือแน่นอน

เมธัสจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สดแสนสะอาดเป็นชุดของสามีภรรยาซึ่งเป็นเสื้อผ้าแบบชาวจีนโบราณ สวมสาบเลื้อยด้านซ้ายทับด้านขวาอย่างที่จอมยุทธ์รานิสเทียนิยม เพียงแต่เป็นชุดของชาวบ้านจึงไม่ได้เลิศจวลึงการนัก

ชุดบุรุษที่นำมาสวมนั้น เสื้อตัวในเป็นเสื้อแขนยาวสีขาว เสื้อตัวนอกเป็นเสื้อแขนยาวสีเขียวอ่อนที่มีสาบเลื้อยสีน้ำตาล ชายเสื้อยาวเลยเอว กางเกงผ้าขาวสีน้ำตาล ผ้าคาดเอวสีขาว และรองเท้าผ้าสีดำ

ส่วนลูเกียสวมเสื้อแขนยาวสีฟ้าอ่อนที่มีสาบเลื้อยสีน้ำตาล กระโปรงสีเขียว ผ้าคาดเอวสีขาว และรองเท้าผ้าสีเทา

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว พวกเขาทั้งสองก็เอาของที่ขนมาส่วนหนึ่งวางลงบนเรือจอมสลัด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพียงเสื้อผ้า หนังสือ และแผนที่ต่างๆ จากนั้นเก็บเรือจอมสลัดของที่เมธัสนำติดตัวไปมีเพียงดาบสุราเคื่องแค่นและศาสตราจอมสลัดเท่านั้น

หลังจากนั้น เมธัสก็ทะยานขึ้นฟ้า มองหาจุดที่น่าจะมีอุกกาบาตตก วิธีสังเกตุดูที่ง่ายที่หาได้จากหนังสือคือ *ที่ใดมีอุกกาบาตตก ที่นั่นจะมีสัตว์อสูรกระจุกอยู่*

เขามองเห็นฝูงสัตว์อสูรทะเลดูคล้ายฉลาม แต่ตัวมีเกล็ดสีเงิน และมีเขาแหลมยื่นออกมาจากศีรษะ พินิจจากจิตปรางที่เป็นก้อนทองขนาดใหญ่ บอกได้เลยว่าถ้าเขาเสี่ยงชีวิตกับพวกมันทีละฝูงแบบนี้ ได้ตายพันเปอร์เซ็นต์แน่

เมธัสถอนสมอเรือร้าง จากนั้นก็ควบคุมให้แล่นตรงไปยังเขตอันตราย โดยตั้งใจให้แล่นไปใกล้ๆ เขตของพวกมัน เพื่อล่อให้พวกมันออกห่างจากอุกกาบาตเล็กน้อย พอ

เข้าใกล้ เขาก็โอบเอวลูเทียบไปยืนเหนือผิวน้ำ

“กลั่นหายใจได้นานเท่าไร” เมธัสถามหญิงสาว

“คงประมาณสามนาทีค่ะ” ลูเทียบมีสีหน้าจริงจัง “ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันจะพยายามไม่เป็นตัวถ่วงคุณเมเด็ดขาด”

ตูม! ผุ่งลัฏฐ์วอสูรฉลามเกล็ดเงินโจมตีเรือร้าง

“นั่นสุดลมหายใจให้เต็มที่เลยนะคะ”

เพียงเห็นหญิงสาวสุดลมหายใจแล้วกอดคอเขาแน่น ชายหนุ่มก็ดำลงไปใต้น้ำทันที

เมธัสไม่สนใจพวกลัฏฐ์วอสูร เร่งความเร็วมุ่งสู่จุดที่อุกกาบาตตก เพียงดำลงไปสักหนึ่งร้อยเมตร เขาก็รับรู้ได้ทันทีว่าทักษะต่างๆ เริ่มมีพลังเพิ่มขึ้น

เมื่อเปิดนาฬิกาของระบบ เมธัสก็พบว่าระดับของทักษะสายลมปราณทั้งหมดเลื่อนขึ้นจนเต็ม

‘อยู่ใกล้ๆ ยังดีขนาดนี้ ถ้าเข้าระยะประชิดจะส่งผลให้พลังของทักษะเพิ่มขึ้นด้วยไหมนะ’

ชายหนุ่มไม่พอใจแค่นี้ จึงพุ่งเข้าไปกอดก้นหินขนาดใหญ่ หรือก็คืออุกกาบาต เพราะหวังเก่งทางลัดจะได้ไปอัดพวกผู้ซึกิโย

ว๊ิง! จู่ๆ อุกกาบาตก็เรืองแสงจางๆ แล้วค่อยๆ สลายเข้ามาในร่างของเขาและลูเทียบ

วูบ!! พริบตาหนึ่ง เขาเหมือนตกอยู่ในโลกสีขาวโพลน มิได้สวมอาภรณ์ใด แถมยังรู้สึกเจ็บปวดจนร่างกระตุก แล้วทั่วร่างก็ปล่อยบอลแสงที่ละลูกสองลูกพุ่งออกไปลอยอยู่เบื้องหน้า

หากพินิจดีๆ จะพบว่า บอลแสงแต่ละลูกจะมีทักษะของเขาหนึ่งทักษะ

แม้ความเจ็บปวดจะเริ่มจางหาย ร่างกายรู้สึกเบาไหลว่ ทว่าบอลแสงที่มีชื่อทักษะก็ยังลอยออกมาไม่หมด

‘นั่นอะไรกันแน่’

“ไม่ต้องห่วง ตอนนี้คุณเมธัสแค่กำลังจะเข้าสู่ช่วงวิวัฒนาการเท่านั้น เพียงแต่ตามปกติไม่มีใครสัมผัสลูกอุกกาบาตแบบนี้หรอกนะ ย่าๆ” เสียงขบขันของผู้ดูแลร้านนิตยสิ่งดังจากเบื้องหลัง

‘ผมทำผิดจี่นรี’

“ช่วงเรื่องผิดหรือถูกก่อนเถอะ เพราะผมกำลังลุ้นว่าคุณจะได้อะไรบ้าง”

ในเวลานี้ไม่มีบอลแสงออกมาจากร่างแล้ว ส่วนบอลแสงที่ลอยอยู่ด้านหน้าก็เริ่ม

หมุนวนไปมา ก่อนจะจับกลุ่มเพื่อหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ทว่าบอลแสงบางลูกพุ่งเข้าหากันแล้วก็แตกระเบิดออก บอลแสงบางลูกพอรวมกันได้สักแป๊บก็แยกออกจากกัน รวกับว่าการผสมผสานนั้นมิใช่เรื่องง่าย

ว๊ิง! ลูกแรกที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกันสำเร็จพุ่งมาอยู่เบื้องหน้า

ทักษะวิชาลมปราณ

7+??? ทักษะ ได้แก่ โคจรลมปราณจักรวาล+พลังปราณสิบวิถี 10+มหาปราณเทวะ+ปราณทิพย์พฤษภา+กระเพาะที่สอง+เซคันด์วินด์+เทิร์ดวินด์+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น วิชาลมปราณพันธุกรรม

วิชาลมปราณพันธุกรรมวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง เพิ่มพลังชีวิตและพลังปราณสูงสุด 1,000 เพิ่มขีดจำกัดค่าเหนื่อยล้าสูงสุด 100 เพิ่มความอึดสูงสุด 10 ลดค่าเหนื่อยล้า 1 ต่อวินาที พื้นฟูพลังชีวิตและพลังปราณ 0.1% ต่อวินาที

‘เจ้าเครื่องหมายคำถามกับคำว่า อื่นๆ นี่เกิดขึ้นเพราะอะไรหว่า’

“ก็คุณเมธัสมีทักษะลมปราณมากมายที่สร้างขึ้นเพื่อปลอมโฉมใครครับ” ผู้ดูแลหนุ่มเอ่ยอย่างขบขัน “แต่พวกนั้นไม่ใช่องค์ประกอบหลัก เลยเป็นแค่เครื่องหมายคำถามและคำว่าอื่นๆ ส่วนทักษะเวทมนตร์และทักษะพลังจิตจะไม่ถูกนำมารวม”

‘แล้วทำไมพลังเสริมถึงน้อยลงละ ไม่ใช่ว่าจะมากขึ้นสักหลักล้านหรือครับ’

“เรื่องนั้นคงต้องให้ไปหาคำตอบด้วยตนเอง หึๆ”

ว๊ิง! บอลแสงลูกที่สองลอยมาอยู่เบื้องหน้า

8+??? ทักษะ ได้แก่ ประทับเทพยุทธ์+เพลงหมัดสลายวิญญาณ+สยบปราณ+ดูดปราณ+คืนปราณ+เปลี่ยนวิถีพลัง+จิตนักสู้+โทสะจิต+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น กระบวนยุทธ์นักรบคลั่ง

กระบวนยุทธ์นักรบคลั่งวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง ใช้พลังปราณ 1 ได้ต่อเนื่องสูงสุด 10 ครั้งโดยไม่เพิ่มค่าเหนื่อยล้า ตั้งแต่ครั้งที่ 11 เป็นต้นไป ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่มขึ้นทุกครั้ง เช่น ครั้งที่ 11 เพิ่มค่าเหนื่อยล้า 1 ครั้งที่ 12 เพิ่มค่าเหนื่อยล้า 2 รวมกัน 2 ครั้งก็เท่ากับเพิ่มค่าเหนื่อยล้า 3

กระบวนยุทธ์นักรบคลั่งประกอบด้วย

1. ปลดขีดพลังโจมตี พลังโจมตีเพิ่มขึ้นทันที 2 เท่า และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทีละ 1% ต่อทุกการโจมตี

2. ปลดขีดความเร็ว โจมตีเร็วขึ้น 2 เท่า และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทีละ 1% ต่อทุกการ

โจมตี

3. ปลดขีดการอัดพลังปราณ อัดพลังปราณเพิ่มขึ้น 2 เท่า และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทีละ 1% ต่อทุกการโจมตี

4. ปลดขีดความเร็วโคจรพลังปราณ ร้อยเรียงพลังปราณเร็วขึ้น 2 เท่า และเร็วขึ้นเรื่อยๆ ทีละ 1% ต่อทุกการโจมตี

ไม่จำกัดเป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่งในการโจมตี แต่ถ้าหยุดโจมตีเมื่อใด ให้ถือว่าผลที่เกิดขึ้นทั้งหมดสิ้นสุด และต้องเริ่มต้นใหม่เสมอ

ขณะที่วิเคราะห์ว่าทักษะใหม่ควรใช้ในสถานการณ์ใด บอลแสงลูกที่สามก็ลอยมาอยู่เบื้องหน้า

ทักษะพิเศษ

7+??? ทักษะ ได้แก่ เนตรยุทธภพ+รัศมีตรวจค้น+สื่อสารจิตวิญญาณ+สัมผัสที่ 6+สมาธิ+ควบคุมธาตุ+เปิดผนึก+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น ขีดจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหก

ขีดจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหกวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง เมื่อใช้ครบทุกๆ 1 ชั่วโมง ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่มขึ้น 1 เสมอ

ขีดจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหกประกอบด้วย

1. เนตรทิพย์ เมื่อเพ่งมองสิ่งใด จะปรากฏหน้าต่างแสดงคุณสมบัติต่างๆ ของสิ่งนั้น ถ้าสิ่งนั้นมีวิวัฒนาการสูงกว่า จะเห็นคุณสมบัติน้อยลงเรื่อยๆ ตามความต่างของวิวัฒนาการ จนอาจเห็นหน้าต่างเปล่า

2. หูทิพย์ เมื่อตั้งใจฟังสิ่งใด จะปรากฏหน้าต่างที่มีข้อความเกี่ยวกับสิ่งนั้นให้อ่าน รัศมีรับฟังสูงสุดที่หน้าต่างจะทำงานในตอนนั้นคือ 1 เมตร

3. จมูกทิพย์ เมื่อสูดดมสิ่งใด จะปรากฏหน้าต่างบ่งบอกว่ากลิ่นนั้นมาจากทิศทางใด รัศมีสูดดมสูงสุดที่หน้าต่างจะทำงานในตอนนั้นคือ 1 เมตร

4. ลิ้นทิพย์ เมื่อชิมสิ่งใด จะปรากฏหน้าต่างแยกแยะส่วนผสมต่างๆ ความเร็วในการประมวลผลคือ 100 วินาที

5. สัมผัสทิพย์ เมื่อสัมผัสสิ่งใด จะปรากฏหน้าต่างแยกแยะส่วนประกอบและโครงสร้างสิ่งนั้นๆ ในรัศมี 1 เมตร ความเร็วในการประมวลผลคือ 100 วินาที

6. จิตทิพย์ สามารถใช้ประสาทสัมผัสทั้งหกกับวิญญาณได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถถอดวิญญาณออกไปเดินทางในรัศมี 100 เมตร ค่าเหนื่อยล้าเพิ่มขึ้น 1 ต่อวินาที

หากไม่กลับเข้าร่างภายใน 1 วัน อาจโดนวิญญาณอื่นแย่งชิงร่างไปได้
ว๊ิง! บอลแสงลูกที่สี่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า

ทักษะวิชาลมปราณ

18+??? ทักษะ ได้แก่ พายุศาสตร์+รังสีเทพศาสตร์+ขอบเขตวินาศ+ดรwxนี้
ไร้เมตตา+มือไร้สภาพ+ดึงดูดวัตถุ+พลังวัตถุ+เนตรพิชิตดารา+เนตรหยินหยาง+
กำแพงจักรวาล+ปราณไร้ลักษณะ+ดรwxนี้สิบธาตุบรรจบ+เงาผู้ว้ยชนม์+พยุหศาสตร์
ท่องสามภพ+เทพซ่อนมารลง+เข็มสะกดธาตุ+จิตสังหาร+108 ระเบิดชีพจร+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น กระบวนยุทธ์เสนาธิการยุทธ์

กระบวนยุทธ์เสนาธิการยุทธ์วิวัฒนาการขั้นหนึ่ง ใช้พลังปราณ 100 ได้ต่อเนื่อง
สูงสุด 1 ครั้งโดยไม่เพิ่มค่าเหนื่อยล้า ตั้งแต่ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่มขึ้น
เรื่อยๆ ทุกครั้ง เช่น ครั้งที่ 2 เพิ่มค่าเหนื่อยล้า 1 ครั้งที่ 3 เพิ่มค่าเหนื่อยล้า 2 รวมกัน
2 ครั้งก็เท่ากับเพิ่มค่าเหนื่อยล้า 3

กระบวนยุทธ์เสนาธิการยุทธ์ประกอบด้วย

1. สร้างอาณาเขต ใช้เวลาซาร์จพลังปราณ 1 นาที จึงสามารถปลดปล่อยพลังปราณ
ออกรอบด้านในรัศมี 100 เมตร เพื่อกักขังศัตรูต่างๆ ทั้งที่มองเห็นและล่องหน กรณีศัตรู
ล่องหน ต้องหวังพึ่งทักษะพิเศษขีดจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหกวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง
2. สร้างเสาหลัก สามารถสร้างเสาที่จะอยู่กึ่งกลางอาณาเขตนี้ได้ทันที
3. เชื่อมชะตา พุ่งโจมตีศัตรูเพื่อนำเส้นใยปราณจากเสาหลักไปติดตามร่าง ส่งผล
ให้ศัตรูเคลื่อนไหวไม่ได้ชั่วคราวคล้ายถูกสกัดจุด
4. ลู่ศูนย์กลาง ศัตรูจะโดนเส้นใยจากเสาหลักลากเข้าไป
5. จากลา เมื่อผู้ใช้ออกจากอาณาเขต อาณาเขตที่สร้างขึ้นจะค่อยๆ บีบอัดเข้าสู่
ศูนย์กลาง ทำให้กลายเป็นบอลขนาดใหญที่มีพลังโจมตีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายเพิ่มขึ้น
10 เท่า ซึ่งเป็นการโจมตีครั้งที่ 1
6. พลุแตก เมื่อผู้ใช้สะบัดเส้นใยที่อยู่ในมือขึ้นไปเบื้องบน บอลนั้นจะค่อยๆ ลอย
ขึ้นไป เมื่อถึงจุดเหมาะสม จะปลดปล่อยเส้นใยในมือซึ่งเป็นดั่งสายขนวนที่ถูกจุดไฟ พอ
ไปถึง บอลนั้นก็จะระเบิดอย่างรุนแรง จนมีพลังโจมตีเพิ่มขึ้น 100 เท่า ถือเป็นการโจมตี
ครั้งสุดท้ายของกระบวนยุทธ์นี้

หมายเหตุ หากใช้กระบวนยุทธ์นี้ครบ 1 ชุด สามารถใช้กระบวนยุทธ์
เสนาธิการยุทธ์ได้โดยไม่ต้องเสียเวลาซาร์จ 1 นาที แต่ความเหนื่อยล้าเพิ่มขึ้น 10 ทันท

เมื่ออ่านจบ บอลแสงลูกที่หักกลอยมาให้อ่าน เป็นทักษะลมปราณเช่นเดิม

10+??? ทักษะ ได้แก่ ท่องสายลม+ศาสตร์อาเหิน+สัญญาณแสง+สะท้อนจันทร์
+เทพซ่อนมารลง+พยุพญามังกร+กระโดด+ปีนป่าย+ซ่อนกาย+ลอบสังหาร+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น กระบวนยุทธ์ราชันโจร

กระบวนยุทธ์ราชันโจรวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง ใช้พลังปราณ 1 ต่อหน้าที่ ได้ต่อเนื่อง
สูงสุด 100 ก้าวโดยไม่เพิ่มค่าเหนื่อยล้า ตั้งแต่ครั้งที่ 101 เป็นต้นไป ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่ม
ขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้ง เช่น ครั้งที่ 101 เพิ่มค่าเหนื่อยล้า 1 ครั้งที่ 102 เพิ่มค่าเหนื่อยล้า 2
รวมกัน 2 ครั้งก็เท่ากับเพิ่มค่าเหนื่อยล้า 3

กระบวนยุทธ์ราชันโจรประกอบด้วย

1. ล่องหน ไร้เสียง ไร้ตัวตน เคลื่อนไหวเหยียบอากาศได้ตั้งใจคิด
2. สร้างร่างมายาลง ทุกๆ ก้าวสามารถปลดปล่อย 1 ร่างมายาลงว่าจะโจมตี
หรือป้องกัน
3. สร้างร่างมายาจริง ทุกๆ ก้าวสามารถปลดปล่อย 1 ร่างมายาจริง เพื่อโจมตี
หรือป้องกันด้วยทศธาตุ ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม้ มายา สายฟ้า พืช ทอง และน้ำแข็ง
พลังโจมตีเท่ากับพื้นฐานที่มี

ร่างมายาลงและจริงสามารถเป็นตั้งแต่ร่างของผู้ใช้ จนถึงศาสตร์ต่างๆ ซึ่งเป็น
ผลจากสิ่งที่น่าสนใจๆ กันเป็นกระบวนยุทธ์ราชันโจร

วี้ง! บอลแสงทั้งห้าพุ่งเข้ามาในร่างของเขา ทำให้สัมผัสได้ถึงพลังที่เพิ่มพูน

บัดนี้เมธัสเริ่มรับรู้แล้วว่า พลังชีวิตและพลังปราณที่เสริมมานั้นไม่ได้น้อยอย่างที่
ตาเห็น ค่าพลังในตอนนี้อาจบอกว่ายู่ในจุดที่เหนือกว่าเมื่อก่อนหลายสิบขั้น

วี้ง! บอลแสงลูกที่หกกลอยมาอยู่เบื้องหน้า

ทักษะพิเศษ

25+??? ทักษะ ได้แก่ ปลูกใจ+อัจฉริยะ+ผสานทักษะ+ผู้นำทัพ+ชักจูง+สยบ
กลียุค+แสงมหาแสง+เพื่อนสัตว์อสูร+สุภาพบุรุษของอิสตรี+มหาห้วงภวังค์นิทรา+พ่อครัว
พิสดาร+ศาสตร์อาครว+จอมยุทธ์ผู้ทรงธรรม+เนตรจันทร์เสี้ยว+พระอาจารย์ของราชันย์
แห่งสัตว์อสูร+ทลายขีดจำกัด II+จำแ้วแห่งเวลา+นักปลดผนึก+หัตถ์ผู้พิชิตคำสาป+
เหรียญพิทักษ์ธรรม+ร่างเมวปีศาจ+ร่างเมวนำโชค+พลังแห่งจักรวาล+ห้วงภวังค์บัณทิต
+กระเพาะที่สาม+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น อัจฉริยะแท้จริง

อัจฉริยะแท้จริงวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง เมื่อใช้ครบทุกๆ 1 ชั่วโมง ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่มขึ้น 1 เสมอ

อัจฉริยะแท้จริงประกอบด้วย

1. อาจารย์ สามารถถ่ายทอดความรู้ต่างๆ และเจรจากับสัตว์อสูร สัตว์อสูรทั้งศัตรูและมิตรล้วนรับฟังวาจาที่เปี่ยมไปด้วยมิตรไมตรี อัตราสำเร็จ 0.1-0.5%

ในการณีสอนวิชานำทัพ สัตว์อสูรตนนั้นๆ จะทำให้กองทัพเพิ่มทั้งพลังโจมตีและพลังป้องกัน 10%

ในการณีสอนวิชาบริหารบ้านเมือง สัตว์อสูรตนนั้นๆ จะทำให้บ้านเมืองพัฒนาเร็วขึ้น 10%

2. หัตถ์เหวะ สามารถรักษาอาการต่างๆ อัตราสำเร็จ 1%

3. ยอดมนุษย์ ยามนอนหลับจะรักษาอาการบาดเจ็บและอาการติดพิษต่างๆ พลังชีวิตและพลังพิเศษฟื้นฟูเต็ม ความเหนื่อยล้าหมดไป ปัจจุบันใช้เวลา 100 วินาที

4. จิตแพทย์ เมื่อสัตว์อสูรเห็นท่านอาจเลิกล้มบัลลังก์ อัตราสำเร็จ 0.1%

5. พ่อค้า เรื่องดวงมีแต่คำว่าเฮง โอกาสเจอโคตรเฮง 1%

6. พ่อครัว เมื่อเพ่งสัตว์อสูรบางประเภท จะเห็นหน้าตาแยกแยะว่าส่วนใดนำมาประกอบอาหารได้บ้าง หากฆ่าจะมีวัตถุดิบตกลงบนกระดาด สามารถดึงความสามารถพิเศษแท้จริงกับความสามารถพิเศษลับจากวัตถุดิบที่ปรุง เครื่องครัวที่สัมผัสสามารถขยายขนาดสูงสุด 2 เท่า

หมายเหตุ โอกาสที่วัตถุดิบต่างๆ ตกจากสัตว์อสูรจะได้รับการสนับสนุนจากส่วนพ่อค้าเสมอ

7. ผู้ขโมยเวลา ในรัศมี 1 เมตรของท่าน ไม่มีผู้เล่นคนใดใช้ความสามารถปลดปล่อยขีดจำกัดความเร็วคลื่นสมองของทางระบบได้ หากผู้เล่นคนนั้นๆ ใช้จนกระทั่งถึงแล้วเข้ามาอยู่ในรัศมี ท่านมีสิทธิ์ตัดสินใจ 1 วินาทีว่าจะยับยั้งความสามารถนั้นหรือยืมเวลาที่เหลืออยู่ของผู้เล่นคนนั้นๆ มาใช้ทันที

8. นักสะสม แยกแยะได้ว่าของชิ้นนั้นๆ มีค่าสับใดเจือปน และสามารถค้นหาวิธีแก้ไขได้ทันที ความเร็วในการประมวลผลคือ 100 นาที

9. นักศึกษา อ่านหนังสือเร็วขึ้น 2 เท่า

10. นักบวช เห็นคำบุญคำบาปเหนือศีรษะของผู้เล่นในรัศมี 1 เมตร คำบุญเป็นดวงแสงสีขาว คำบาปเป็นดวงแสงสีดำ และเห็นว่าใครเป็นนักโทษ สามารถสร้างอาณาเขต

ก๊อกรักนักโทษได้ 1 นาที หากผ่านนักโทษในอาณาเขตดังกล่าวจะทำให้ของต่างๆ ตกลงมาจนหมด ส่วนนักโทษที่ตายจะฟื้นคืนชีพพร้อมพลังชีวิต 1

11. ผู้หลบหนีความตาย ทุกครั้งที่พลังชีวิตเหลือ 0 จะมีโอกาสคืนชีพทันที 0.1-0.75%

12. ผู้เชี่ยวชาญด้านการลดน้ำหนัก อาหารทุกอย่างให้ค่าความอึดเพิ่มขึ้น 2 เท่า ว๊ิง! บอลแสงลูกที่เจ็ดลอยมาอยู่เบื้องหน้า

4+??? ทักษะ ได้แก่ ร่างเจ้าชายแห่งนรก+ผู้รับใช้แห่งความมืด+ร่างแพร่แห่งวงเวท+ร่างจักรกลอื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น แก่นราชันเทพมาร

แก่นราชันเทพมารวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง เมื่อใช้ครบทุกๆ 1 ชั่วโมง ค่าเหนื่อยล้าจะเพิ่มขึ้น 1 เสมอ

แก่นราชันเทพมารประกอบด้วย

1. ร่างเทพ ในยามกลางวันสามารถควบคุมเงาของสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่เกิดจากแสงตะวันให้โจมตีเจ้าของ รัศมีควบคุมเงาสูงสุด 1 เมตร

2. ร่างมาร ในยามกลางคืนสามารถควบคุมเงาของสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่เกิดจากแสงจันทร์ให้โจมตีเจ้าของ รัศมีควบคุมเงาสูงสุด 1 เมตร

สูญเสียทักษะพิเศษประจำตำแหน่งคนพันธุ์สยอง และไม่มีสิทธิ์ได้รับทักษะพิเศษประจำตำแหน่ง 600 ระดับแรก เพราะกำลังเข้าใจลึกซึ้งความเป็นผู้เล่นมารภิกษุที่ละนิด

‘ผู้เล่นมารภิกษุ’ เขาสงสัยความหมายของคำนี้

“อย่าเพิ่งสนใจเลย อันนั้นถึงเวลาจะเข้าใจเอง” ผู้ดูแลเฝ้าอย่างขบขัน

ว๊ิง! บอลแสงลูกที่แปดพุ่งมาหยุดอยู่เบื้องหน้า

ทักษะพิเศษประจำอาวุธวิญญาณ

1 ทักษะ ได้แก่ หัวใจสายฟ้า

รวมกันวิวัฒนาการเป็น แก่นชีวิตสายฟ้า

แก่นชีวิตสายฟ้าวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง เพิ่มพลัง กาย ปัญญา ไว โชค และเม่นยำเท่ากับวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง

ว๊ิง! บอลแสงลูกที่เก้าลอยมาอยู่เบื้องหน้า

ทักษะต่อสู้

10+??? ทักษะ ได้แก่ ดาบ+มือเปล่า+อาวุธลับ+แสง+กระบี่+ธนู+มีดสั้น+หอก

+ค้อน+ปิ่น+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น คลังศิลปะการต่อสู้

คลังศิลปะการต่อสู้วิวัฒนาการขั้นหนึ่ง สามารถใช้ศิลปะการต่อสู้ทุกอย่างตั้งแต่มีอเปล่าจนถึงเท้าเปล่า ความสมบูรณ์ของกระบวนการต่างๆ เพิ่มขึ้น 1%

วืง! บอลแสงลูกสุดท้ายที่รวบรวมบอลแสงที่เหลือทั้งหมดเป็นหนึ่งเดียวลอยมาหยุดอยู่เบื้องหน้า

ทักษะอาชีพ

27+??? ทักษะ ได้แก่ สืบค้น+ขโมย+ตกปลา+ผลิตสิ่งของ+เขียนอักขระ+เจรจา+ล่ามแปลภาษา+สื่อสารจิตวิญญาณ+ผู้ใช้วิญญาณ+นักล่าวิญญาณ+สอน+ตัดเย็บ+ซ่อมแซม+ตรวจสอบ+ชุดแร่+จับสัตว์อสูร+ขี่พาหนะ+ค้าขาย+ทำอาหาร+อ่านอักขระ+ปลดผนึก+ผู้พิชิตคำสาป+ช่างกล+ดนตรี+กับดัก+วาดภาพ+จำแห่งมือปราบ+อื่นๆ

รวมกันวิวัฒนาการเป็น คลังงาน

คลังงานวิวัฒนาการขั้นหนึ่ง สามารถประกอบอาชีพพื้นฐานต่างๆ ได้หลากหลายผลลัพธ์ของทุกสิ่งที่ทำออกมาสมบูรณ์เพิ่มขึ้น 1%

ฟ้าว! บอลแสงทั้งหมดพุ่งเข้ามาพร้อมกัน ทำให้เมธัสรับรู้ศักยภาพร่างกายที่เพิ่มขึ้นอย่างบอกไม่ถูก

วูบ! พริบตานั่น เขาก็กลับมาอยู่ในห้องทะเลลึก พร้อมโอบเอวลูเทียไว้

พวกสัตว์อสูรแถวๆ นี้เริ่มฆ่ากันเอง ไม่ได้เป็นระเบียบเหมือนก่อนหน้านี้ บ่งบอกว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา พวกมันอาจถูกูกกาบาตควบคุมให้คอยคุ้มครองก็เป็นไปได้

ขณะที่อยากทดลองพลังใหม่ หน้าต่างสถานะที่เปลี่ยนแปลงไปก็แจ้งว่า

ผู้เล่น เมธัส ระดับ 1 วิวัฒนาการมาแล้ว 1/100 ครั้ง สาย เทพมาร ชนชั้น ราชน
พลังชีวิต 1,000 พลังปราณ 1,000 ค่าเหนื่อยล้า 0/100 ความอึด 20/100 ร่างกาย¹
วิวัฒนาการขั้นหนึ่ง บุญ 999,999 บาป 0 ปีกแห่งราชา ขาว 5 ดำ 0

ที่มุมหน้าต่างมีช่องค่าสั่ง **ค่าสถานะเพิ่มเติมจากทักษะ** เพียงเมธัสลองกดดู ก็ทำให้ค่าสถานะเปลี่ยนแปลง

ผู้เล่น เมธัส ระดับ 1 วิวัฒนาการมาแล้ว 1/100 ครั้ง สาย เทพมาร ชนชั้น ราชน
พลังชีวิต 2,000 พลังปราณ 2,000 ค่าเหนื่อยล้า 0/200 ความอึด 20/110 ร่างกาย

¹ ร่างกาย หมายถึงพลัง กาย ปัญญา ไว โซด และเม่นย่า

วิวัฒนาการขึ้นสอง บุญ 999,999 บาท 0 ปีกแห่งราชา ขาว 5 ด้า 0

ตอนที่ที่มุ่มหน้าต่างมีช่องคำสั่งว่า คำสถานะพื้นฐาน เขาจึงกดให้มันกลับไปที่ได้มจากนั้นหันมาสนใจสิ่งที่น่าสนใจ นั่นคือช่องเก็บของวิวัฒนาการ ซึ่งตอนนั้นมีหนึ่งช่องใหญ่พอดี เขาจึงเก็บดาบอสุราเคื่องค์และศาสตราจอมสลัดทันที ส่วนลูเทียที่คงรู้เรื่องช่องเก็บของวิวัฒนาการแล้ว ก็เก็บศาสตราราชินีสลัดเช่นกัน

บัดนี้พวกสัตว์อสูรบางส่วนเริ่มว่ายน้ำมาทางพวกเมธัสแล้ว ปากที่อำมาแต่ไกลบ่งบอกว่า เขาและลูเทียคืออาหารมีค่าของพวกเขา

ด้วยทักษะชีวิตจำกัดประสาทสัมผัสทั้งหก (เนตรทิพย์) ทำให้หน้าต่างคุณสมบัติปรากฏขึ้นข้างตัวสัตว์อสูรที่นำหน้า บอกว่า **สัตว์อสูร ระดับ 400 วิวัฒนาการ 8 สาย สัตว์ชนชั้น แม่ทัพ** ช่วยยืนยันว่าพวกเขาคือเหยื่อ เมธัสจึงรีบใช้ทักษะกระบวณยุทธ์ราชันโจรสองเท้าเหยียบน้ำ พาร่างพุ่งเฉียงหนีไปโดยด่วน